

DOPAMIN TERÁPIA

A történet szereplői kitalált alakok, mindennemű egyezésük a *valósággal* csupán a *véletlen műve!*

I: 1995. nyár -

Első fejezet: A tré kötelez	5-10. o.
Kettes fejezet: Csak a cucc és a hangerő	10-14. o.
Hármas fejezet: Mennyország vagy VIP	14-17. o.
Négyes fejezet: A szegény ember kokainja	17-25. o.
Ötödik fejezet: Budapest Plastic	26-30. o.
Hatodik fejezet: Gulyás, pornó, korrupció	30-32. o.
Hetedik fejezet: A negyedik dimenzió	32-35. o.
Nyolcadik fejezet: Asztrálutazás	35-38. o.
Kilencedik fejezet: A Szigeten bármit dobhatsz	39-41. o.
Tizedik fejezet: Toxikus magány	41-44. o.
Tizenegyedik fejezet: Intravénás shotgun	45-48. o.
Tizenkettedik fejezet: Dupla mega paraparty	48-51. o.
Tizenharmadik fejezet: Egy nyár extrákkal	51-56. o.
Tizennegyedik fejezet: Hetvenkét óra	56-60. o.
Tizenötödik fejezet: Budapest Parádé: Ha a drog velünk, ki ellenünk	60-63. o.

II: 2000. ősz -

Tizenhatodik fejezet: A dílerek soha nem alszanak	65-67. o.
Tizenhetedik fejezet: Millenium flashback	68-73. o.
Tizennyolcadik fejezet: Fater újratöltve	73-76. o.
Tizenkilencedik fejezet: Alkalom szüli a pornóst	77-80. o.
Husadik fejezet: Drága dugás, de megérte	80-85. o.
Huszonegyedik fejezet : A Góré	85-89. o.
Huszonkettedik fejezet: Nulláról százra	89-92. o.
Huszonharmadik fejezet: Fekete vasárnap	92-93. o.
Huszonnegyedik fejezet: PSYdóutazók	94-98. o.

Huszonötödik fejezet: Hajnali ébresztő	98-100. o.
Huszonhatodik fejezet: Az after soha nem érhet véget	100-105. o.
Huszonhetedik fejezet: Érinthetetlenek	105-107. o.
Huszonnyolcadik fejezet: A összeomlás képlete	107-112. o.
Huszonkilencedik fejezet: Mindig van lejjebb	112-117. o.

III: 2010. tél -

Harmincadik fejezet: Rejtett könyvtár	119-142. o.
---------------------------------------	-------------

IV: 2015. tavasz -

Harmincegyedik fejezet: A Doktor Úrnak speciálba	144-146. o.
Harminckettedik fejezet: Ötven perc	146-154. o.
Harmincharmadik fejezet: Dopamin Royal	154-158. o.
Harmincnyolcadik fejezet: Az after nem terápia	159-161. o.
Harmincötödik fejezet: Nem jár?	161-163 o.
Harminchatodik fejezet: Utolsó karácsony	163-167. o.
Epilógus	167. o.

THE END

Outro: Segítség az útkereséshez	168-170. o.
--	-------------

I.

1995. nyár -

A tré kötelez

Azon a nyáron kezdődött. A bigott budai gimnázium elszigeteltsége után a nyári szünet maga lehetett volna a megváltás, Tomi mégis rezignáltan várta a vakációt, tele kétségekkel és bizonytalansággal. A megszokott, mindaddig irányíthatónak vélt közösségi magzatburokból kiszakadva ugyanis rádöbrent, hogy mialatt az unalmas hétköznapiak alatt az iskolapadot koptatta, lakókörnyezete teljesen átalakult.

A nyári melegtől olvadozó utcák fülledt szaunáját elárasztották a helyi fiatalok, akárcsak Noé bárkáját az özönvíz. Telepi Rambók, bikinis lányok, bódult suhancok tivornyáztak otthonról elszabadulva az éjszakai fényoszlopok szoláriumában. Tomi ellenben az átlagos, szófogadó fiatalok középszerű életét élte. Kontrollmániás szülei vajmi homályos sejtés által vezérelve krónikus paranoiával tiltották ettől a közegetől, bezzeg, ha sejtették volna, ezeknek a srácoknak mennyi hatóanyag volt a vérében, ki sem engedték volna az utcára! A kamaszfiú nagyjából akkor tehette ki a lábát otthonról, amikor elküldték a közeli ABC-be bevásárolni, és persze így is minden másodperccel el kellett számolnia, nehogy a többiekkel csavarogni merjen.

Tomiék háza – a szülők szerint – ugyanis kissé veszélyes környéken, egy széles főút mentén helyezkedett el, mely nem csupán fizikai értelemben osztotta meg a környék lakosait. Az út egyik oldalán tízemeletes panelházak, másik oldalon a kertvárosi kispolgári lét favellái sorakoztak, valahol félúton a fényűző belváros és a közigazgatási határ zöldövezete között. Tomiék a kertvárosi részen laktak, ott, ahol a lakótelepi hegyvonulat élesen kimagaslott a lakótömböket övező külváros már-már falusias jellegű flórájából és faunájából, egy apró bemetszést hozva létre a terület domborzati térképének ökológiai hártáján. Nem olvadtak egybe – egy vastag, mély tájsebként tátongó főútvonal elválasztotta őket egymástól.

Pár éve költöztek oda abból a kis panellakásból, melyet anyja még a szüleitől kapott nászajándékból, valamint a nehéz munkával összekuporgatott fizetéséből vásárolt meg a nyolcvanas évek elején. Amúgy Tomi szüleinek megismerkedése leginkább a Kádár korszak bohém Romeója és neurotikus Júliája románcára hasonlított. Kulák családok leszármazottaiként mindketten a történelmi szopóágról származtak, így kapcsolatukban az anyagi szempontok lényegesen nagyobb szerepet játszottak, mint a szerelem. Mentségükre legyen szólván, életüket a huszadik századi magyar történelem egyformán megkeserítette. Tomi apja a hetvenes években vidékről vegyésztechnikusként került fel a fővárosba, maga mögött hagyva homályos szabolcsi gyerekkorát és a debreceni vegyipari technikumot, melyet kettes-hármas átlaggal bukácsolt végig, és amelyről azóta sem beszélt szívesen senkinek. Akkoriban már nagyivónak számított, majd a helyi festékgyárban tőkélyre fejlesztette eme képességét.

– A Pali tud inni – mondogatták róla kollégái a gyárban.

A fater karriere hajnalán még jó szakembernek számított. Három dolgot szeretett igazán az életben: az alkoholt, a nőket és a pénzt – abból mondjuk lehetőleg másokét költötte –, az a

fajta zugértelmiségi volt, aki részegen tör-zúz, de józanon egy szöveget sem képes beleverni a falba. A kétkezi munkát azonban nemigen kamázta, és volt valami, amit még ennél kevésbé sem kívánt: visszaköltözni Szabolcsba, ezért pár havonta új nőnél vackolta be magát, csak hogy spóroljon a rezsiköltségeken.

Pali, a párkapcsolatok Hannibal Lectere, egy csúnya szakítást követően épp újabb áldozat után keresgélt a húspiacon, amikor véletlenül belefutott a festékgyár udvarán Tomi jövődöbeli anyjába, aki a műszakvezetőként dolgozó édesapját látogatta meg.

Klárrikát a szülei mindenben támogatták, három gyermekük közül ő volt az örök kedvenc. Két idősebb bátyja renitens alkoholista volt, családotul egy másik kerületben, illetve külföldön éltek, ezért csak ritkán látogatták meg őket. (Szenvedélybetegség tekintetében a család két részre szakadt, a nagypofájú életművész alkoholista többségre, valamint a józan, de állandó nyugtalanságban, feszültségben vegetáló kisebbségre.) Klárrika ekkor már elmúlt harminc éves, de még mindig nem talált férjet magának – és gyereket se szült –, ami rettenetesen nyomasztotta. Abban az időben, amikor a nők már a húszas éveik elején családot alapítottak, ő kimondottan vénlánynak számított, s hiányzott neki a stabil házastársi viszonyjal járó társadalmi és szülői elismerés pozitív hozadéka. Ennek hiányában nem érezte a kellő törődést, szívében az anyai ösztönök hűlt helyét az ebből fakadó szorongás és megfelelési kényszer töltötte be.

A fater rögvést lecsapott a vissza nem térő lehetőségre, és néhány rövid, meghittnek egyáltalán nem mondható találkozás után az üzlet megkötött. Tartós lakhatás egy utódért cserébe. A biztos siker reményében egyikük sem bajlódott a részletekkel, nem ragaszkodtak előzetes állapotfelméréshez, sem többkörös alkalmassági vizsgához. Megismerkedésük után fél éven belül összeházasodtak, minden hosszú távú koncepció nélkül.

Tomi faterja közel tíz évet húzott le a festékgyárban. A sok évnnyi dorbézolásnak és semmittevésnek végül a rendszerváltás vetett véget, mikor bezárt a gyár és szélnek eresztették az embereket. Ezek után pár évig MLM-, majd biztosítási ügynökként próbálta menteni a menthetetlent, majd megkereste őt az egyik régi ivócimborája a festékgyárból, kivel közösen egy kereskedelmi vállalkozást alapítottak. Ebből kifolyólag sokat utazott – de amúgy sem szívesen járt haza, szabadidejében inkább a barátaival mulatozott. A vállalkozás lassacskán fejlődött, igaz, az ÁFA-trükközés kifizetődőbbnek bizonyult a kemény munkánál. Megszaladt a szekér, Pali vett egy használt Opelt, jutott pénz horvátországi nyaralásra, parabolaantennára és minőségi alkoholra is.

Klárrika ekkor még szentül hitte, hogy a boldogsághoz szükséges kezdőtőke megteremtése által idővel jóra fordulhat a házassága. Ő maga francia nyelvtanárként dolgozott egy közeli gimnáziumban, és az iskolában megszokott pedáns fegyelmet otthon is előszeretettel alkalmazta. Létezése a munka, a takarítás (mint stresszkompenzációs eszköz) és Tomi állandó fegyelmezése körül forgott, szorongásos depressziójának tüneteit rajta vezette le. Soha sem szerette a bizonytalanságot, ezért drasztikusabb ellenőrzés alatt tartotta Tomit, mint bulimiás a testsúlyát. Fakó, élettelen szemeivel állandóan az újabb problémákat fürkészte,

amin felhúzhatta magát. Probléma pedig mindig akadt bőven. Fene sem tudja, miért utálta ennyire az életét, vagy netalán lányt szeretett volna fiúgyermek helyett? Együtt élni vele mégis olyan volt, mint egy szünni nem akaró lidércnyomás. Tomit eredetileg papnak szánta, aztán tanárnak, majd később ügyvédnek, épp annak függvényében, éppen milyen sorozatot vetítettek a tévében. A lényeg, hogy osztályelsőként, évfolyamelsőként, kitűnő érettségivel, makulátlan felvétellel és *summa cum laude* minősítéssel beteljesítse a diplomás életpálya netovábbját. A mutter ekkora elvárások mellett nem tűrt semmilyen kudarcot, sem esetleges kihágást, így egy szem fia előrehaladását egy börtönőr empátiájával és elszántságával felügyelte. Tomi korán megtanulta, hogy élete egyetlen küldetése anyja legfőbb vágyainak beteljesítése legyen, ezzel javítva silány életminőségén és boldogságérzetén, betöltve eredeti funkcióját, amiért megszületett.

Tomi néha egyszerűen csak önmaga akart lenni, de erre mások részéről nem volt igény, sem lehetőség. Nem szólhatott bele az életébe, nem kapott szavazati jogot, mivel a mutter otthon csírájában elfojtotta a demokráciát. Semmit sem bízott a véletlenre, a matriarchális véleménydiktatúra szentségét nem zavarhatta meg semmiféle szekuláris huncutság, a szeretet helyett mindössze a szeretetmegvonás fogalmát ismerte, és alkalmazta előszeretettel. *Különb is, egy rendes gyereknek az iskolában és a templomban a helye, nyáron esetleg focitáborban, de aztán kuss és menj tanulni! Nehogy négyest merjél hozni fiam, különben jobb, ha többé haza se jössz! Megfelel, szót fogad, nem pofáz!*

Ezen magasabb rendű tanok buddhista dharmaként határozták meg Tomi sematikus mindennapjainak örökkévalóságát, eltekintve apja látens alkoholizmusától és kurvázási szokásaitól, melyek üde színfoltot képeztek a monokróm hétköznapi lestrapált köntösén. Anyja, miután végérvényesen megsavanyodott a házasság intézményének befőttesüvegében, egy holografikus kamerarendszer pontosságával, 0-24-es biztonsági szolgálatban, távfelügyelettel monitorozta életének minden apró pixelét, testi és lelki fenyegetésből font szögesdrótot a családi ház köré. A mai napig érthetetlen, hogyan feledkezett meg a plusz ajtóról az alagsorban, ahol Tomi a nyári éjszakák folyamán sorozatosan kilógott a házból.

Az ajtót mindig zárva tartották – csak hogy a kulcsot nem őrizték kellőképpen. Egy limbikus ketrecben tartott tizenhárom éves az első adandó alkalommal elszökik otthonról, hiszen ellenállhatatlanul vonzza a szabadság és az adrenalin sötétben vibráló fúziós energiája. Mikor a szülők a nyári melegtől – vagy a fater esetében az alkoholtól – kiütve végre elaludtak, Tomi kitömte az ágyát párnákkal, lefedte takaróval, a nappaliból elcsórta a megváltást szimbolizáló kulcsot, halk léptekkel leosont a pincébe, a garázs melletti kisajtón rutinosan elhagyta a házat, majd óvatosan átmászott a közel kétméteres, rusztikus kovácsoltvaskerítésen. Az észlelés antracit szürke kapuját maga mögött hagyva rögtönzött szökevényből gondtalan fiatallá vedlett át, ki a szülői rablánc terheitől megszabadulva legalább pár órára kamasznak érezhette magát. Csak az íze kedvéért.

Középszerűségéből fakadó komplexusai fogságában nehezen tartott lépést régi-új környezetével. Napközben megfigyelte, ahogy a csajoknak hónapról hónapra kerekedik a

melle és jobban ki vannak festve, mint egy akrilfestmény, a srácok körében pedig elterjedt a Nike Air max, a nonfiguratív tetkó, valamint Deca Durabolintól duzzadó izomtömeg kompozíciója, a Sustanon-Naposim huszárok hétköznapi populációval szembeni felsőbbrendűségéről nem is beszélve.

– Ezzel nem tudok lépést tartani – agonizált Tomi, ám az újdonság varázsa felülmúlta kételyeit.

Az esti csavargások alkalmával pár alakot felismert az utcán – elvégre évekig ugyanabba az általános iskolába jártak, vagy elvétve összefutottak a környék egyetlen játszóterén. Anyja egyáltalán nem rajongott a lakótelepért, sem az ott esténként lebzselő társaságért; két prímuszám is hamarabb talált volna közös nevezőt, ezért amint tudta, átíratva Tomit egy budai iskolába, ahol a nyolcadik osztály elvégzése után felvételt nyert a helyi gimnáziumba –, de félénk gyerek lévén jogosan tartott attól, hogy a budai zsúrpubi közeg után rohadt nehéz lesz beilleszkednie a lakótelepen. Régi iskolatársainak többsége egy feltuningolt IBM processzor sebességével káromkodott és dohányozott egyszerre, a külvárosi utcagyerekek egyáltalán nem bizonyultak szívbajosnak, bárkinek beszóltak vagy behúztak egyet, ha úgy hozta kedvük. Tanítási idő után többnyire az amerikai akció filmekből ellesett karate- és streetfighter mozdulatsorokat gyakorolták az utcán, vélhetően hamarabb vettek boksz-, mint zongoraleckéket. A környék társadalmi összetételéhez idomulva jellemzően a közép- és alsó középosztályból kerültek ki, adócsaló vállalkozók, mackónadrágos bűnözők, hivatásos ügyeskedők, valamint a rendszerváltás bukott parasztjai között nevelkedtek. Ezeket a családokat nem az általános szegénység jellemezte, sokkal inkább óriási szociális szakadékok.

A lakótelepiek és a kertvárosi kispolgárok között minden különbség ellenére létezett társadalmi kapcsolat, hiszen együttesen használták a kerületi infrastruktúrát. A főút két oldalán közös templom, iskola, közért, játszótér és kocsmák sorakoztak, melyek látszólag békés hangulatot árasztottak magukból. Az egyik oldalra több pénz és műveltség jutott, a másikra több jókedv és tivornyázás. Bár mindkét oldalon ittak az emberek, a tömény lakótelepi virtus hanyag eleganciája felülmúlta a kisfröccsöző nyárspolgári lét bágyadtságát. Az utcán nyomuló gyerekekben mégis akadt valami közös: egyaránt deformált családi háttérrel rendelkeztek. Alkoholista apák, idegbeteg anyák, elvált szülők, veszekedő nagyszülők és ezek végtelen permutációi. E tekintetben teljesen mindegy, hogy a panel- vagy a kertvárosi oldalról érkezett az ember.

A kölykök egyetértettek abban, hogy a legjobb szülő a halott szülő, mert az nem ugatott bele többé semmibe, nem jött veled szembe fényes nappal betonrészezen, nem kellett szégyenkezned az öltözködési stílusa – vagy annak hiánya – miatt, nem égetett be idétlen poénjaival a barátaid előtt. Nem látták a szomszédok, amikor az utcán hangosan veszekedett és üvöltözött, otthon pedig nem kellett állandóan azt hallgatnod, *nehogy olyan legyél, mint az a hülye, részeges apád.*

A halott szülő téves ideálja megfizethetetlen extrának tűnt Tomi gyerekes fantáziájában. Elég volt párás szemekkel előrántani az elhunyt régi, gyűrött igazolványképét és bármelyik

kocsmában garantált a tizenöt perc hírnév – plusz két kör rövid mindenkinek. Ez a gondolat némi büntudatot ébresztett benne, mivel sejtette, hogy az általános társadalmi normák alapján érzései elítélendők, az idősek szerint egy gyereknek akkor is szeretni és tisztelnie kell a szüleit, ha azt tapasztalja, hogy nem szeretik viszont.

Ugyanakkor Tomi szülei nagyon is éltek, napi szinten konfrontálódtak fiuk álmaival az otthonnak nevezett savas bázisú karanténban. Mivel a bonyodalmak nem szublimáltak el maguktól a paplan alatt, ezért számára az utca egyben az alaptábor is jelentette, ahol a viszontagságos környezet ellenére kellő mennyiségű oxigént talált a túléléshez, egy nonstop érzelmi detoxikáló, ahová bármikor betérhetett.

A budai dombok panorámájából nézve a pesti lakótelep a főváros színpompás látképének egy kopottas, archív szegletét képezte, melyet felülről szürke szmogfátyol borított. A telep mintegy hét hektáron terült el, és minden irányból egy-egy forgalmas főútvonal határolta, keleten vonatállomással, nyugaton pedig buszpályaudvarral. Az előre legyártott hamuszürke építőelemeken mértani pontossággal megálmodott fehér rácsos ablakok és muskátlival díszített apró erkélyek sorakoztak, melyek mellőztek minden építészeti kreativitást és eklektikát.

A nagy, rácsos vasajtókon kívül-belül hangosan zajlott az élet. Költői túlzás, hogy a lakótelep a környék egyik legdinamikusabban fejlődő városrésze, azonban a kalandkereső fiatalok számára kétségtelenül az egyik legizgalmasabb. A flaszter futószalagján munkába özőnlő alkalmazottbábuk tömegét sötét átjárókból kilépő kapucnis árnyékemberek, valamint a környék kocsmái körül settenkedő kétes alakok feszélyezték. A rácsok mögé zárt dühöngőben egész nap ment a kosár és a foci, amit a pálya széléről ordibáló műbörkabátos, melegítő s alkeszeken kívül a közeli padokon kártyázó-seftelő nehézfiúk is néztek. A kertvárosiaknak több szín és kevesebb a szemét dukált, cserébe elég esetlen benyomást keltettek, amikor a panelkomplexum kusza betonhálóján – néha – átszivárogtak a lakótelepre. Ezek az utcák, kocs MÁK, terek váltak a fiatalok közösségi bázisává, második nappalijává.

Tomi mindig otthon talált valakit a bentlakók közül. Egy-két pártfogóval kezdte, kik önjelölt idegenvezetőként szép lassan bevezették a telep bünszövetkezet párhuzamos világába, minden nap új formáknak mutatták be; egyesek barátságosan fogadták, mások le se szarták, viszont legtöbben agresszívan és lenézően léptek fel az új arcokkal szemben. Ez a mikroközösség organikusan fejlődött, a fiatal újoncok a tápláléklánc alján kezdve ismerkedtek a szabályokkal. A mindennapokat egyértelmű hierarchiák és szerepek irányították, a társadalmi mobilitást pedig az *erő, pénz és hatalom* szentháromsága szavatolta.

– Első körben kerüld el, hogy önpusztító tömegek előtt nyilvánosan megverjenek vagy megalázzanak, mivel ez a maradék tekintélyedet is automatikusan porrá zúzza – tanácsolták Tominak újdonsült ismerősei.

A kulturális paradigmák utcai verziója kapásból a kisdobos-korszak és a Mókus örs után gyűrűzött be korosztálya életébe, kvázi a rendszerváltás mellékhatásaként. Pár éve még templomba jártak és együtt fociztak a téren, mostanra önjelölt orvosi konzíliumokon pinákról

és drogokról szakértettek. Általánosban az októberi orosz forradalom tiszteletére gyurmából megformálták az Auróra cirkálót – hogy öt évvel később közösen taposhassák szét a régi rendszer halványuló emlékmását.

A nagy szocialista eszméket leváltották a különböző tudatmódosítók, zenei stílusok, diszkók, tömegnövelő szerek és trendi ruhamárkák *terminus technicusai*. Az utcasarkon pörgött a rap, a szleng, külvárosi kamu angol akcentussal, *of course. Jump Jump, dömekkdeddi mékjááá, Jump Jump, Deddimek villmékjááá, Jump Jump, Krissz Krossz túúúmékjáá*, adekvát nyelvtudás hiányában mindenki fonetikusán nyomta az amerikai nyomornegyedek lángoló hordói körül méretes aranyláncokkal, kapucnis pulcsiban vadul gesztikuláló gettó szupersztárok rímsémáit. Olyan vallásos áhítattal bámulták az amcsi rapvideókat, ahogyan a Zsigulikon és Wartburgokon nevelkedett arcok az utcán időnként felbukkanó nyugati autócsodákat. Ráadásul bármit elszívtak vagy bevettek, ami a kezük közé került – függetlenül az összetevőktől vagy a lehetséges mellékhatásoktól –, még akkor is, ha azok megbízhatósági szintje a KGST országok gazdasági mutatóival vetekedett. Pusztán a véletlen műve volt, hogy jó ideig még senki sem halt bele az utcán rögtönzött laborkísérletekbe: egy jól értesült mentor aranyat, pénzt és egyben életet ért a kilencvenes évek reményteli hajnalán. Akkoriban még az olajszőkítés receptje sem volt fenn az interneten, pedig rohadtul jól jött volna.

Csak a cucc és a hangerő

Tomi nulla kritikai érzéssel követte az intuitív csordaszellemet, ezáltal szembeköpvé minden létező értelmiségi eszmerendszert. Azon a nyári éjszakán díszes társaságuk egy méltán híres éjszakai mulató felé vette az irányt. Gyors lépteik zaját elnyelték a kihalt utcák betonrepedései, arcvonásaikat elmosta a sápadt holdfény. A szocialista realizmus monumentális műalkotása egy lepukkant panzió formájában tárult eléjük a külvárosi panelkontinens egyik eldugott zátonyán – a Bates motel keresztezése egy vörös csillagokkal díszített, vidéki dácsával. A tulajdonos, Sanyi bá az orosz avantgárd korszak utolsó cserkésze, külső szemmel nézve egy cigányvajda és Drakula gróf keresztezésének tűnt. Hátrazselézett göndör haj, szikár, senior bodybuilder forma, extra mennyiségű barnítókrémmel megspékelve. Az öregnek hatalmas szíve volt – főként a rengeteg koksztól – a pupillái meg akkorák, mint egy Grand Cherokee felni. Akkoriban nem szarozott, naponta egy árvaház éves költségvetését baszta bele a játékgépbe, és tök mindegy volt, hogy mennyit veszített, két felessel és két csíkkal később már úgysem emlékezett rá. Szakadt prostikból álló illuminált háremét alkohollal és kávéval tartotta láthatatlan pórázon, és ha éppen gáz volt a pénzügyekkel, a kurváinak életkora hirtelen megduplázódott – cserébe a fogaik száma drasztikusan visszaesett –, aztán amikor úgy adta a pókergép, lecserélte őket fiatalabb modellekre. Nem hitt igazán a demilitarizált zónákban, ezért bőrkabátja alatt a délszláv háború teljes fegyverarzenálját

magával cipelte. Nemigen szerették emiatt a pesti éjszakában. Állandóan késekkel meg különböző fegyverekkel hadonászott a kidobók előtt, ezért egy idő után mindenhol kibaszták – persze Sanyi bá az afrikai diktátorok magabiztosságával kezelte a konfliktusos helyzeteket, és amikor az állapota megengedte, felvette a harcot, amikor pedig nem akkor hívta a Gyereket.

A Gyerek, a kis Sanyika, egy százharminc kilós agyontetovált vízilónak nézett ki – túlságosan bevizesedett a szomszédos országokból importált tömegnövelőktől. A Gyerek mindenkit ismert, aki száz kiló felett élt és mozgott az éjszakában, szívesen segített az apján, viszont egy idő után kurvára kellemetlenné vált számára, hogy a gyúros haverok állandóan hívogatják, hogy gondok akadtak a Faterral. Kompromisszumként megvették apjának ezt a külvárosi lebuajt, melynek az egyik felében a kurváit és a haverjait tárolta, a másikkal meg csinált egy saját kis mucsai diszkót. Jobban mondva kocsmát, iszonyat mennyiségű hangfállal és annyi stroboszkóppal, hogy az egyszeri ufóhívók könnyen összekeverhették az 51-es körzettel. Azt remélték, innentől a kezdve az öreg túlságosan be lesz állva ahhoz, hogy egyáltalán taxiba üljön, így a kecske is jóllakik és Sanyi bá élete is megmarad. Persze alábecsülték a drogok hatását. Az öreg jobban bírta, mint bárki gondolta – viszont a taktika annyiból bevált, hogy egyre ritkábban járt el a Fortunába. Ehelyett magához csődítette a kerület összes szenvedélybetegét, többek között ezt a fantasztikus négyest: Tomit, Gyuszikát, Tájfunt – Tájfun még az általánosban kapta a becenevét, viharos és kiszámíthatatlan természete miatt –és a Kis Ewingot.

A csapat Gyuszika révén keveredett a kocsmába. Faterja, a Kaszinós Gyuszi Sanyi bá nagy haverja volt – egyben a legnagyobb hitelezője, azaz tulajdonképpen a főrésztvényese is, ezért Gyuszika tudat alatt saját jövőbeli örökségeként tekintett a panzióra. Minden hájjal megkent ingatlanosként fényezte Sanyi bá lepukkant diszkóját, mintha komoly jutalékot kapna az Öregtől. A többiek leszarták, hová mennek, ha cserébe lesz valami action, na meg csajok.

– Lehetőleg negyven évnél fiatalabbak! – tette hozzá a Kis Ewing.

Nem állt szándékukban Sanyi bá lyuksógorává válni, ezért a nőstényeket korosztály szerint felosztották maguk között.

GPS helyett pusztán a basszusok koordinátáit kellett követni a lebuajig. A hangos zene messziről megütötte Tomi fülét; nem csak egy taslit adott, hanem egyenesen pofán vágta az utcasarkon. Olyan lendülettel szakította be a dobhártyáját, mintha nekifutásból állsúcson rúgta volna egy MMA harcos. Sanyi bá ohmok, amperek és hertzek helyek kizárólag wattokban hitt, de abban nagyon. Kedvenc mondása szerint a csajok mindig két dologra gerjednek, a sok cuccra és a bazi nagy hangerőre.

A helyi vámpírok alkonyattól pirkadatig speedet szívtak vér helyett. Nem is keveset. Amit a srácok látni véltek ezen az estén, az még a lelkes Tony Montana-rajongókat is meglepte volna. Tomi eddig sem vetette meg az alkoholt és a spanglit, habár ekkortájt már barátkozott annak gondolatával, hogy bővítsen a repertoárt, egy szinttel feljebb tolva a határokat.

Pontosabban egy csíkkal feljebb. Elvégre jól tudta, mi a stájsz, eleget olvasott erről a Bravo magazinban. A sör és fű után mindez akkora szintkülönbségnek bizonyult, mint amikor egy cserkész belép a Hells Angels motorosbandába.

Ahogy öregedett az éjszaka, egyre több zord, kopasz, nagydarab forma érkezett, a helység egy hétköznapi diszkóból pankrátor szakszervezeti gyűléssé vedlett át. Látszott, hogy nem amatőr a brigád, nem abból gazdagodtak meg, hogy mások uzsonnáját vagy zsebpénzét nyúlták le az iskolai szünetekben, hanem dörzsölt arcok, akik nagy tételben nyomják a fekvényomó padon és a digitális mérlegen. Letettek pár kilót az asztalra, ahogyan tartja a csibész-közmondás.

A srácok inkább kerestek egy biztonságos sarkot, ahová kényelmesen befészkelődtek, ahol elmerülhettek a maguk kis világában. Nyelvük motorja frissen pörgött attól a cucctól, ami érkezéskor a Kis Ewing farmerzsebéből került elő.

– Szép fehér, anyád biztos Persillel mosta! – röhögött Gyuszika.

– A tesóm vette a Barbár fivérektől, azt mondják, ez olyan igazi agyduzzantós – kontrázott a Kis Ewing. – Próbáljuk ki! Tomika, kérsz te is?

– Mi az, hogy! De csak keveset, pár óra múlva anyám fog vallasni otthon a reggelinél – merengett maga elé hangosan Tomi. – Még napfelkelte előtt haza kell érnem!

– Akkor tiéd lesz a kis utca, miénk meg a Nagykörút! – osztotta fel egy kartográfus precizitásával az adagokat Ewing Junior.

Ez nem olyan buli volt, ahol az emberek stikában hármásával járkálnak ki a WC-be, és szipogva jönnek vissza, hanem simán megoldották ott az asztalon. A legnagyobb stresszfaktor nem a lebukás volt, hanem hogy csíkozás közben valamelyik nagydarab odamegy, kioszt két maflást és helyben felszívja a cuccot.

Az agyduzzantó bevált, rengeteget dumáltak és nevettek, viszont hamar belátták, hogy Sanyi bá természetes közegében örök kívülálló maradnak – akárcsak a kókadts faszú nyugdíjas a Playboy villa swinger partiján –; egy tini diaszpóra, kik messzire sodródtak a hazától és idegenben építenék fel a partikultúra neonbarokk templomát.

Szerették volna, hogy legyenek rendes csajok, csak hát csajok nem jöttek, no meg a Scooterre rákevert Zábó-slágerek sem igazán hozták meg a srácok hangulatát. Persze ember legyen a talpán, aki a helyi gyúrók gyülekezetet meggyőzné a zenei stílus megváltoztatásának szükségességéről!

– Majd visszajövünk valamelyik hétvégén, olyankor sokkal többen vannak, és tutira lesz rendes DJ is! – esküdzött Gyuszika.

– Ja, hallottam jövő héten itt lép fel Westbam, a kisteremben meg az Ultrasonic! – vigyorgott a képébe Kis Ewing a röhögéstől megfeszült állkapoccsal.

Amikor Sanyi bá hajnalban megjelent egy tálcányi anyaggal, és a cimboráival nekiestek, mint éhes sakál a tetemnek, a srácok még időben kapcsolak és széleseben elhagyták a helyszínt. Kifelé menet hallották az állkapocscsontok ropogását, de nem néztek vissza a

hangosan szipogó falkára. Tomi ekkor eszmélt rá, milyen gyorsan eltelt az éjjel, és hazáig rohant, nehogy lebukjon a szülei előtt.

Már épp kelt fel a nap, az utcán kóválygó pizsamás, borostás alkoholisták árnyéka napóráként jelezte a pontos időt: hamarosan reggel hat, kinyit az első kocsmá. Miután Tomi sikeresen hazaért, a látszat kedvéért egy-két órára ledőlt az ágyába, hogy elkerülje a lebukást. Szülei hét után ébredtek – addigra a fiú nagyjából kijózanodott, de természetesen egy másodpercre sem csukta le a szemét. Idegpályáin millió apró gondolat és érzés száguldozott fel-alá, büszkeség és önteltség, eufóriába csomagolva. Kurvára menőnek érezte magát – rég élt át ehhez hasonlót, a tegnap estét különleges cselekménynek érezte éveit lapos ívű dramaturgiájában. Izgalommal várta a másnapi házibulit, hogy megoszthassa osztálytársaival élete első agyduzzantós estéjének legendás történéseit – oda kivételesen elengedték a szülei, mert a másodunokatestvére, Veronika szervezte. *Biztos nagyokat fognak nézni a többiek* – gondolta magában. Fejben előre lejátszotta a jelenetet, formálta a monológot, emlékeiből kiválogatta a diákat, melyekkel az este folyamán el fogja kápráztatni közönségét. Nem a rendezői változatot játssza majd le, hanem a *special trailert*, amitől még vagányabbnak tűnik előttük. Elvégre ő az első az osztályból, aki bevállalta a szintetikus megmérettetést.

Osztályelső – mosolygott magában –, *legalább egyvalamiben én vagyok az osztályelső.*

A nagyobb hatás érdekében kicsit átszínezte a sztorit. Miután fejben elkészült a forgatókönyv, Tomi kipattant az ágyból, tele energiával, mint egy karton Redbull, és a reggelit kihagyva gyorsan átment Verához, hogy segítsen neki a pakolásban. Olyan könnyedén cipelte a nehéz hangfalakat és diszkógömböket a lépcsőn, mint akit egy liter tejért küldtek el a boltba. Közben csak darálta, mi történt vele az előző este, be nem állt a pofája. Mondjuk az arcberendezésére ráfért volna egy *facelift*... Mivel az első alkalommal nagyon keveset szívott, egyáltalán nem érezte a másnaposság negatívumait, fiatal szervezete hamar feldolgozta az élményt – rengeteget sportolt akkoriban, valószínűleg két erős kávétól ugyanígy érezte volna magát.

Aznap már nem aludt semmit. Néhány osztálytársával kora este jól bevodkáltak a sarki krimóban, és mire a társaság másik fele megérkezett az utolsó vonattal, fetrengve üdvözölték őket az utcasarkon. A fűben bukácsolás remek alibit szolgáltatott a lányok melleivel való testközeli ismerkedésre. Tomi beszéde és mozgása szétesett, mint Lego-vár egy földrengés után, alig bírt az új arcoknak a négykézlás pozitúrából felegyenesedve bemutatkozni. Pár slukk fű a pályaudvar melletti árokparton, aztán snitt.

A következő kép, hogy két órával később Veronika legjobb barátnője és egyúttal szomszédja, Kitti ágyában találta magát. Körülötte női melltartók heverték szanaszét, mintha épp egy orgián vett volna részt – csak éppen átaludta az egészet. Utólag kiderült, hogy nem történt semmilyen orgia, csupán absztrakciós és motorikus képességei szép sorjában felmondták a szolgálatot, mire a lányok eldugták a szülők árgus szeme elől az egyetlen üres szobában. Később azt mesélték neki, hogy részegen kipakolta a fiókban heverő női bugyikat, melltartókat, és úgy ölelgette, simogatta, becézgette őket, mintha újszülött kiscicák lennének,

miközben erős szexuális utalásokat tett Kitti idősebb nővére. Az így megidézett leány szerencsére nem tartózkodott otthon – jobb is, mert Tomi előadása állítólag jogilag kimerítette a szexuális fantáziák általi zaklatás fogalmát, és minimum egy irdatlan nagy pofont kapott volna cserébe.

Mire Tomi hajnal kettő körül magához tért, a társaság sikeresen lealjasodott az ő szintjére. Cigi, pia, üvegezés, vad smárolások, valamint a családi gépjármű kollektív lehugyozása az erkélyről, sajnos a rémült házigazda anyukájának szeme láttára. Azon a hétvégén minden megtörtént, amire egy fiatal szervezetnek szüksége van, a hétfői kosárlabdaedzésen az egész csapat még mindig sört és tömény szeszt izzadt. Mikor a centerük védekezés közben felemelte a karját, a hónaljából olyan gyomorforgató cefreszag áradt, mint Tomi – messziről Rorschach tesztábrák sziluettjét idéző – kétnapos hányásából a garázs előtt, amit Veronika hetekig nem tudott feltakarítani a betonról. Szerencsére nem lett miatta örök harag, de azért akkor is, na.

Mennyország vagy VIP

Tomí anyai ágon egy mélyen hívő családból származott, ahol a munkán és a valláson kívül nem létezett semmilyen vérpezsdítő kaland. Nagyszüleit szorgalmas, dolgos emberként ismerte a közösség, kik a történelmi viharok ellenére mindent megtettek a családért. Nagyon örültek Tomi – az első fiúunoka – megszületésének.

A szomszéd házban laktak; Tomiék házában a telkét tulajdonképpen a nagypapa régi gyümölcsös kertjéből kanyarították le, ez képezte ugyanis a hozományt. A két udvart csak egy alacsony fakerítés választotta el egymástól, és a kerti kiskapu szinte egész nap nyitva állt. Bár Tomi még a panelbe született és oda járt oviba, gyermekkorát legjavát a nagyszüleinél töltötte. Sokat foglalkoztak vele, mivel anyja a tanítás mellett másodállásban egy fordítóirodában dolgozott, ezért sokszor csak késő este ért haza, és akkor sem bizonyult jó társaságnak. Tomit a nagypapa tanította meg biciklizni, hétvégeként ő focizott vele vagy vitte el a vidámparkba.

A nagymama nyugalmazott iskolaigazgató-helyettes és történelemtanárként az erkölcsökre és a tanulásra fektette a hangsúlyt. Szintén pedáns személyiség volt, de néhány fokkal türelmesebb Tomi anyjánál.

A nagyszülők nehezen szakadtak el a huszadik századi történelem vérfoltos eseményeitől, a nagymamában egy hadtörténelmi múzeum tárlatvezetője veszett el, így gyakran előfordult, hogy világháborús tankok, náci, vagy kommunistákról szóló anekdoták is becsúsztak az esti mese időszájába a Vuk mellé. Tomi fiatalon még nem értette ezeket a történeteket, azonban olykor megmagyarázhatatlan feszültséget és szomorúságot érzékelt a nagymama és a nagypapa szavaiban: a tehetetlenség, valamint az elfojtott düh érzését. Nem múlt el olyan nap, hogy ne beszéltek volna a régmúlt időről, voltaképpen másról nem is lehetett velük

beszélgetni. Idős és konok emberek lévén nehezen mutatták ki az érzéseiket, a szeretet szó sem igen hagyta el az ajkukat, de féltő gondoskodásuk érezhető nyomokat hagyott Tomi gyerekkori emlékeiben. Tomi később rádöbbsent, hogy nagyszülei egész életükben olyan keményen dolgoztak és spóroltak, hogy csak a Maslow-piramis legalsó szintjén elhelyezkedő fiziológiai alapszükségletek kielégítéséig jutottak – az érzelmi szükségletek és az önmegvalósítás igénye olyan úri hóbortnak tűnt, amire ennyi munka és a gyerek mellett nem jutott kellő idő.

Tomit nagyszülei minden vasárnap délelőtt elvitték a helyi templomba, mivel azt remélték, hogy a vallás pozitív hatással lesz a személyiségére. Ilyenkor kötelező jelleggel felvették a legszebb ruhájukat – mivel számukra a vasárnapi szentmise a társadalmi és vallási élet kiemelt eseménye, a hét fénypontja is volt egyben. Tomi mindössze annyit értett ebből, hogy most már egy láthatatlan és számára kézzel foghatatlan felső hatalom törvényeinek és parancsolatainak is szót kell fogadnia.

Egy újabb magasztos mérce, aminek lehetetlen megfelelni.

Tisztára, mint otthon.

Eleinte mindent megpróbált, rendszeresen részt vett a miséken, az egyéb templomi foglalkozásokon, ministrált, hittanra is járt. Álmaid és vágyaid naponta imába foglalta – de ettől mégsem javult meg az élete. Apja sem ivott kevesebbet, az anyja sem szerette jobban és az iskolaudvaron sem kapott kevesebb verést. A reménytelenség aláásta Istenbe vetett hitét, hiszen hiába fohászodott, nem változott semmi. Tizenkét éves fejjel úgy vélte, az égiek cserben hagyták, és kizárólag magára számíthat. Onnantól kezdve vasárnap délelőttöként iskolatársaival az Isten háza helyett inkább a szomszédos kocsmá felé vették az irányt, ahol kártyázással és biliárdozással töltötték az időt, majd a mise vége előtt pár perccel halkan belopódtak a templom ajtaján, azt színlelve, hogy végig ott ültek a leghátsó sorokban.

Templomi karrierje akkor bicsaklott meg végérvényesen, amikor tizennégy éves korára a kötelező vasárnapi szentmisét felváltotta az állandósult vasárnapi másnaposság. A tiltott hétvégék gyümölcse felülírta a ráerőltetett értékrendet, ezen a ponton megszakította kapcsolatát Istennel, kölcsönösen lemondtak egymásról, Tomi jobban hitt a drogok, mint az Úr mindenhatóságában. Túl sok szigorú szabály és vallási dogma betartásán keresztül vezetett az út a Paradicsomba, ő ehelyett a rövidebb útvonalat választotta, mely a diszkó és a kocsmá felé kanyarodott – és ott meg is állt.

Újdonsült hitvallása alapján kulcsfontosságúnak tűnt, hogy friss tapasztalatait a budapesti klubéletben is megfelelően kamatoztassa. Kirándulásai során új arcokra és sémákra lelt, bár az új keletű szokások olyan szinten álltak ellentétben a konzervatív szülői tradíciókkal, mint szentmise a sátánizmussal. Idővel egyre nehezebben magyarázta ki otthon, hova tűnik el esténként, modern életformájának légkörét nitrogén és oxigén helyett a hazudozás színtelen, szagtalan gázfelhője alkotta.

Karrierjét a High Life-ban és a Hully Gullyban kezdte, ahol minden hétvégén délután öt és tíz között tinibulikat rendeztek – sajnos a sztriptízbár csak este tíz után nyitott ki. Akkoriban

mindkét hely a főváros meghatározó szórakozóhelyének számított, a funky-diszkó-house komplexumok környékén rendszeresen kilométeres sorok és forgalmi dugók alakultak ki. Mindennaposak voltak a balhék, verekedések és némelyik szórakozóhely korabeli maffiózók tűzpárbajának színtereként vonult be a köztudatba. Még az újságok is írtak róla, azonban ez nemhogy csökkentette volna az intézmények látogatottságát, hanem egyenesen növelte a vonzerejét a srácok szemében. Gyuszikával a tinidisztkóval indítottak, azonban alig várták, hogy végre ottmaradhassanak egész éjszakára, ezért azt hazudták az otthoniaknak, hogy egy sima ott alvós házibuliba mennek Veronikáékhoz – ami félig-meddig igaz is volt, csak közben pár órára leléptek onnan, majd szétvetette őket a kíváncsiság, hogyan vágja szét magát az emelt szintű kémia tagozatos fiatalság minden hétvégén.

Szakmai továbbképzéseik során megismerték a budapesti éjszakai élet bicepszének teljes keresztmetszetét, lelkes amatőrként borultak le az alvilági zombihálózaton keresztül terjedő tudatmódosítók elosztásának katedrája előtt.

Az anyagot és az anyagiakat tekintve hierarchikus kasztrendszer uralkodott, mindenki VIP akart lenni, noha mindig voltak VIP-ebbek. Egyik éjjel Tomiék újfent a kígyózó sor közepén rostokoltak, mikor egyszer csak beékelődött eléjük pár nagydarab kopasz állat, akik feszített csuklyásizommal végzett evezőmozdulatokkal arrébb lökdösték az embereket. Megnyílt a tömeg, és a méregdrága sportkocsival érkező celebek a marcona kidobók sorfala között bevonultak a számukra külön fenntartott bejáraton.

A halandók minimum egy órát álltak sorba, mire a tágas előtéren keresztül végre bejutottak az elektronikus zene szentélyébe. A ruhatárat maguk mögött hagyva több terem és pihenőzóna közül választhattak, melyeket gigantikus tükörfalba csomagolt szűk folyosók és lépcsők labirintusa kötött össze. A diszkószínház felső báltermében szexi gogo táncosnők rázták seggüket a hosszú bárpult kifutóján, erotikus látványparádé és fülsiketítő ritmusok periodikus rezgése töltötte be a termet. Mialatt Tomiék még a kabátokkal babráltak, fél füllel már megneszelték, ahogyan egyre elhalkult a zakatolás. A DJ először levette a basszust, aztán kilötte a középső hangtartományt, végül már csak a magas hangok sistergését, ciripelését verték vissza a vastag falak. A kiállítás előtti vészjósló csendet csak elvétve törte meg egy-egy hangos kurjongatás, aztán egy villámgyors mozdulattal szájba verte őket a basszus és felhördült az *I can't get no sleep* (Faithless - *Insomnia*) mindent elsőprő rigmusa. Ez a paradox univerzum teljesen magával ragadta a brigádot.

Tomi mindenáron meg akart felelni ennek a közegnek. Noha státusszimbólumok terén fényévekkel lemaradt a brókerek, olajszőkítők, stricik, vállalkozók számlatömbjein szerepelő összegekhez képest, bármit megadott volna azért, hogy egy hétvégére örökbe fogadják.

Dopamint ágyúba betölteni!

Agyra célozz!

Tűz!

A szegény ember kokainja

Barbi felkapott csajnak számított a környéken. Szőke, hosszú hajú, csinos arcú lány volt, vékony teste és combja kellemes összhangot alkotott kisméretű, de feszes mellével. Rendkívül harsány személyiség volt, mindig sokat nevetett és hozzászólt ahhoz, hogy a társasági élet egyik állandó középpontja.

Tomi ezzel szemben nem tartozott a nagymenők közé, minden bizonnyal akadtak nála jobbak és erősebbek is a környéken, ámde Barbinak felkeltette az érdeklődését. Imponált neki, hogy Tomi a teleti suttyó mentalitásnál többel bír; a nagyvárosi közegben is feltalálja magát, mivel a külvárosi tinihordákkal ellentétben gimnáziumi barátai javarészt gazdag családból, elit környékről származnak, valamint az is tetszett a lánynak, hogy öltözködése és beszédstílusa nagymértékben elütött a lakótelepi átlagtól.

Barbi szőke tinicei már az általános iskolában felkeltették Tomi figyelmét, csak hogy akkoriban még egyikük sem gondolta ezt tovább, mostanra viszont Barbi rámenősebbnek bizonyult és lényegében ő kezdeményezte az első dugást. Ezt az első komolyabb szexuális tapasztalatot Tomi nem csak Barbi nyomulásának, hanem az alkohol és egy fél bogó önbizalomserkentő hatásának is köszönhette. Már egy ideje kacérkodtak egymással, végül a helyi diszkó mögötti domb tetején jöttek össze, miután egy füledt nyári éjszakán nagyjából egyidőben estek pofára az esős időben felázott talajon, majd gurultak le a domboldalon. Esés közben annak rendje s módja szerint összegabalyodtak, így Tomi kézzel a sikerrel megállapította Barbi kosárméretét. Mire egymásba kapaszkodva nagy nehezen feltápáskodtak a csúszós fűvön, már vadul csókolóztak. Villámgyorsan lebeszéltek egy randit, amire két nappal később, Barbi apjának budai lakásán került sor.

A lány anyukájával évek óta külföldön élt. Barbi, amikor csak tehetett, hazajárt meglátogatni az apját – illetve a nagymamáját, aki két utcányira lakott Tomiétól. A rokonok távfelügyeletét könnyen kicselezték, így minden a terv szerint haladt.

Eljött a sex action napja. Tomi előtte egész héten bulizott, kihasználva a ritka lehetőséget, hogy az anyjáiék elutaztak a Balatonra és a nagyszüleire bízták, nettó három napja alig aludt és evett valamit. Ez némi nyomot hagyott a fizikai állapotán, de nem gondolta, hogy ez probléma lesz, eszébe sem jutott lemondani a páratlan szexrandi lehetőségéről.

Némi bénázás után odatalált a Déli pályaudvar közelében lévő kecóba. Nagyon izgult, mivel Barbi fontosabb volt, mint a többi csaj, akik időnként a házibulikon az ölébe estek, és ha már így alakult, nem hagyták ki az alkalmat egy kis pettingre. Tomi mindent bevetett annak érdekében, hogy jól érezzék magukat, és a fáradtsággal párosuló élmény ellenére azon igyekezett, hogy az első közös élmény különleges legyen. Barbi is lazán kezelte a helyzetet, így hamar egymásnak estek. Miután az offline pornó magazinokból ellesett trükkökkel átszakította a combjai között feszülő képzeletbeli célszalagot, Tomi büszkén és

diadalittasan felpattant a kanapéről, és dinamikus lendülettel elindult a fürdőszobába, hogy a trófeaként magasba tartott kotont lehúzza a vécén.

Alighanem túl nagy lendülettel.

Tíz perc múlva a szoba padlóján fekvé tért magához.

Amikor kinyitotta a szemét és felnézett, Barbi rémült arcát látta. A lány feldúltan kaparta a parkettát és közben félénken szólígtatta. Tomi győzelmi mámorát rögvést felváltotta a nyers balkáni realitás, melyet Prodigy klippekre jellemző vizuál effektek tettek még ijesztőbbé. Ami egy videóban baszott jól néz ki, a valóságban semmi jót nem jelent.

A rendkívüli helyzet az amúgy mindig higgadt Barbit is felzaklatta. Miután nagy aggodások közepette minden közös ismerősüket riadóztatta, a mentő kihívását is fontolgatta, attól félt, hogy a lovagja vagy túladagolás, vagy végkimerültség miatt terült ki úgy a hideg padlóburkolaton, mint egy cserzett medvebőr trófea a kandalló előtt. Nagyon nem lőtt mellé a kis drága, kábé egyszerre ütött be mindkettő. Röpke fél órába telt, mire Barbi felvakarta Tomit a földről.

Nagy nehezen elvánszorogtak a buszig; a városközpontban Barbit ott várta az egyik barátnője, Tomit pedig a felmentő baráti sereg – hogy valaki hazavigye és legalább ne egyedül haljon meg otthon.

– Biztos jót fog tenni a friss levegő – szajkózta Babri remegő hangon, mialatt Tomit a buszmegálló felé ráncigálta, aki papírsárkányként lebegett mögötte a levegőben, fél méterrel a járda felett.

Barbi hideg kezének nyirkos szorításából érezte, hogy tényleg nagy a baj. A külvilágot egy sötét, spirálszerű alagútnak érezte, amelynek hullámos oldalfala elnyelte a közlekedési lámpák fényét, halványan foszforeszkálva az éjszakában. A busz ülésén reszketve egyre durvábban hallucinált, szervezete közel állt ahhoz, hogy ott helyben kapituláljon, lekapcsolva minden alapvető élettani funkciót. Az eszméletvesztés határán levitálva egy fénycsóvát látott az alagút végén, ami egyre gyorsabban közeledett felé: mintha egy vonattal szemben haladna, ami elől képtelen kitérni. *Ez a fényzőn nem a Déli pályaudvar – futott át az agyán –, hanem a mennyország délibábja*, majd ekkor felülről megszólalt egy mély, öblös férfihang:

– Jó estét kívánok, jegyeket, bérleteket kérem ellenőrzésre felmutatni!

A kurva életbe, már meghalni sem hagyják az embert.

A sok buli és cucc metszéspontjánál rendszeresen felbukkantak a csinos lányok is – inkább előbb, mint utóbb. A csajok szexuális téren rendre lekörözték a velük egyidős srácokat, az anabolikus feromonok hatására előszeretettel tárták szét ajkaikat a számukra szimpatikus férfi egyedeknek. A Ewing fivérek imádták a luxusverdákat, bár a kocsik életkora rendre meghaladta a csajokét, mivel csak húszéves Jaguárokra meg BMW-kre futotta. Apjuk régen bizniszelt az olajmaffiával, innen jött a becenév. Később övé lett a környék összes Tüzép telepe, csak hogy a rengeteg stressz (és szesz) korán elvitte szegény ördögöt. Az utcán azt suttozták, csoda, hogy nem ólommérgezésben halt meg, mint a régi cimborái. Az idősebbik

Ewing, utcai nevén Jockey, nem bizonyult méltó utódnak, hogy továbbvigye a családi biznisszt, minden pénzt kocsikra, nőkre, cuccra, piára, szerencsejátékokra vert el, amivel nem kis feltűnést keltett a lakótelepen. Szegény Kis Ewing nem tudott tenni az ellen, hogy a bátyja ekkora fasz, sajnos emiatt fénysebességgel bukta el az örökségét. Még az volt a szerencséje, hogy a tizenéves lányok zömében az idősebb, pénzes faszok után ácsingóztak, de nem mindig jutottak be a kiszemelt példány háremébe, így a tetovált kopaszokról lepattanó női bájok tortájából a magafajta srácoknak is jutott néhány morzsa. Kis Ewing lelkesen élt a lehetőséggel és sorra kúrta a bátyjába szerelmes pinákat.

Szerelmi életükre jellemző volt, hogy a közösségi gazdaság (sharing economy) e verziójában pusztán nézőpont kérdésének tekintették, hogy egy nőt használt egyszerre több haver, vagy a nő használt ki több havert egyszerre. Mindez teljesen elfogadott dolognak számított a kilencvenes évek amfetaminoktól pezsgő hajnalán. Mindössze az számított, minél több legyen a cucc – annál nagyobb a szerelem. Gyuszika élete első nagy szerelmét például két nappal később már egy másik haver dugta meg – a házuk előtt, részegen, egy lerobbant Ford Sierrában –, ámde ez akkoriban teljesen normálisnak tűnt, Gyuszika egyáltalán nem kapta fel a vizet. A lényeg, ahogy mesélte a többieknek:

– Én dugtam meg először. Különbén is, apám mindig azt mondja, a szerelem nem más, mint a szegény ember kokainja. Ha sok lóvéd van, nincs rá szükség.

Kellő mennyiségű kokain és pénz hiányában mindenki ráment az ezoterikus cuccokra, így a nitrohigító, kéjgáz, csattanómaszlag sem maradhatott ki az élet mélyebb értelmét kereső társaság látóköréből. Tomi nagyokat fintorgott a higító gondolatától, titkon bízott benne, hogy ez pusztán egy rövid átmenet lesz, csak hogy ne maradjon ki a buliból.

A csavarlazítótól és habpatrontól felhígult erkölcsök időszakában egyébként senki nem gondolt a nemi betegségekkel járó komplikációkra, holott tuti hamar kiderült volna, ha csak egy hölgyemény is megbetegszik, mivel a környék összes gyógyszertárában elfogyott volna az antibiotikum. Az idősebb haverok jó esetben komplett családokat meg női dinasztiákat végigkeféltek. Először a diszkós picsát, aztán a húgát, az unokanővérét, majd a barátnőjét is. A profik mindezt letudták egy éjszaka alatt, a fiatal srácoknak ehhez több hónap kellett.

Tomi sokáig nehezen értette meg a nőket. Nagyon mélyről indult, tele komplexusokkal ebbe az önkéntes gulágba, melyhez vezető rögzös út női nemi szervekkel van kikövezve. A csajok az illúziókra és a nagykutyákra buktak, de Tomi – noha valójában se pénze, se kocsija nem volt – kanos tiniként olyan ügyesen improvizált, hogy leleményességének köszönhetően rendszeresen akadt olyan lány, kinek testnyílásait barátaival szinkronban lízingelhették. Egyszerre senki sem birtokolhatta a testet képező teljes fájl, de a közös *leechelés* nem okozott problémát. Tomi összejött vele, aztán mire hazajött a nyaralásból, a csajszi már valaki mással dugott, újabb egy hónap múlva egy harmadik haverral, két héttel később pedig visszajött, mint a bumeráng, és ismét Tomival feküdt össze. Miután a kiscsaj megkapta, amit akart, újabb

gazdatestet keresett magának. Megesett, hogy Tomi egy graffitiből tudta meg, kivel hált korábbi kedvese.

A klubokban bőséges készlet állt rendelkezésre, egyaránt akadt testes, lágy tónusú, bársonyos mutáció, valamint vérbeli kelet-európai prostituált alapanyag, no meg persze olyan is, akinek a pinája száraz, mint a merlot, de azt jobbára mindenki elkerülte. Az intelligensebbek inkább otthon maradtak és várták a szőke herceget fehér sportkocsival. (Jobbára nekik lehetett igazuk, végtére van, aki többre tartja magát a Ewing klán egyik régi Bömösének hátsó ülésénél.)

A csajok gyakran panaszkodtak Tominak, hogy nem szereti őket eléggé, nem mutatja ki feléjük az érzéseit, ugyanakkor ez nem fedte a teljes valóságot. Ő mindössze alkalmazkodott a kialakult körülményekhez, és egyúttal belátta, hogy a szerelem vegyülete hamar elpárolog, épp oly illanékony, mint a női hűség. Mély belső meggyőződése alapján az élet eleve nem monogámiára kondicionálta, cserébe minden adandó alkalmat megragadott, hogy gyarapítsa a nőkkel kapcsolatos biológiai ismereteit. Újdonsült barátnői hálások lehettek Barbinak, akitől idő közben megkapta a kellő szexuális felvilágosítást.

Barbi iránt érzett hálája közel fél évig tartott, pontosan addig a napig, amikor egy nyálkás, ködös, novemberi szombaton felhívták, hogy a kis drága túladagolta magát egy házibulin a Kovácséknál.

A Kovács ikrek szülei havonta kétszer jártak ki édességért és kávéért Bécsbe, amit aztán a helyi piacon passzoltak el a pult alatt, így a kecó minden második szombaton reggel hét és este hét között üresen állt. A buli intenzitását jól mutatja, hogy aki délelőtt tízig még nem okádta szét magát az olcsó piától vagy a habpatrontól, annak tuti befigyelt egy kósza numera valamelyik emeleti szobában. A rutinos dzsigolóknak két-három csaj is simán összejött – akik között másnap ment a féltékenykedés és az egymásra vagy egymás felmenőire való obszcén utalgatás.

Tomi előszeretettel és rendszeresen vett részt ezeken a kultikus házibulikon. A Barbi túladagolását hosztoló buli előtti péntek este azonban alaposan berúgott Gyuszikáék kerítésszagató pálinkájától – eredetileg csak pár perc erejéig ugrott fel, hogy megjavítsa Gyuszika faterjának számítógépét, aztán másnap délben kegyetlen fejfájásra ébredt. Az ablaküvegen párás ködfoltok csimpaszkodtak, a rohamokban rátörő fejförccs arra készítette, hogy visszabújjon a takaró alá. Némi tétovázás után hallgatott gyomra parancsára, és csipás szemeit dörzsölve felült az ágy szélén, hogy az éjjeliszekrény környékén megkeresse a hajnalban megkevert, de csak félig elszürcsölt limonádéját.

Hosszas agonizálást követően nagy ímmel-ámmal rávette magát, hogy feltápáskodjon és lezuhanyozzon. Épp akkor lépett ki a zuhanykabinból, amikor irritáló hangon megcsörrent a vonalas telefon.

Barbi egyik barátnője hívta.

Aggódva mesélte, hogy miután a délelőtti folyamán jól betéptek, Barbi a szokásos módon kiélte rajta lesbikus hajlamait, majd egy szempillantás alatt elterült az egyik kanapén, és azóta sem mozdul onnan. Először megpróbálták felpofozni, viszont amikor belátták, hogy kilátástalan a helyzet, kurvára beparáztak.

Tommi nem izgatta fel magát különösebben, elvégre látott ő már ennél cifrább dolgokat is Kovácséknál, ráadásul régóta tudta, hogy Barbi biszexuális, így félredobta a kagylót. Frissen vasalt alsógatyában és fosbarna kínai gumipapucsában leslattyogott a lépcsőn, át a nappalin, be a konyhába, és reggelit vadászott magának a hűtőből, ami reményei szerint abszorbálja az előző esti pálinka, illetve a reggeli gyanánt elfogyasztott limonádé által gerjesztett gyomorsavat. Épp a kolbászos vajkrémmel és hideg párizsival megpakolt száraz zsömléjét majszolta, amikor bambán kinézett az konyha ablakán, és arra lett figyelmes, hogy négy fura alak áll a kapujuk előtt és veszettül nyomják a csengőt.

A csengő fülsiketítő zúgása elvette a maradék étvágyát. Úgy tűnik, Kovácsék tényleg kurvára beparáztak, ezért – mielőtt hazaérnének az ősök – gyorsan összelapátolták Barbit, betették az egyik kocsis hátsó ülésére, és kiszállították Tomiék házához, mint egy pizzát.

Mire Tomi kicsattogott a ház elé, egyedül Barbara maradt ott; nekitámasztva a kapunak, akár egy gereblye. A többiek a szeme láttára hajtottak el padlógázzal. A letekert ablakon azt kiabálták felé:

– Itt a csajod, csinálj vele valamit!

– Nem is a csajom, bazmeg – méltatlankodott Tomi félhangosan, de szélesebben belátta, hogy kapcsolati státuszának tisztázása elhanyagolható részletkérdés ahhoz képest, hogy Barbi túléli-e a következő tíz percet vagy sem.

– A faszszopó Kovácsékkal majd leszámolok később! – elemezte a kialakult helyzetet.

Eközben egyre több vér tódult az agyába, amitől még sokkal idegesebb lett, mint amikor először meghallotta a csengő irritáló hangját. Felnézett az égre, mint aki onnan vár valamilyen segítséget – jóllehet legutóbb épp ő fordult el a Jézuskától, így hát abból az irányból isteni kegyelem helyett pusztán szitáló eső érkezett, apró vízcseppek formájában.

Az égbolt lassan beborult, csontvelőig ható hideg téli szél fújta végig a kavicsos útburkolaton, apró porhullámokat rajzolva a felszínre. Tomi ott állt a nyílt utcán, gyomrában egy liter savval és pár falat félig megemésztett zsömlével, egy fosbarna kínai gumipapucsban, karjaiban Barbara majdnem élettelen testével. A lány olyan egyensúlyérzékkel kapaszkodott belé, mint egy újszülött zsiráf, szőke hajába ételmaradék ragadt. Tomi irigyen sóhajtott.

Ő legalább rendesen bereggelizett.

Halk, összefüggéstelen motyogása alig volt érthető, cserébe láthatóan lélegzett.

– Hogy a faszomba nézel ki – tette fel Tomi halkán a tízpontos költői kérdést.

Ha Isten nem is, legalább Tájfún meghallotta Tomi imáit, ugyanis épp ekkor fordult be az utcasarkon. Ránézésre elég fittnek tűnt, ebből meg lehetett állapítani, hogy nem vett részt Kovácsék buliján.

Tommi határozott erővel megragadta gyanútlan barátja kezét.

– Gyere, basszus, segítsél, vészhelyzet van!

– Mi van? Mi van? Mayday? Mikor megyünk?– érdeklődött lelkesen Tájfun.

Ezzel bűnrészessé vált, holott eredetileg csak egy doboz cigiért ugrott le a boltba.

Barbara némi támogatással szállíthatónak bizonyult, bár addigra az arcszíne leginkább Tájfun fehér Reebok tornacsukájáéra hasonlított. Nem vihették be a házba, nehogy meglássa őket a mutter, ezért mindent vagy semmit alapon nekilódultak a flaszternek. Szombat kora délután általában rengeteg ember tartózkodott az utcán, így a srácok rettegetek, nehogy valaki felismerje őket – ha belefutnak Barbi rokonaiba vagy valamelyikük osztályfőnökébe, nekik annyi –, így jobbára elkerülték a sűrűn lakott részeket és a fő útvonalakat.

A felettük gyülekező fekete felhők csapadékot könnyeztek; mázli, hogy a rossz idő miatt az utcák kongtak az ürességtől. Különösebb úti cél hiányában tologatták maguk előtt a félájult Barbarát, aki távolból úgy festett, mintha egy rozoga toló kocsi nercbundát és szőke parókát húztak volna. Nem vihették haza a nagymamájához; a parkban megfagyott volna, így óvatosan elvonszolták az egyik közeli telefonfülkéhez, ahol sztenderre rakták a betonlépcsőn.

– Vigyük vissza a Kovácsékhoz! – méltatlankodott Tájfun, aki már ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy magához vegye a napi nikotinadagját, ahelyett, hogy a szétcsúszott Barbi betegápolójának szerepét töltené be.

– Az nem jó, túl messze laknak. Mire oda elvergődünk, valaki tuti észrevesz minket.

– Jó, akkor vigyük át Kittikéhez, a szülei úgyis vendéglátósok, egész hétvégén az étteremben vannak.

– Hmm, és te azt honnan tudod? – kérdezett vissza Tomi meghökkenett fejjel, miközben a lépcsőn guggolva hátulról gyengéden átölelte Barbit, mintha csak romantikáznának, ezzel is elkerülve az esetleges lebukást.

Tájfun elégedett arckifejezése sugallta a választ.

– Bazmeg, te titokban kúrod a Kittikét? – ámuldozott Tomi.

– Örülj neki! – biccentett Tájfun és máris fejből tárcsázta a számot. – Szia szívem, itt vagyunk a Tomival és gondoltuk, meglátogatunk. Semmi extra, csak épp sétálunk és unatkozunk. Van nálam spangli, eltolhatnánk egy rakétát.

Kittike épp a körmeit lakkozta, amikor hirtelen kinyílt a barna tölgyfa bejárati ajtó és Tájfun átlökte Barbi nyeszlett testét a küszöbön, miközben Tomi hátulról kommandósként fedezte, nehogy a szomszédok meglássák őket.

Barbi ekkor már remegett, és zihálva kapkodott levegő után, mint egy hegyi beteg, aki most tért vissza a halálzónából. Arca fehérről lilára váltott, valamint az eddigi tőmondatok helyett értelmetlen szótöredékeket préselt ki a bíborvörös ajkain. Tomi az új tünetek láttán még inkább kétségbeesett.

– Mi a faszt képzeltek? – csattant fel Kitti. – Nem ezt beszéltük meg!

– Jó, tudom, de vészhelyzet van! Mayday, Mayday – nyugtatgatta őt Tájfun relatíve kevés sikerrel.

Barbit úgy fektették a fekete műbőr fotelba, diszkrétén félrehúzva szőke haját, hogy az a hányásdarabokkal együtt belelógjon a fotel mellett álló szennykosárba.

– Úristen, mi történt vele? – fintorgott Kittike.

– Nem tudom, bazmeg, talán a Kiskovácsék ciánkapszulát is osztogattak az ingyen sör mellé.

– Na és most? – tárta szét kérdőn a karját Kitti, miközben homlokredői másodpercenként tízszer összerándultak az idegtől.

– Adjunk be neki adrenalint – törte meg a csendet Tájfún. – Van itthon injekciós tű?

– Persze, a szüleim biztosan a Biblia mellett tartják, mint a Ponyvaregényben – vágott vissza gondterhes arckifejezéssel Kittike.

– Emlékezz vissza, te baromállat, mi történt legutóbb, amikor részegen beállítottál a gyógyszerertárba egy kis adrenalinért – sziszegte Tomi halkán. – A gyógyszerész kiscsaj elküldött a bús picsába, és majdnem ránk hívta a rendőrséget. Különben is, mit mondasz neki, mihez kell az ampulla? Fel akarod ébreszteni a nagymamát?

Tomi és Kitti tanácstalanul néztek egymásra, Tájfún viszont aprólékosan átkutatta sötétzöld military kabátja belső zsebeit, és fél perc után, arcán gőgös mosollyal, előhúzott egy cigibugyiba csomagolt fehér pakettot. Kitti döbönt arccal követte végig a mozdulatsort, viszont Tomi hamar levágta, hogy mi járhat cimborája fejében. - Bazmeg, te most komolyan be akarsz tépni? Nem dehogy, de nézz csak rá közelebről! - mutatott Barbira. - Vizsgáljuk meg, mi baja lehet. - tette fel a kérdést olyan tekintélyt parancsoló szakmaisággal, mintha épp egy kórházi nagyvizitet vezetne a Fekete Erdő Klinikán. - Na lökjed Brinkman Professzor, mi a diagnózis! - Hát először is bűzlik a piától. A pupilláiból ítélve rendesen be van tépve. Bogyóra tippelnék. Az lsd nem ilyen, füvezni nem szokott, kólára meg nincs pénze. Az egyetlen ami kirángatja ebből, egy jó nagy csík agyduzzantó. Az minden tünetet megold. Jobb lesz, mint új korában. - brillírozott Tájfún, miközben a másik zsebéből elővett kártyával a konyhaasztalon kiadagolta a csíkokat. Tomit lenyűgözte barátja leleményessége, elvégre az ötlet működőképes. Azonban Kittike tüstént közbelépett. - Neeeeem, nem, nálunk nem lesznek emberkísérletek. Mi van ha túladagoljátok és még szarabbul lesz?- Majd közelebb sétált a remegő, vacogó Barbihoz és megérintette a dermesztő kézfejét. - Te nem lehet, hogy csak fázik? Mennyi időt voltatok vele kint ebben a szar hidegben? Hát kb. húsz percet, plusz amíg idehozták. Na jó, mielőtt megmérgeznének, van egy jobb ötletem. - Kitti elindult a fürdőszobába, ahol megeresztett egy kád forró vizet. - Tegyétek be ide! Ja és előtte adjatok neki valamit inni, aztán vetkőztessétek le. - Tájfúnak azon nyomban felcsillant a szeme, ugyanakkor Tomi rögvést helyreutasította. - Nem, te perverz állat, a melltartó és a bugyi marad. Majd Kitti ad neki másikat, ugye Kitti? Persze adok. Sajnos nincs itthon szóda, mert a nővérem pasija lenyúlta az összes habpatront. Egész nap azt szívják a haverjaival. Nem para, csapvíz is jó lesz - kontrázott fényeseben Tomi. Majd megitták Barbit, aki úgy szívta magába a vizet, mint egy kiszáradt szobanövény. Basszus, mióta vagy te ilyen pina irigy? - faggatózott Tájfún, aki - ezek szerint - magasról szart az alapvető emberi jogokra, miközben

Tomival kihámozták Barbit a testére tapadt nyirkos felső és szoknya alól. - Emlékszel, amikor az ex csajod annyira betépett a szülinapi bulimon, hogy maszturbálni akart a kerti törpével? - Tájfún zavaros testbeszéde azt sugallta, hogy bár minden erőfeszítésével azon van, hogy elfelejtse az incidenst, az ominózus éjszaka barázdái azóta is nyomot hagytak az izommemóriájában. - Emlékszem bazmeg, full gáz az egész. Soha többé nem mutatok be nektek egy csajt sem. Figyi, ne rám haragudjál, ha jól emlékszem a Kis Ewinggal fogadtak egy kólában, hogy nem meri megcsinálni. - Persze a Kis Ewing még soha életében nem látott kólát, se annyi pénzt, hogy teljen rá, csak hogy ezt a csaj nem tudhatta. - Na és mit szólnál volna, ha levetkőztetjük, aztán meztelenül kirakjuk az utcára? Jó, jó, igazad van! - felelt tétova hangon Tájfún elfojtott lelkiismerete. Kittike harsányan felnevetett alkalmi szeretője pancserságán, Tájfún pedig szégyenében majdnem elsüllyedt a fürdőszoba lefolyójában. Ezután hárman átkarolták Barbit, és óvatosan beemelték a kádba. Mindvégig ott virrasztottak mellette, nehogy belefulladásra kerüljön a vízbe. Amikor végre helyreállt a keringése, Tomi megkérte Kittikét, hogy vigyázzon rá, továbbá Barbi kómás lelkére kötötte, hogy pihenjen és aznap már ne menjen sehova. Délután öt óra múlt, mire Tájfún eljötték Kittiéktől. Tomi azon nyomban hazarohant, szélesebben átöltözött és miután megszabadult az ócska gumipapucstól, aztán mindketten a Kovácsék pecója felé vették az irányt. A buli korán véget ért. A Barbi incidens után a Kovács ikrek villámgyorsan evakuálták a kéglit és minden szemtanút hazazavartak. Tomi csengetés és köszönés nélkül rontott be az ajtón. Mindketten ott ültek a konyhaasztalnál, THC-től berepedt pupillákkal és olyan bűnbánó arcot vágtak mellé, akár egy megszeppent kiskutya, amelyik épp szétrágt a gazdija kedvenc papucsát. Annyira hiányzott nekik ez a beszélgetés, mint asztmásnak a fulladásos orgazmus. Tomi még mindig az események hatása alatt állt, értelemszerűen rohadtul bepöccent, és hangosan anyázva számon kérte őket. Ezalatt Tájfún magára vette a jó zsaru szerepét, ugyanis üzleti érdeke azt súgta, hogy a kialakult helyzet verekedés helyett más eszközökkel is elintézhető lenne. A Kovácsék valószínűleg előre összebeszéltek, mivel ők is hasonló irányba terelték a beszélgetést, így ökölcsapások helyett fejenként öt gramm füvel meggyőzték Tomit és Tájfunt, hogy ne verjék ki (jobban) a balhét. Mentségükre legyen szóva, tényleg nem ők tömték agyon Barbit cuccal, hanem ezt saját hülyeségének köszönhetné. Végül az alku megkötött, kezet ráztak, majd elköszöntek egymástól. Most, hogy rendezték a nézeteltérést, Tomi végre a szombat esti programra koncentrált. Otthon megkajált, belötte a sérót és a pocsek nap emlékeit maga mögött hagyva Tájfúnal és Gyuszikával belevetette magát az éjszakába. Mivel a High Life-hoz túl hosszú az út tömegközlekedéssel, inkább az E-Play-be mentek, a Nyugatinál. Előtte kicsit alapoztak egy közeli csehóban, majd éjfél körül átszállingóztak a Meki bejáratához. Oldalról ügyesen kicselezték az addigra több száz fősre duzzadt embermasszát. A mogorva portások testükből kordont formáltak, és egyesével motoztak meg mindenkit. A népes tömeg lassacskán feltöltötte a klub belsejébe vezető lépcsőt, melynek fokait körbelengte a halkán duruzsoló zene. Odabent épp az Offshore ment Chicane-től. A kasszához érkezve megvásárolták az áhított karszalagot, majd automatikusan a Wc felé vették az irányt, hogy

betárazzanak egy jó combos csíkot az agyduzzantóból. A mosdók előtt nagyobb tumultus fogadta őket, mint odakint a klub előtt, tulajdonképpen a Nyugati aluljárótól egészen a wc fülkéig állt a sor. A nagy felhajtás közepette Tomi sok mindenre számított, kivéve arra a jelenségre, ami váratlanul átsuhant a perifériás látóterén. Azonnal felismerte a jellegzetes bundát, bár elsőre azt hitte, hogy egy, a robot láva lámpákról levált, szellembuborék követi a fényben. Barbi volt az, a maga teljes valóságában, kezében egy félig üres feles pohárral. A hiányzó rövidital apró harmatcsepp nyomokat hagyott az ajkai szélén. A nagy sietségben ugyanis arra már nem volt elég ideje, hogy átöltözzön, de cserébe legalább a szőke hajkoronáját szépen rendbe hozta. Még mindig ugyanaz a szőrös bunda volt rajta, alatta bugyi rózsaszín top, fekete latex miniszoknya és Kittike kölcsön fehérneműje. Szó nélkül vidáman Tomi nyakába ugrott. Szinte semmire nem emlékezett, hogy mi történt vele aznap délután. Boldogan közölte a srácokkal, miután felébredt az éberkomából, ránézett az órájára és szépen menetrendszerűen elindult az E-play-be, ahogyan szombat este szokás. - *Miért maradtam volna otthon, hiszen a zacskó még félig tele van bogyóval?! - Hát persze, hogy bogyó. Totál logikus! Tomi én mondtam, hogy vetköztessük le* - vágta rá Tájfún fanszali képet vágva. Tomira nézett, aki azóta sem dolgozta fel Barbi meglepetésszerű felbukkanását, és látszott rajta, hogy ezúttal egyáltalán nincs vicces kedvében. A délután folyamán egyikük sem gondolt arra, hogy a vészhelyzet kellős közepén átkutassák a ruháit, és elkobozzák az esetleges bizonyítékot. Az állapotából nem is sejtették, hogy még két hétre elegendő cucc van nála, amit pár nappal korábban kapott az egyik hódolójától. A csávó vörös rózsák helyett ezzel fejezte ki szexuális vonzalmát Barbi iránt, aki ugyan a cuccot elfogadta, viszont a csávónak azóta sem vette fel a telefont. Tomi néhány percig néma maradt, mérhetetlen dühöt és haragot érzett Barbi meggondolatlansága miatt. Szíve szerint ott helyben felpofozta volna, ámde hamar belátta, hogy ezzel csak még nagyobb balhét okozna magának és kivágnák a kidobók. Pragmatikus ember lévén így az egyetlen eszközhöz nyúlt, amivel Barbi jóvátehetné a történetet. - *Egy igazi úrilány vagy Barbara, meg kell hagyni! - Na, add csak ide azt a kurva zacskót!*-

Budapest Plastic

Ahogyan a budai elit fokozatosan felzárkózott a külvárosi szakgengszterképzőkhöz, a suliban is módosult az órarend.

Tomi néhány osztálytársával szövetkezett a józanság ellen. Reggel hétkor együtt gyűjtötták be a gandzsával tömött rakétákat a sulihoz közeli ABC parkolójában, aztán mire beestek az első órára, úgy néztek ki, mint egy Bob Marley tribute zenekar. Életükben nem keltek fel még ilyen korán, mint ekkor, a dzsó miatt. Aztán odabent folytatódott a szívás; egyik alkalommal valaki egy üveg Rusht csempészett be irodalomórára. (Ezt a cuccot bécsi és holland szexshopokban árulták, még a csavarlazítóhoz képest is durva hatású, egyébiránt kimondottan

szexuális vágyfokozó, amúgy meg rohadt büdös.) Amikor Tomit kihívták a táblához; csúnyán pórul járt, felelés helyett vörös fejfel, kábultan össze-vissza motyogott az osztály előtt, ráadásul a többi intoxikált haverja majd kiesett a padból a röhögéstől.

A srácok ritkán bírták ki józanon a tanítás végéig, nap közben kijárkáltak szívni egy közeli parkba, ahová a profik kisebb pipákat, vagy komoly bongokat hoztak magukkal hátizsákban. A szünetek alatti focit, kosárlabdát, önfeledt szaladgálást rövidesen felváltotta a dohányzás, füvezés valamint az adott hétvégére optimalizált szuverén drogstratégia kialakítása.

A reggeli 6.50-es vonaton rendszeresen összeverődött egy nagyobb csapat a kerületből. Mindenkinek a lógáson járt az esze, így mire a vonat beért a Keletibe, megszavazták, hogy dolgozatírás helyett cigi, mozi, játéktér és csavargás lesz a program. Tomi imádta ezeket a reggeleket. Ha olykor bal lábbal is kelt fel, a félbetépett baráti társaság mindig feldobta a hangulatát. Noha az otthoniakra nem számíthatott, a vonaton bármikor megértő fülekre illetve kiváló minőségű anyagra talált, és könnyebbnek tűnt közösen megszökni a problémák elől. Ha felszállsz, elszállsz!

A sulis menő arcai idősebb rokonokon keresztül szereztek be a cuccot; több alternatíva létezett, változatos menüsorral, ugyanis esetenként hozzácsaptak valami egzotikumot vagy extra szolgáltatást, amolyan kapcsolt termékként. Peti – a haverjainak csak Skizo – a gimnázium második évében került Tomi osztályába. A szülei külföldön dolgoztak, és tizenhat évesen itthon hagyták Magyarországon egy üres lakásban, nem kevés pénzzel. Pusztán annyit kértek tőle, hogy – a változatosság kedvéért – lehetőleg ne rúgassa ki magát ebből az iskolából. Peti viszont nem érdekelte a tanulás, ő kizárólag a sportnak és a tépésnek élt. Imádta a snowboardozást, a gördeszkázást, totál elmerült a hiphop szubkultúrákban és Skizo művésznévén tagelte szét a várost. Minden este bekészített egy tömött vízipipát az ágya mellé, hogy reggelente jól induljon a nap. Valószínűleg ez is közrejátszott abban, hogy minden suliban megbukott vagy kirúgták a rossz tanulmányi eredményei miatt. Az esze meglett volna a hármas átlaghoz, talán a négyeshez is, de totál leszarta az egészet; csoda, ha félévkor háromnál kevesebb tantárgyból állt bukásra.

Skizót lehetetlen volt nem észrevenni, és nem pusztán azért, mert az extrém külső és az extrém mennyiségű csillogó hajzselé mellett extrém fűszag terjengett a ruháiból. Jellemzően hatalmas, bő gatyákat hordott, derekáról vastag lánc lógott le – amin eredetileg a pénztárcáját tartotta, viszont ha lecsatolta, alkalomadtán fegyverként is bevált. Menő snowboardkabátban, oridzsi Starter kosármezben és DC gördeszkás cipőivel messze kitűnt a Levis farmernél, Fila cipőnél, valamint a Gangsta's Paradise-nál leragadt rap-fanok tömegéből. Ő egy igazi jelenség volt, a marihuána Messiása.

A suliban hamar híre ment az új próféta eljövételének, akinek saját lakása van, és ami ennél is fontosabb: atomjó füvet tud szerezni. Skizo pillanatok alatt beilleszkedett, új osztálytársai ilyen kiváló referenciákkal hamar befogadták. Már az első nagyszünetben betéptek, onnantól kezdve sulis végeztével mindennap Skizo lakását célozták meg a házi feladat helyett.

Hogy Skizo ne unatkozzon egyedül, unokanővére, Ancsi is hozzáköltözött. A hivatalos indoklás szerint azért, hogy a szülők nyugodtabban aludjanak, elvégre így van idősebb felügyelet, és rend lesz meg minden. Nos, hát ezt eléggé benézték! Mivel Ancsi rengeteg embert ismert a városban, onnantól kezdve fél Budapest hozzájuk járt chillezni. Egy csinos, vékony, karakán lány volt, akit minden csávó fel akart szedni, csakhogy ő ennél fontosabbnak tartotta, hogy az újonnan formálódó közösség számára újfajta drogokat, barátokat, valamint extrém élményeket szerezzen. Öt évvel idősebb lévén tyúkanyóként gondoskodott a srácokról – imádta a szeretett kis unokaöccse betépett, cuki haverjait.

Tomí otthonosan érezte magát, megkedvelte a társaságot, mellesleg számtalan hasznos kontaktot szerzett ebben az időszakban. A lakás fél év alatt *urban legend*-vé vált, a fél osztály pedig kannabiszfüggővé. Háttérzeneként Cypress Hill, Prodigy és Dope on Plastic bömbölt a Pioneer erősítő által noszogató hangfalakból. Szép lassan végigzongorázták a teljes piacot; amit az iskolában nem kaptak meg, azt megvették iskola után.

Akkoriban Budapesten limitált számú beszerzési alternatíva létezett. Ha a srácok éppen nem találtak haveri beszállítót, olyankor a Nyugati környékén próbálkoztak, vagy a belvárosban az araboknál. A Nirvana szó hallatán ezen felvilágosult elmék nem egy népszerű vallásra vagy egy zenekarra asszociáltak, hanem egy sztriptízbárra a Körúton, ahol transzcendentális gyönyörök helyett kurvákat tartottak raktáron – bár jobban meggondolva a kettő majdnem ugyanaz, leszámítva, hogy nem buddhista szerzetesek, hanem egyes balkáni és közel-keleti bűnözői csoportok védték a környéket. Másodállásban pedig ők feleltek a hitetlenek drogellátmányáért.

Ebben az időben a Nyugati-Oktogon tengelyen még teljesen nyíltan zajlott a cserekereskedelem. A beavatottak fényes nappal negyed óra alatt lazán megcsinálták a százezres forgalmat, csak úgy bal zsebből, mire elsétáltak a metrótól a Kőműves kocsmáig vezető selyemúton. Nyilván senki nem írta rá a homlokára, hogy mivel foglalkozik, azonban a hozzáértő szemek hamar kifürkészték, kik azok, akik fél kilométeres távon belül húsz különböző emberrel fognak kezét, valamit matatnak a zsebükben, majd ismét kézfogás és jön a következő kliens. Az első kézfogással átadták a pénzt, a másodikban ott lapult valamilyen pakett. Akit előzetesen nem informáltak, ebből szinte semmit nem vett észre, maximum azon csodálkozott, hogy ezek a szorgos külföldi csávók milyen sokat spannolnak és pacsiznak a magyar fiatalokkal. Turbó, a Körút egyik celeb szertárosa, mutatta meg Tomiéknak, hogyan kell a Meki vécéjébe – véletlenül – beleejtett LSD-bélyeget fél perc múlva szemrebbenés nélkül továbbpasszolni az utcán, egyetlen kézfogással.

Turbó amúgy egy helyi srác, sokat lógott a környéken, mivel két utcányira nőtt fel az Oktogontól. Hamar megtapasztalta, hogy nem a díler bőrszíne számít, hanem a portékája. (A Körúton rendszeresen megforduló narkósoknál elfogadóbb társadalmi réteg aligha létezett a városban, hiszen ezen a környéken a tolerancia kéz a kézben járt a cumóval.) Amikor nem drogokkal seftelt, hét közben egy egyházi sulit padját koptatta. Mellesleg baszott jó üzleti érzékkel áldotta meg a Jóisten. A drog és a vallás csakugyan veszélyes kombó, és ezt tudták

jól a külföldi nepperek is, talán ezért jöttek ki ilyen jól egymással. Tominak Kitti mutatta be – élete nagy szerelmeként, aztán hamar kiderült, hogy Turbó jobban szereti a drogokat és a pénzt, mint Kittike bármelyik porcikáját. Szinte mindig hozzá fordultak, ha a belvárosban kellett valami.

Vagy Ancsi főnökének egy szem kisfiacskájához. Tomi pici kora óta ismerte Andrást, igaz, amikor pár évvel korábban először találkoztak egy zánkai gyerektáborban, még egyikük sem tudta, hogy a jövő ennyi meglepetést tartogat számukra. Legközelebb egy szórakozóhelyen futottak össze, Andrew addigra megkapta a szükséges hardverfrissítést: felpumpálva, kopaszon, divatos sűrű Oakley napszemüvegben és fekete Avirex bőrkabátban felváltva támasztotta a pultot, illetve a mellette táncikáló szóke csaj seggét. Egész éjjel olyan elánnal áradozott a *speed*ről és a kokainról, mint használt autókereskedők az alacsony fogyasztású turbó dízelmotorok előnyeiről.

Andrew prominens kapcsolatokra tett szert az éjszakában, mindent tudott a menő DJ-kről, szervezőkről, szórakozóhelyekről, és persze a láthatatlan háttéremberekéről is. Tominak is adott egy-két telefonszámot és beajánlotta néhány helyre, ezáltal megkapta a titkos jelszót egy olyan világba, melyet akkoriban nagyon kevesen ismertek. Az utcán való fogyasztás, cuccozás eleve nem izgatott senkit, hiszen a törvénytisztelő polgárok nem tudhatták, mivel állnak szemben; nem láttak földön fekvő embereket, így nem sejtették, miről van szó, és nem foglalkoztak a kólás dobozokból rögtönzött pipák körül csoportosuló szétcsúszott fiatalokkal.

Ami azt illeti, a rendőrök is szartak rá, amíg nem folyt vér, vagy nem került elő egy fecskendő. A Váci utca közepén simán lehetett szívni a spanglit fényes nappal, a közeli parkolóban a BMW ülésén tolhatták a Nike pipa-formájú csíkokat egy CD-tokról. A lakótelep kedvenc kocsmájában pár évig két különterem létezett: az egyiket a füves fiataloknak, a másikat a vizezett sörtől és olcsó konyaktól bűzlő ötvenes alkeszek számára tartották fenn. Ez utóbbiak foltos trikós, hagymaszagú alkoholisták voltak, akik egyik kezükben zsíros kenyeret tartottak, azzal tunkolták a lecsót, a másik kezükkel meg ütötték az asszonyt. Amelyiknek ötnél több foga volt, már kifejezetten jóképűnek számított. Néha betévedtek a narkós klubhelyiségbe, de csak mert útba esett az egyetlen férfivécé felé; amikor megcsapta őket a Rasta(fari) életérzés füstös aromája, folyton kuncsorogtak a vicces cigikből. Azt sem tudták, milyen a hatása, és mire rájöttek, vagy behugyoztak a nevetéstől, vagy bealudtak valamelyik sarokban. Tájfúnék más cuccot nem adtak nekik – nem csak az ára miatt, hanem attól tartottak, hogy a kommersz szeszes ital és a holland *extasy* találkozása rövidzárlatot okozott volna a vegetatív idegrendszerükben. Elvértve kaphattak egy kis Rusht, hadd szóljon, csak hogy az etil által hajtott mínuszos intelligenciák befogadási képességét meghaladta a kitétel, hogy azt inhalálni kellene, és tilos meginni.

A hétvége kocsmá helyett a csapatásé volt: Speed, Fortuna, Fáklya, Almássy, Tilos, Cinetrip, Patex, E-play, Bedrock, Power, High Life, Hully Gully, Sziget, Events hall, Hotel Royal, Hajósbulik, Space, Pecsá, Városliget, Flört, Palace, Kecel. Spanglizáshoz meg a Vox, Playhouse, a Kőműves Kocsmá és a teljes Margitsziget. Felért egy hipergalaktikus

ősrobbanással, ami itt néhány év alatt végbement a szubkultúrában. A város számtalan tiltott karaktert rejtett magában, akik a Trainspotting vagy a Ponyvaregény bármelyik szerepét hitelesen eljátszották volna. A kilencvenes évek egy nagy illegális laborkísérlet volt, melyben ők játszották a kísérleti diszkópatkányok szerepét. Amíg a dinoszauruszokkal egy aszteroida végzett, az X és Y generációt a stroboszkóp küldte tömegesen a kulturális hullámsírba. Plasztik szeretet, *acid house*, vizuális ingerek, lágy *vocal*, bizsergető basszusok. Lóerők, füstgép, táncoslányok. Lézer, UV-fények, menő autók, mentőautók, mélyládák, nitro, hidrogén. Grammok, decik, decibelek, mindez csütörtöktől vasárnapig a test- és műkörmépítő kisiparosok panoptikumában. Pincék, erdők, klubok, pubok, múzeumok, kastélyok, művelődési házak, elhagyatott katonai vagy ipari létesítmények, raktárok és gyárépületek – de legyünk őszinték, a társaság egy buszmegállóban is jól bulizott volna. Rajoskodás, spanolás, *high life*, presztízsz, pacsi. *Tegyél rá, indulj be, basszad neki! Hol lesz after?* Mindent elárasztott a Music Television, a pornó, az olcsó olasz parfüm és a citromsárga hajszelé. Csupa Energie, Replay, Avirex, Diesel, Buffalo. Új arcok, magasabb státusz, alternatív életformák, akik falták a narkós irodalmat, filmeket, külföldi buliajánlókat és a Free magazint. Új avatarokat teremtettek, hogy elkerüljék az unalmas hétköznapiakat, a valóságot minden pénteken eltemették a Kedvencek temetőjében, hétfőnként pedig újratervezték a soron lévő tudatmódosító projektet.

Naiv módon örökké ezt akarták – nem számolva az esetleges következményekkel. Mindenki azt hitte, hogy ő a kiválasztott, de sajnos tévedtek, mert egy Neo sem járt közöttük. Ha mégis, ennyi idő alatt nyilván kiderült volna. Nem vették észre, hogy ez az életmód néhány év alatt átformálta a személyiséget, átszabta a baráti kört, az értékrendet, a családi kapcsolatokat. Noha Nyugaton már felnőtt az X-generációs kontrollcsoport, akik saját bőrükön tapasztalták, hogy a mentális patológiára szóló beutaló egy *one-way ticket*, a magyar *underground* közösség tagjai vallási szekta módjára, vakon követték az UV-lámpák – távoli hullócsillagnak vélt – fényét, mindenféle fenntartás és ellenvetés nélkül.

Ebből az ideológiából nehéz a kitörés, főleg azoknak, akiknek amúgy nincs hová menniük. Számukra a kozmikus diszkó univerzumot átívelő baráti kötelékei jelentették az egyetlen családias közeget, amit ismertek. Sorban álltak egy anarchista csodaország bejáratánál, ahol gondjaikat leadták a ruhatárban, majd ha beléptek a diszkómátrixba, megjelent valamelyik kopasz, bőrkabátos helyi díler – Morpheus képében – és felajánlotta a kék és a piros pirulát. *Take the red pill, take the blue pill?* Mindenki azonnal a kéket vette be, nem is egyet, hanem kapásból kettőt, majd kért még párat hitelbe.

Gulyás, Pornó, Korrupció

A cuccnak soha nem kell óriásplakát vagy marketingkampány.

Két nyári szünet alatt a fél város önként rácsavarodott a szerotonin-fraktálok mézesmadzagjára, a fiatalok százasaival dobták el Ariadné mentálhigiénés fonálát és nyúltak

különbféle pótszerekhez. Tominak bujkálnia kellett a suliban, mivel egyre több kis pöcs találta be azzal a dumával, hogy szerezzen neki valami okosságot, a nyári hónapok alatt kikupálódta, és szeptemberre mindegyik cuccot akart. A leegyszerűsített válasz ez volt:

– Na húzzál Anyádba!

Nem létezett az a pénz, amiért vállalta volna értük a felelősséget. Amatőrökkel nem érdemes foglalkozni. Az iskolában már így is rájuk állt a fél tanári kar, mert nem igazán passzoltak a mintadiák sablonba, tanáraik szerint sokkal inkább a Sátán szekerét tolták.

Az iskolavezetés nehezen dolgozta fel, hogy a drog elleni röhejes hadjáratot hamarabb elvesztették, minthogy az egyáltalán elkezdődött volna. A kilencvenes évek drogreprevenciója tulajdonképpen annyiból állt, hogy halálra riogatták és feljelentgették a nebulókat, érdemi tájékoztatás és ártalomcsökkentés helyett ostoba tévhitek és konteók tárháza jellemezte ezt az időszakot. Aki nem felelt meg az ideális értékrendnek, azt megbélyegezték, majd kiátkozták a normálisnak deklarált közösségből. Ahelyett, hogy tűzzel-vassal üldözték a kallódó tiniket, inkább a kiút keresésében kellett volna hathatós segítség, ha már ennyire elkéstek a megelőzéssel. A tanárok közül azonban senki nem vette a fáradságot, hogy utánajárjon a kiváltó okoknak vagy a lehetséges megoldásoknak, amivel visszaterelné a gyerekeket a helyes útra, ehelyett őket hibáztatták mindenért.

Akiről korán lemondanak, illetve nyilvánosan megbélyegzik, többé nem kap esélyt az újrakezdésre, így hát a magára hagyott ifjúság a budapesti éjszaka felé fordult, és ott keresett magának példaképeket; feliratkoztak a fővárosi zugnarkósok csoportjába, és rövid időn belül rengeteg új ismerősre találtak. Profi kiképzést kaptak, keményen ment a klikkesedés, és rájöttek, hogy a bölcsész-művész lelkek közé könnyebb beilleszkedni, mint a küzdősportoló utcagyerekek szektorába bekerülni. Utóbbiak nehezen bíztak meg bárkiben, így jó esetben is több évnyi próbaidő után fogadtak be maguk közé újoncokat. Ezzel együtt muszáj volt velük jóban lenni, mivel ezen a pályán megkerülhetetlenek voltak; ha ismerték a nevedet, tudták, melyik környékről jöttél, kik a barátaid, akkor jelentősen nőtt az esélye, hogy ne kössenek beléd és ne húzzanak le azonnal. Az elején ugyan átbasztak kisebb összegekkel, ámde aki kellően odafigyelt a tananyagra, később milliós tanulópénzeket spórolt meg magának ezáltal.

Furcsa módon, minél nehezebben megy a beilleszkedés, annál inkább hajtja az embereket a kíváncsiság, hogy mi rejlik az *omerta* titkos falai mögött. *Tényleg olyan, mint a maffiafilmekben, és egy nap én is klántag lehetek?* Belegondolni is rossz, de tinédzser fejjel még valóban így gondolkodik az ember. Hisz a hollywoodi álmvilágban, a keresztapa epigonokban, ahelyett hogy reálisan látná a bipoláris életforma veszélyeit.

A pár száz fős budapesti keménymag elég jól ismerte egymást, hiszen nagyjából mindenki ugyanazokba a bulikba járt. A *rave* kötelez. Ha éppen nem azonos suliba jártak, vagy nem ugyanarról a környékről származtak, sokszor akkor is ugyanazoknak a dílereknek, ruha- vagy lemezboltoknak a kilincsét koptatták.

Később ezek a sejtek, *underground* mozgalmak osztódásnak indultak, és a Millennium *squad* több ezer főre duzzadt. Az MDMA- és amfetamin-árhullám jelentős szerepet játszott a

szórakoztatóipar húzóágazatainak káprázatos felemelkedésben, nitrós robbanómotorként pörgették fel az éjszakai bulik fordulatszámát. Később vidéken is hasonló mértékű modernizáció ment végbe, persze nem mindenki jutott el a Coco Jambótól az Emmanuel Top-ig. A tehetősebbek külföldről lesték el a partiszervezés minden csínját-bínját, így elég eklektikus klubélet alakult ki ahhoz képest, hogy ez a Balkán-periféria és nem a techno Vatikánja. Az első drog mindvégig a zene: *techno*, *electro*, *progressive* és *house*. London, Ibiza, Berlin, Detroit, Chicago behatására Budapesten létrejött a Global Underground Zrt. Kelet-európai gyarmata. A rendszerváltás után felkorbácsolt hurráoptimizmus, a berlini fal leomlásának lendülete, a csodavárás által felszabadult több száz megatonnányi pozitív energiaplazma új minőségű szabadságélményt teremtett. Ehhez mindig kellett egy ütős *soundtrack* és vizuál, Tomiék korosztálya pedig megkapta rendesen mindkettőt! Megkapták a társadalmi normákon kívüli életet, ahol nincsenek szabályok, csak szabadosság, no persze befelé menet jobb, ha helikopterről szórod a borraivalót, ha valaha még egyben ki akarsz jönni.

A tömegek ópiuma: gulyás, pornó, korrupció (egy akkoriban elterjedt közvélemény kutatás szerint a megkérdezett külföldi turistáknak ez a három dolog ugrik be elsőre Magyarországról), megtámogatva ipari mennyiségű kábóval és sikeréhes, pénzszopó fiatalokkal. A szocialista tervgazdaság vértanúinak gyermekei a kapitalista Nyugat bálványimádóivá avanzáltak. Annyira megbaszódtak a pénztől, hogy ha kellett, az egész rokonságot eladták, a családi ezüstöt meg feltették a ruletten. A keleti fasz sok évtizednyi szopkodása után most mindenki a nyugati brét tunkolta a pofájába, ész nélkül. A rendszerváltás utáni korszakban a legtöbb értelmiségi dobbantott nyugatra, vagy a megmaradt vagyon szétlopkodásával foglalta el magát. Száz-, ezermilliárdok tűntek el *offshore* bankhálózatok, diplomaták, politikusok, ügyvédek, nagyvállalkozók, olajosok és nem utolsósorban export-import cégek átláthatatlan ellátási láncolatán keresztül. Ebből az óriási összegből nem kevés pénzt forgattak be az alvilágba a budapesti utcákon; megszámlálhatatlan mennyiségű ropogós bankó landolt a bárók, klubok és kuplerájok asztalán. Noha elvileg a magyarok pesszimista népként vonultak be a köztudatba, bármelyik hétvégén seggére vertek az ország éves költségvetésének, főleg, hogy az *after* soha nem érhet véget. Mindez soha nem látott beruházásokat teremtett és munkahelyeket hozott létre az éjszakában. A Szomszédok című sorozat óta sokféle rémtörténet keringett a drog dílerekről, holott a nap végén ők is csak emberek voltak, a melák termetű, gyúrós stricitől kezdve az egyetemi tanársegédig mindenféle kiadásban. Bölcsészek, újjgazdagok, a szomszéd srác, az úszómester, a pincér, a pornószínész vagy egyszerű utcagyerekek – a rendes nevüket egyszer sem hallottad, becenevüket pedig az első találkozás után elfelejtetted –, gyorsabban fogytak, mint az ország aranytartaléka, ami nem csoda, hiszen ebben a sportágban magas a lemorzsolódási arány.

A negyedik dimenzió

A korszakváltó élmények dobogójának első helyét holtversenyben az MDMA és az LSD foglalta el. Az első azért, mert annyira hibátlan, tökéletes és ámulatba ejtő, a második azért, mert szélsőséges, hol a pokolba taszít, hol a világűrbe katapultál. Míg az LSD a tudat kapuit döngeti, az MDMA az érzelmekét, a tözsdei árfolyama akkor szökött igazán az egekbe, amikor holland franchise alapján bevezették a páneurópai drogkereskedelem rendszerét. Az első versenyző egy fehér Mitsubishi, apró szürke szemcsékkel, minőségét tekintve nem ám Pajero, hanem Lamborghini Diablo. Kocsiba be, ablakot le, onnantól nincs megállás. Budapesten, az M7-esen és a Balatonon is színes bogyók csillogtak a mattfekete égbolton.

Tomiék először a Flört parkolójában vásároltak be az új dupla Mitsu-szériából. Onnantól kezdve végeláthatatlan sorok és hétvégék vártak rájuk, bármelyik buliba mentek, mindenki rommá volt exezve! Amikor az első bogyó megcsapta Tomi hipotalamuszát, érzékszerveinek teljesítménye megsokszorozódott, jobban mondva meghatványozódott: felerősödött a zene hangereje, élesebbé vált a körülötte keringő emberek morajlása, és szervezetében több energia szabadult fel, mint egy atommaghasadásnál. A tánctéren való pörgés közben tapintható empátia-boldogság-szeretet szentháromság még a pultosokat és a kidobókat is lenyűgözte, legszívesebben ott helyben beálltak volna (a sorba). Az egymásnak feszülő embermassza mozgási energiája olyan volt, mint amikor a robbanás lökéshulláma épp kitörni próbál egy betonszarkofágból. Az emberek örjöngtek, ugráltak, kezüket csak akkor tették le a magasból, amikor rágyújtottak vagy a pohár után nyúltak éppen. A tömeg minden kiállásnál úgy megvadult, mint akik olajra bukkantak a sivatagban, ennek öröme hűsítő ásványvízzel és jégkockákban úszó pezsgővel ünnepelték egymást.

Az *ecstasy* egy látszólag tökéletes utópia rejtett dimenzióját nyitotta meg. Befolyása alatt megérkeztél a jelenbe, egyúttal elfeledted a múltat és hogy honnan jöttél, feloldotta az érzelmi lerakódásokat; azoknak segített leginkább, akik a valós világot sohasem érezték igazán magukénak. Végre nem pusztán élted, hanem érezted is az életed! Hatását finom és légies *feeling* kísérte, melynek simogatása puha érzelmi takaróként védett az élet viszontagságaitól. Az önfeledten kitárulkozó emberek a szokásosnál jóval mélyebb érzelmek megélésére is képessé váltak, ezért könnyebben hangolódtak egymásra, sokkal közelebb kerültek a barátaikhoz vagy akár idegenekhez, akikkel fél órája találkoztak először. Ezekben a pillanatokban a legmélyebb dilemma is kimondhatóvá vált, amitől addig annyira majréztál, majd utána fűlig ért a szád, hogy a megfejtés mennyire triviális. Valós közösségépítő erejének köszönhetően rengeteg barátság – és szexuális kapcsolat – létesült a szer hatása alatt. Ez a mély humanizmus ugyan pár órán belül véget ért, azonban az amfetamin után olyan evolúciós mérföldkőnek számított, mint amikor Zalatnai Cini meztelen képeit Pamela Andersonéra cserélték le az autószerelő műhelyekben.

Tomi első LSD *tripjére* Németországban került sor. Az ősökkel anyja Németországban élő egyik testvérét látogatták meg, és bár Tomi egyáltalán nem repesett a közös nyaralás

gondolatától, ezúttal önként és dalolva jelentkezett, hogy velük tartson. Addig még soha nem ült repülőn – és ez volt élete első *repülése* is, melyet rendkívüli izgalommal várt. Az új cucc eszméletlenül érdekfeszítőnek tűnt, Ancsi egyik hódolója intézte – sajnos használati utasítást nem mellékelte hozzá, csak annyit mondott, hogy hasonlít a repülésre. Nem tette hozzá, miért: egy bizonyos szint után már nincs visszaút.

– Vigyázz vele, ez egy fél Hofi, Jó tripet, haver! – Ezzel a jókívánsággal nyomta Tomi kezébe vigyorogva a légmentes fóliába csomagolt apró pakkot Skizo, mikor elbúcsúztak egymástól a reptéren.

A színtelen, szagtalan fecnit Tomi fóliástul a cipőtalpbetétje alá rejtette a vécében, így vitte fel a gépre.

Korabeli újsághírek alapján az LSD ultraveszélyes cucc, amitől az emberek rendszeresen kiugrálnak az ablakon. Valójában nem más, mint egy pszichedelikus röntgenkészülék, mely az összes elfojtott érzést átvilágítja, majd a felszínre hozza, függetlenül attól, hogy az egyén számára ártalmas-e vagy sem. Önismereti *bungee jumping*, ahol előzetesen nem tudhatod, mennyit bír el a kötél. Ha elszakad, akkor egy kiadós *bad trip* lesz belőle.

Tomi érkezés után az unokatesójával nyakába vette a várost, eközben kibeszélték a német-magyar droghelyzetet. Unokabátyja megígérte, hogy másnap este az egyetemi cimboráival elviszi a kedvenc kocsmájába. Nem is kínálkozhatott ennél jobb alkalom az LSD kipróbálására, mivel ez volt az egyetlen este, amit nem a szülők és a rokonok árgus szemei előtt töltött.

A kiadós belvárosi kocsmatúra után hajnal egy körül megérkeztek unokabátyja albérletébe. A nagy belmagasságú, tágas szobákat rejtelmes folyosók labirintusa kötötte össze, kényelmes, régi bútorok álltak benne, egzotikus szobanövények, illetve a nappaliban vadregényes függőágy csüngött kifeszítve, a szobák és az átjáró falát embernagyságú UV-reagens ufókkal, illetve mesebeli lényekkel pingálták tele. Újdonsült ismerősei éppen rágyújtottak egy *jointra* a pepita mintás csempével kirakott konyhában, mikor elszántan eléjük állt és közölte, hogy ő bizony ma este beveszi a bélyeget.

Eltompulva, fátyolos tekintettel mosolyogtak rá:

– Itt és most? Egyedül? Hány éves is vagy?

– Persze, itt és most, de hát ti is itt vagytok, nem? – kérdezte elbizonytalanodva.

– Ja, ja, aber holnap egyetem, úgyhogy legkésőbb reggel hétkor indulás – figyelmeztette az unokabátyja.

– Nem baj, ha már ezer kilométert elcipeltem magammal, én beveszem, az tuti.

Úgy is tett. Fél óra múlva az egyik srác hosszú göndör haja úgy mozgott a nyitott ablaknál a szélben, mintha csúszómászók tekeregnének a fején. Tomi ezen teljesen kiakadt és nem bírta visszafogni a nevetést.

– Kígyó, kígyó! – kiáltott fel észveszejtő hangerővel, hogy a sörösüvegek is beleremegtek az asztalon.

Bár a többiek nem beszéltek magyarul, jót röhögtek, sejtették, hogy a lizergsav megállíthatatlanul átvette az irányítást Tomi elméje felett. A srácok hajnal kettőkor lekapcsolták az összes villanyt – az UV-lámpa kivételével –, és elaludtak. Tomi magához vett egy *walkmant*, és fokozatosan feltérképezte a lakás falait beborító UV-csodaországot. Totál rácuppant a falakon életre kelő lényekre, rövid ismerkedési fázis után hamar összehaverkodtak és szavak nélkül (meta)kommunikáltak egymással. Ha hangosan beszélgettek volna, Tomi biztosan az OPNI egyik helyi fióktelepén köt ki, így azonban megbékéltek egymás létezésével. Ezek után kényelembe helyezte magát a függőágyban, felvette a fülhallgatót és a halkán szóló hiphop zene ritmusaira befogadta új érzelmi halmazállapotát. Elvesztette a valósághoz kapcsolódó utolsó szalmaszálat és felszállt a hipnotikus hangokból szőtt *cabrio* varázsszőnyegre. Mély transzba esett az LSD-vel való harmadik típusú találkozás impozáns élményvilágától, az idő és a sötét tér magába szippantotta. Napfelkeltéig kizárólag a zenére és az UV tucatnyi árnyalatában pompázó vizuális ingerekre koncentrált, valamint egy Gameboyra, melyet a srácok kölcsönadtak neki, hogy ne unatkozzon egyedül. *Még hogy LSD-vel unatkozni!*

A mélyreható problémák akkor kezdődtek igazán, amikor kivilágosodott, illetve amikor a többiek feléledtek és közölték, hogy lassan menniük kell. Attól, hogy felkelt a nap, az LSD hatása egyáltalán nem múlt el. Unokatesója megszánta Tomit, és a haverjaival rajzoltak neki egy térképet, tele nyilakkal és instrukciókkal, hogy visszataláljon a város másik végében lakó rokonokhoz.

Aki próbált már ilyen állapotban racionálisan gondolkodni, sejtheti, hogy milyen reménytelen próbálkozás. Tehát Tomi élete első *tripjének* reggelén eltévedt egy számára full idegen német nagyvárosban. Még nagy nehezen emlékezett, hol juthat át a város szívéét kettéhasító Rajna túloldalára, ezért intuitív módon felpattant a folyón átívelő hídon haladó piros villamosok egyikére, de azután az őszi napfelkelte felemelő látványa minden idegszálát lekötötte. Pattanásig feszült a helyzet, habzott a száj, koccantak a nyálmolekulák; a villamossínek a DNS kettős Hélix-szerkezetének mintájára csavarodtak egybe végtelen számú nukleotidokká. Ettől a fiú kisebb pánikrohamot kapott, alig várta, hogy átérjen a túlpartra, és a friss levegőn elszívjon egy cigit, ami talán újra visszahozza a valóságba.

Gyalog ment tovább. A környező bevásárlóutcában sétálva bámulattal töltötték el a ruhaboltok flancos kirakatai, a színpompás ruhaköltemények oly kecsesen lebegtek és mozogtak a levegőben, mint ahogy a színes, trópusi halak úsznak egy óriási akváriumban. Kezével megpróbálta lekövetni vélt mozgásukat, majd karmesterként irányította az akciós árukészletet, egészen addig, míg észre nem vette, hogy az eladók és a járókelők is őt figyelik.

Végül hosszas tévelygés és reménytelen útbaigazítási kísérletek után bepattant egy nagy sárga úrhajóba, amit taxinak remélt, és az végül hazafuvarozta a térképen megadott címre, a rokonokhoz. Mire a kölni dóm méretű pupilláival hazavergődött, már ott várták az ajtóban.

– Kicsit sokat ittunk, és alig aludtam valamit! – panaszkodott álszent módon a keresztapjának, gyorsan beköszönt a konyhában trécselő szüleinek, némi magyarázkodás és

jópo fizás után udvariasan visszautasította a félpanziós családi reggelit, és bezárkózott unokatesója régi szobájába, ahol egy rövid lebegési fázis után elszenderült a vendégágyon.

Aztrá lutazás

Az éjszaka folyamán megtapasztalt mentális szélsőértékek egyáltalán nem vették el Tomi kedvét a további kísérletezéstől, ugyanakkor jobbnak látta, ha mindezt nem a külföldi családi kirándulások alkalmával, hanem inkább Budapesten folytatja. Szerencsére Turbó és Skizo tapasztalt túravezetőknek bizonyultak, rájuk mindig számíthatott az ember, ha valami újat és veszélyeset próbált ki.

Az első élmény után további két alkalommal utaztak együtt, biztonságos környezetben, azonban egyikük sem látta előre a harmadik közös *trip* végkifejletét.

Aznap egy nagyobb társasággal Skizo születésnapját ünnepelték, mikor a nagy sietségben kisebb baleset történt. Szokás szerint Turbó intézte a beszerzést, menet közben azonban annyira beszívott, hogy lányos zavarában összekeverte az adagokat. Az utcán sietve rossz zsebébe nyúlt, így a tervezett két negyed helyett fél órán belül minden vásárlója fejébe két felet kapott, s vett be. Ez a cucc nem a szokásos embertől jött, dupla erősnek bizonyult az eddigiekhez képest – ami ebben a műfajban fatális eltérés.

A hatás ahhoz lett hasonlatos, mintha a srácok fűrészlappal szeletelték volna fel az arcerendezésüket, agyuk textúrája a Pick szalámiéval vetekedett. A filmekben többnyire jól sülnék el a kettéfűrészelős bűvész trükkök, ez esetben viszont egyikük sem fogadott volna erre nagy tételben, ugyanis Turbó bűvész úr hamarosan saját nyálát törölgette fel leszedált frontális lebenyével a szórakozóhely padlójáról. Mázli, hogy addigra sikeresen bejutottak a klubba, és nem az utcán találta őket telibe a trinyó, hanem a tánctér közepén. Akkor vették észre, hogy valami nincs vele rendben, amikor a kidobókat beépített rendőrnek nézte, és váltig esküdözött, odakint kommandósokkal teli rendőrhelikopterek köröznék a diszkó felett.

Az utcai bölcsek szerint mindössze két jó helyszín létezik, ha tútolod a hallucinogéneket: otthon, zárt ajtók mögött – vagy egy olyan szórakozókomplexumban, ahol kurvára sötét van, és mindenki annyira vattára szívta magát, hogy pszichedelikus kálváriád legdurvább stációi alatt sem keltesz túl nagy feltűnést – hacsak nem viselsz közben töviskoronát. Tehát tulajdonképpen a legjobb helyen jártak – na jó, mondjuk Turbó kivételével, akinek nehezebb esett elvonatkoztatni a bárpulnál gyülekező tetovált cyberpunkoktól és az ajtót őrző kigyúrt Mulder ügynököktől. A srácok inkább benyomultak a színpad mögötti elszeparált részre, ahol a tömeg nagyjából elviselhetőnek tűnt, és nem tűntek fel gorillák. Órákig nem mertek kijönni.

Végül a fiktív kommandósok bevetése elmaradt, a kidobók sem bántottak senkit, így a srácok idővel elengedték az összeesküvés-elméleteket, lezárva Turbó hallucinogén X-aktáját. Amint apránként átverekedtek magukat a lézerek és basszusok hullámain, egyre inkább ráhangolódtak a zenére, katatóniás kétségbeesésüket felváltotta a vidámság melengető érzése. A végső áttörés a tánctér felől érkezett egy ismerős hanghullám formájában, amikor

felcsendült a *Born Slippy*, az *Underworld* himnusza: megőrülés, hidegrázás, feltámadás! A táncter felett megjelent Jézus, Mark Renton képében, kezében egy használt fecskendővel, és csak úgy áradt belőle a Szentlélek:

Drive boy dog boy
 Dirty numb angel boy
 In the doorway boy
 She was a-lipstick boy
 She was a-beautiful boy
 And tears boy
 And all in your inner space boy
 You had hands girls boy
 And steel boy
 You had chemicals boy
 I've grown so close to you boy
 And you just groan boy
 She said come over come over
 She smiled at you boy

– Turbó, te is láttad Jézust, bazmeg? – visítózott Tomi a tömegben.

A kérdés azonban feleslegesnek bizonyult, mint ahogy sok minden más azokban az órákban, Turbó aligha fogott fel bármit is abból az estéből.

A bulinak reggel hatkor lett vége, és mindenki megkönnyebbülésére időben megérkezett a várva várt taxi. Egy öreg, fehér cigánymerci gurult be a diszkó parkolójába, a felnik fényesen csillogtak a betonon, miközben az eső lágyan szemerkélt. Egy vén, szikkadt bőrű, pocakos taxisofőr ült a volánnál, aki zsíros haját a tarkójáról előre felé fésülte, hogy álcázza a feje búbján lévő kopasz foltokat. Letekert ablak mellett bömböltette a rádiót, épp a *Nagy utazás* ment Presser Gábortól.

– Nagy utazás, mi? A kurva anyádat! – motyogott Tomi félhangosan maga elé, miközben a lefagyott arcú Turbót tuszkolta be a hátsó ülésre.

A surrogva haladó kocsiban síri csend honolt. A fiúkat annyira lesokkolta a külvárosi valóságra ébredő nap látványa, hogy csak szótlánul hallgatták a rádiós slágereket. Szerencsére a taxis sem vitte túlzásba a kommunikációt, az életösztone azt súgta neki, hogy ilyen defektes arcokkal nem sok értelme lenne beszélgetni.

A srácok a célállomáshoz érkezve egy rövid cigizés után hamar szétszéledtek; Tomi is sietett haza, nehogy összetalálkozzon reggel a családdal.

A buliban a zene és a társaság totál lekötötte figyelmét, így mikor hazaért, a nappali csendje fejbevágtá. Ekkor döbbsent rá, hogy a bélyeg hatása nem igazán hagyott alább, sőt, mintha egyre jobban felerősödne. Magára maradt a szobában, külső behatások nélkül. Kavargó gondolatainak örvénye szétvetette a fejét, viszont nem bírt felmenni a lépcsőn. Az agya tökön szúrt, megvadult tenyészbika módjára rúgkapált, annyi különbséggel, hogy nem

hagyta abba se nyolc, se nyolcvan másodperc után. Ekkor Tomi még nem tudta, hogy mindössze pár percnire van egy asztrálutazástól.

Asztráلمي?

Asztrálprojekció, leánykori nevén testen kívüli élmény. A test és az tudat egységének megbomlása, egy olyan spirituális jelenség, melynek eléréséért egyesek évtizedeken át kitartóan meditálnak. Tomiét azonban kurvára nem a meditáció okozta, az asztrálutazás elég ritka, egyúttal nem önkéntes, hanem járulékos mellékhatása a túlzott mennyiségű LSD-fogyasztásnak, amiről őt mindaddig senki sem tájékoztatta, nem szerepelt ilyen információ a bélyeg hátulján, pedig tutira elolvasta volna az apró betűs részt. Amíg szülei fent békésen aludtak, ő egy láthatatlan NASA teleobjektívon keresztül figyelte magát a nappali mennyezetének sarkából. Kívülről látta saját testét, ahogyan fekszik a kanapén, majd előveszi a kedvenc tigrismintás takaróját, hogy betakarózzon, és mire egyet pislogott, a takaró helyett immáron egy halott ember nyirkos, véres cafatokban lógó bőrét tartotta a kezei között.

Tudatának kimerevített mikroszkopikus képernyője képkockáról képkockára levetítette az egóhalál összes stádiumát. Egyénisége megsemmisült, reggel fél hétkor darabokra hullott a nappali közepén.

Innen szép nyerni.

Pláne, hogy aznap délben még várt rá a kötelező családi ebéd. Úgy érezte magát, mint egy kiütött bokszoló, aki saját haláltusáját nézi végig lassított felvételen a ring sarkából. Pontosan észlelte, hogy mi történik körülötte, hallotta a tömeg morajlását, igyekezett (volna) felkelni, csak hogy magába roskadt és mozgásképtelenné merevedett. Tátogott ugyan, de egy szó sem jött ki a torkán.

– Beszoptad, rábasztál! – szólalt meg egy különös hang, tudatalattijának utolsó védőbástyája, melyet még nem igazott le teljesen a lizergsav deitilamid.

Nem fogta fel, hogy mindez belülről jön, és nem kívülről szólnak hozzá az éterből.

– Megbuktál skizofréniából! Soha többet nem veheted be ezt a szart!

Mardosó halálfélelem, kérlelhetetlen rettegés gyötörte. Szinapszisai lebénultak és körmérközést játszottak az életben maradásért. Attól tartott, hogy ott helyben megőrül – vagy a következő másodpercben véget ér az élete. Ekkor hasított belé a felismerés, hogy még nem áll készen a búcsúra. Bár a tudattalan membránja minden impulzust és rezgést továbbított az agy felé, nem létezett olyan receptor, mely ezeket dekódolhatná.

– Melyik csatornád nézed, tesó? Ezt nem fogják a műholdak! – cikázott át a homloklebenyén.

Teste és tudata fényévekre eltávolodott egymástól a *living room* naprendszerében. Utolsó leheletével még beugrott az úrhajóba, de utána már nem tudott hazatelefonálni a családnak, hogy elmesélje, milyen a tér- és időkontinuum túloldalán. Egy mentális kataklizma közepén nem jár gyógypuszi, sebtapasz vagy defibrillátor, csak totális kontrollvesztés, na meg tudathasadás.

– Ne szopassatok már, túl fiatal vagyok a halálhoz!

Ekkor ráébredt, hogy feleslegesen küzd az LSD hatása ellen. Az egyetlen lehetséges opció, ha átmenetileg elfogadja megtébolyult elméje délibábjait, valamint a teljes önfeladás sokkos állapotában kivárja, amíg a téridő görbülete vagy az EKG-hullámok görbéje közül valamelyik kiegyenesedik. Nyilván nem mindegy, hogy melyik egyenesedik ki először. Miközben a halál és az elmebaj aknamezői között húzódó szakadék szélén felkapaszkodva meghaladta tudatának eseményhorizontját, olyan stresszt élt meg, mintha villamosszékben ült volna kanapé helyett. *Tune in, turn in, drop out!*

Bár szinte egy örökkévalóságnak tűnt, a klinikai agyhalál állapota nem tartott tovább negyed óránál. A mindent elsöprő *acid* hurrikán kisvártatva hétköznapi hallucinációviharokká enyhült, és miután Tomi mindvégig néma maradt, nem ébresztett fel senkit, még az anyja se jelent meg, hogy elbeszélgesse vele az élet nagy igazságairól. Na, az durván bebaszott volna!

Amint Tomi feleszmélt, fénysebesen felmenekült a szobájába és magára zárta az ajtót. Mivel aludni nem tudott, két ceruzával gyakorolta, hogyan tartsa úgy a villát és kanalat, hogy azok az ebédnél ne essenek ki remegő kezeiből. (Timothy Leary szerint az LSD-túladagolás nem halálos, ez nagyjából beigazolódtott. Viszont úgy látszik, elég könnyű begolyózni tőle.) A délelőtti folyamán limbikus rendszerének cafatokban lógó darabkái újraegyesültek, akárcsak a Német Szövetségi Köztársaság, így a pszichedelikus hidegháborúnak végül nem lettek maradandó következményei, a kirakósdarabok nem vesztek el, hanem újjászülettek és végül összeálltak egy koherens masszává. Tomi sokáig hálálkodott Albert Hoffmannak, hogy a családi ebéd helyett nem a pszichiátrián kötött ki, ugyanakkor az extrém élmény kellő indíttatást adott ahhoz, hogy hosszú évekig rá se nézzen a hallucinogénekre. Különben is maradt elég szintetikus drog a környéken, így megnyugodott, hogy nem marad ki semmiből.

A Szigeten bármennyit dobhatsz

Az illegális szertorna hamarosan átírta az összes létező forgatókönyvet. Tomi jeleneit kivágták és kisípták józan élete mozgóképeiből, baráti köre átalakult, jegyei jobban romlottak a két hetes mackósajtnál.

A csóróság egyre égetőbb problémává vált, ezért a srácok újabb bevételi alternatívák után kutattak. Ment mindenhol a seftelés, lehúzás, a plekni, a kanyhaló, vagy olyan innovatív iparágak, melyeket az idősebb generációtól örökölték. A szakmunkás start-upok sötét hálózatán jóformán bármilyen portéka beszerezhető, kellő zsetonért cserébe akár fegyver is,

bár Tomit az elérhető drogkínálat széles spektruma jobban érdekelte. Kevés pénzüket hamar elverték fűre, cigire, piára vagy játékgépre. Aztán elverték valakit, hogy legyen újra zsé. A hétvégi bulik jobban kimerítették a költségvetést, mint Niki Santoro a Tangiers kaszinó pénztárát.

Nem könnyű egyszerre ennyi különböző irányba kamuzni és megfelelni. Míg kint a téren játszották a nagymenőt, otthon elhajoltak szülői pofonok elől. Az élet vészjósló hullámain szörfözve egyre távolabb sodródtak a család és az iskola partjaitól, kapzsi felfedezőként új kontinensek hódítására indultak, maguk mögött hagyva az óvilág komfortzónáját. Kolonizációs kísérleteik rendszerint léket kaptak, új kincsek és gyarmatok helyett jellemzően zátonyra vagy üvöltöző szülőkhöz és pedagógusokhoz futottak. Ezért a hétvégéket folyvást rideg betonnal bélelt klubokban, vagy elhagyott, dohos gyárépületekben töltötték.

Az elektronikus drogmaraton kategóriában kétségkívül a Patex számított a bulik koronaékszerének. Eleinte mindössze egy nagyon szűk kör ismerte a város peremén rejtőző, posztindusztriális jellegű gyártelepet, ezért az ottani rendezvényeken való megjelenés egyfajta különleges státuszt jelentett. Annak ellenére, hogy a bulikat egy isten háta mögötti városrészben tartották, a szervezők számtalan híres külföldi sztár-DJ-t csábítottak az elhagyott gyár gyomrába, akik – az akkor népszerűségük csúcsán lévő – Roland TB 303 *bassliner* és analóg szintetizátorok segítségével örületbe kergették a mindenre elszánt közönséget. A körben gyertyákkal díszített DJ-pultot világító rudakkal és szívószállal kardozó, napszemüveges srácok hordája vette körbe, akik színes sapkáiban, rikító műanyag felsőkben táncoltak kifulladásig. A csajok testén extravagáns topok és csábítóan rövid miniszoknyák feszültek, kezükben legyezőt lobogtattak, így vágtak utat maguknak az elviselhetetlen cigifüstben és hőségben a táncter felé. Stroboszkópok villanásai pásztázták a termet, a fénycsóvák éles szike módjára hasítottak bele a partiaréna éjszínű szövetébe.

A havonta egyszer megrendezett *underground* *börtönrave* nem pusztán zeneileg nyújtott páratlan élményt, hanem egyúttal a budapesti bűnözői elitosztag kiképzőközpontjaként is működött. A lepusztult gyárépületben összeverődött társaság, valamint az ott zajló események láncolata egy börtönudvaron rendezett illegális MMA gálára emlékeztetett, már csak azért is, mert ahogyan a börtönben, itt is a véce volt a legdurvább hely az egész kócerájban. Ide még az alvilág istene, Hadész se lépett volna be önszántából, kivéve, ha menthetetlenül drogfüggő. A Patex ezen infernója egy speciális disztribúciós szint, nulla nyolcas pakettokba kiporciózva áthaladt rajta az európai drogcsempészek éves árukészlete. *Eau de toilette*, az országban verhetetlen hatóanyag tartalommal. Miután megvetted kis csomagodat a kannibáloktól, beütött a *welcome* csík, aztán tipli be a küzdőterre, ahol a dinamikus *techno* setek dübörgésére és a mikrofonba üvöltő MC-k fülsiketítő őrzöngésére egyé váltál a sípoló tömeggel, és minden kiállásnál úgy felrobbant a táncter, mint az Aranykéz utca.

De ez a nyár nem csak a Patexről szólt. Jött egy vissza nem térő lehetőség, Tomi munkát kapott a Pepsi Sziget fesztiválon az egyik barátja révén. Egy büfében dolgozhatott eladóként. Egy hét készenlét, életének legjobb buliélményei hét napba összesűrítve. Éjjelente

termonukleáris atomcsapás az agysejtek ellen, nappal tizenkét óra másnapos munkaandor. Minden este más társasággal bulizott, jöttek a régi barátok, hozzájuk csapódtak az újak. Egyikük sem érkezett üres kézzel, viszont garantáltan jediként távoztak a Szigetről, színes, mágikus élménykoktélokkal, rázva, nem keverve.

A szigetelőket mindig is a szabadság iránti radikális elköteleződésük kötötte össze. Nem számított, ki vagy és honnan jöttél, kizárólag az volt a kérdés, végigjártad-e az utat, amely elvezetett ideig. Túlmentél az ismeretlen határán, majd átkeltél a K hídon, annak reményében, hogy a Nagyszínpad árnyékában egy szebb, izgalmasabb életre találsz.

A sziget labirintusában csatangolva minden lépés olyan, mint egy kalandjáték, annyi szintet léphetsz előre, amennyit dobtál. Mivel itt minden kapható, ha van elég pénzed, bármennyit dobhatsz. Bármiből. Nincs megkötés. A játéknak akkor van vége, mikor letelt a hét nap, mindaddig rajtad múlik, miből mennyit dobsz, valamint mihez kezdesz az új tapasztalatokkal. Ha letérsz az ismert ösvényről, a sátrak sűrű dzsungelében új feregjáratokra bukkansz, melyeken keresztül idegen kultúrákba teleportálhatod magad. Afrikai törzsi táncot lejtessz, kígyóvért iszol vagy egy éjszaka alatt megtanulsz hollandul. Emberi sorsok százai pecsételődnek meg a Szigeten. Nem lehet kiszámolni, sem megjósolni az ismeretlent, ami biztos, hogy az egyetlen soha nem lesz egyenlő a valósággal. Turistaként érkezel, viszont ha felszállsz az előreláthatatlan események körhintájára, családtaggá válva örökre rajta maradsz.

Bármelyik farmakológus csodájára járt volna a páratlan fesztiválképleteknek. Hogy biztosra menjenek, Tomiék egy hét alatt elfogyasztották a teljes periódus rendszert, oda-vissza kétszer. Új összeköttetéseinek köszönhetően a büfénél jobb melót talált: egy újdonsült külföldi ismerőse kérte fel, ugyan egyengesse életútját tolmácsként, míg ő cserébe felajánlotta, hogy Tomi lakjon nála pár napig, így hát Tomi gályázás helyett átcuccolt a Kempinski hotelbe. A hivatalos verzió alapján a srác örökölt egy tetemes összeget, amiről úgy gondolta, jobb, ha egy hét alatt elveri. Ebben a projektben a lelkes fesztiválózókat szívesen besegítettek; a pénz nagy része luxushotelre, limuzinra, méregdrága műszaki cikkekre és Kolumbia kéthavi kokacserje termelésére ment el. Mivel a limuzin bevonzotta csajokat, rájuk már nem kellett sokat költeni. A szülőknek előadott fedősztori alapján Tomi *elvileg* egész nap a büfében gürizett, esténként pedig besegített az egyik közeli étterem konyháján. Egy hét alatt összesen egyszer ment haza váltóruháért, azonban annyira szarul nézett ki, hogy a szülei azon nyomban megtiltották, hogy visszamenjen. Mivel azonban nem mondhatta vissza élete egyik legjobb élménycsomagját, nem látott más kiutat és addig papolt nekik a munkahelyi kötelezettségekről, meg hogy nem hagyhatja cserben a kollegáit meg a főnökét, hiszen számítanak rá, amíg a szülők belátták, nincs más megoldás, mint végigcsinálni a hetet, különben oda a nyári meló pedagógiai értéke. Elvégre ők erősködtek állandóan, hogy nyaranta dolgozzon és keressen némi zsebpénzt...

Legközelebb öt nap múlva látták viszont, addigra fel se ismerték. Amikor mégis, akkor jól leüvöltötték a fejét, mert a megbeszéltekhez képest negyvennyolc órával később ért haza. Tomi ezen meglepődött, az ő idővonala ugyanis sértetlennek tűnt, azonban ennél nagyobb

baja is akadt: még életében nem érezte magát annyira elgyötörtnek és kifacsartnak, ugyanis ekkor ütött be a kijózanodás pirulájának keserű íze, az egyhetes fesztivál utáni reintegráció pokoli fájdalmaival együtt. Kognitív zuhanórepülés, a végén egy orbitális csattanással, csak nehogy a mutter megtalálja a fekete dobozt! Bezárt a boldogság titkos szigete, felszívódtak a fehér, szintetikus homokdűnék, eltűntek a káprázatos pálmafák és az itt őshonos, kannás borra és szipura kéregető punkok, a bekorongozott téridőutazók, a budai múmájer replikánsok, illetve a neonsárga mellényes In-KAL machiavellista kommandó. Tomi alig fogta fel, hogy immáron vége az egyhetes együttlétnek, legszívesebben ott ragadt volna a képzelőerő szigetén alapított új kolóniában, örökre elmerülve a szintetikus csodaszerek neuro-interaktív szimulátorában.

Toxikus magány

Tomi kedélyállapota az ősz folyamán sem mutatott számottevő javulást. Szüleivel egyre többet veszekedtek, és amíg otthon ment a szokásos terror, az iskolában tovább halmozódtak a fekete pontok.

Három évvel korábban egyszer már majdnem kirúgták a sok bunyó miatt. Nem azért verekedett annyit, mert élvezte, hanem mert az évek során megtapasztalta, hogy őt fogják megütni, hacsak nem üt először. Ezenkívül nyomasztotta a pénztelenség, melynek enyhítésére piti bűncselekményeket követtek el az osztálytársaival.

Ezen az ominózus októberi napon túlfeszítették a húrt és az iskolában lebuktak a lopott szajréval. A bizonyítékot épp az ő hátizsákjában találták meg, az osztálytársai pedig mindent letagadtak, hagyták, hogy egyedül vigye el a balhét. Odáig fajult a helyzet, hogy a gimis évei közepén ki akarták rúgni az iskolából, ráadásul rendőrségi ügy is lett belőle. Tudta, hogy ezt nem ússza meg otthon egy szimpla bocsánatkéréssel meg ejnye-bejnyével, az ügyet lehetetlen eltussolni. Biztosra vette, hogy a szülei túlreagálják majd a dolgot, hiszen amúgy is hajlamosak erre.

Már számos esetben megfenyegették, hogy a következő balhé után kiveszik az iskolából és elküldik egy intézetbe. Eddig sikeresen megúsza, csak hogy ezúttal szertefoszlott minden remény. Tudta, hogy az otthoni büntetési tétel az eddiginek többszöröse lesz. Biztonságos közege pár óra leforgása alatt apró darabokra hullott, ezért drasztikus választásba hajszolta bele magát.

Hazament. Miután meggyőződött arról, hogy nincs otthon senki, kipakolta a gyógyszeres szekrényt. Automatikusan cselekedett. Kiválogatta az ártalmatlannak vélt gyógyszereket, és bevette a maradékot.

Az egész csupán fiatalkori segélykiáltásnak indult, nem pedig egy előre megfontolt öngyilkossági kísérletnek. Egyszerűen egy rövid időre ki akart lépni az életéből, lekapcsolni a villanyt, amíg elúsznak a viharfelhők. De túlteljesítette a kitűzött célt.

Miután az otthoniak félájultan találták a szobájában, és meglátták a földön heverő üres gyógyszeres dobozokat, azonnal kihívták a mentőket. Tomi tompán érzekelte a külvilágot, később mindössze nyugtalanító zajfoszlányokra emlékezett – és a gyomormosásra.

A gyomormosást nehéz lett volna elfelejteni. A mentősök először átcipelték a fürdőszobába, azután két lepedőből kényszerzubbonyt formáltak és odakötötték egy székhez. A fiú nem értette, hogy erre miért van szükség, ámde hamar megvilágosult, amikor a következő percben egy kábé nyolcvan centis gumicsövet dugtak le a nyelőcsővé, amin keresztül annyi langyos- sós vizet nyomtak a gyomrába, hogy – amint megindult odalentről – majdnem megfulladt a saját hányásában.

A sorsot látszólag kurvára nem izgatta, hogy a toxikológia és az öngyilkosság mindaddig nem szerepeltek a karriercéljai között. Oda a sulis, a jövőképek kuka, plusz az osztálytársai sem álltak ki mellette, amivel talán még elkerülhette volna a kirúgást. A szülei biztosan kibasszák otthonról, ja és utána még mehet be a rendőrségre. Míg ez a gondolatmenet sokkolta elméjét, a mentősök felpakolták egy hordágyra, levitték a lépcsőn, és berakták a mentőkocsiba. Az ilyenkor szokásos protokoll szerint bevitték a toxikológiára hetvenkét órás megfigyelésre. Ez bőven elég para egy napra – van akinek egy életre is.

Tomit a budapesti utakon zötykölődő mentőautó vasbölcsője mély álomba ringatta. Amikor a kórházban magához tért, fehér vaságyon feküdt. A szürke, dohos matracot – a szagából ítélve – évek óta nem mosták ki rendesen, és csak nagy ritkán kaphatott új huzatot. Sebaj, legalább átmenetileg csillapította a padló felől terjengő ipari fertőtlenítő bűzét.

Az ódon vaságyak által körbehatárolt csatatéren Rivótól és Andaxintól sebzett harcosok nyugodtak. Az épület épp olyan lepukkant és reménytelen volt, mint a bentlakók állapota. Falait a máló vakolaton és omladozó csempéken kívül pusztán az isteni gondviselés tartotta egyben, a kórterem nyomasztó atmoszféráját zsigerig hatoló magány és pusztulat uralta.

Tomit ágya közelében vagy tíz megtermett roma állampolgár állt körbe egy hatalmas lavórt, amelybe a mennyezetről csöpögött a víz. Első hallásra valamilyen ősi indián nyelven imádkoztak, ez alapján a srác hirtelen azt hitte, hogy egy Ayahuasca szeánszon vesz részt az Amazonas dzsungelében. Persze a romák vallásosak, ez köztudott, a Mercikben és Audikban is ott lógott a rózsafüzér a samuráj kard mellett, nyakukon a teljes Fort Knox garnitúra, Swarovski kristálykereszt, huszonnégy karátos Szűz Mária-freskó. De aztán Tomi néhány homályos másodperccel később megoldotta az egyenletet, ráeszmélt, hogy a mellette fekvő százhusz kilós cigánygyerek rokonai azok; Valentin testvérük jobban szerette a fecskendőt a családnál és már megint túlragolta magát. Elvégre a toxikológiára nem csak gyógyszer miatt, hanem narkóval is garantált a felvételi, ugyanis elég alacsonyak a ponthatárok.

Megérkezett az ügyeletes pszichiáter, aki Tomi laccíme láttán aggódó hanglejtéssel szóvá tette, hogy azon a héten ő a harmadik a környékről. A fiú nem tartotta abszurdnak, hogy tágabb baráti köréből nem kizárólag őt utalták be a Péterfy Sándor utcai kórház elnöki lakosztályára, hogy Dr. Zacher vendégszeretetét élvezze. Utána is számolt. Barbi egy héttel

korábban egy rosszul végződő szakítás után adagolta túl magát, és így került be. Na de ki lehet a másik?

Pörgette fejében a helyi pletykarovatot, míg rá nem jött:

– Megvan bazmeg, a Dzsovánni! Az a hülye fasz biztos megint túlbaszta magát spurival és a mutterja ráhívta a mentőt! – kapott észbe Tomi, majd a lokálpatrióták minden büszkeségével tudatta pszichiáterrel, hogy a másik két páciens jó barátja.

Giovanni a klasszikus függő karakter archetípusa, akinek minden narkós filmben bérelt helye van. Az a kaliber, aki bármikor szemrebbenés nélkül eladja a család tévéjét egy bogyóért cserébe, aztán fél napra rá a kétségbeesett anyukája becsönget a hitelezőkhöz, mivel még este hét előtt vissza szeretné kapni a készüléket, hogy megnézhesse a híradót. Giovanni egy olasz foci buzi volt, aki vajdasági felmenői ellenére digó szexistennek képzelte magát. Feltett szándékában állt, hogy egy nap híres DJ vagy modell lesz, nos, helyette kőművessegéd lett, vagy mi a faszom. Fehér Diesel csizmájának kopogó hangja még rossz hírért is megelőzte, mája pedig kék-zöld volt az állandó visszaeséstől. Egy utcányi távolságra lakott Tomiéktól, állandóan ott nyüzsgött, ahol volt valami banzáj. Sokan úgy vélték, a fejében egy speciális droggereső radar segítségével lokalizálta a környék összes narkóját, mások szerint levágott fejjel is könnyedén rátalált volna. Megismerkedésük Tominak kapásból háromezer forintjába került, amit vélhetően azóta sem kapott vissza. Giovanni hihetetlen érzékkel manipulálta a környezetét, mindent pénzzé tett, és még aznap elszívta az egészet. Az általa csúcsra járatott piramisjátékban kölcsönkéregetett, vagy a kocsmákban lehúzta a részeg fiatalokat azzal a kamudumával, hogy atomdurva cuccot tud szerezni. Aztán hetekre eltűnt a pénzzel és valamelyik vidéki csajánál bujkált. Előszóval toborzott fiatal csajokat maga köré, mivel szentül hitt abban, hogy akit földi élete során megdugott, az a túlvilágon rabszolgaként fogja szolgálni. Nyilvánvalóan nagyon sok szexrabszolgát akart magának a túlvilágon, és azért sietett, mert tisztában volt vele, hogy huszonkét éves létére nem állt túl messze a haláltól. Ha végigsétált az utcán és a karján egy véres pöttyöt piszkált, mindenki tudta, hogy nem egy szűnyogcsípést kapart el, hanem már megint rosszul találta el a vénát.

Giovanniról még a tizennyolcadik születésnapja előtt lemondott a teljes környezete. Azóta anyi rehabon és kórházban járt már, hogy azt senki sem tudta nyomon követni, meg nem is nagyon akarta, rég megszűnt a hírértéke. Bizonyára ezért került el az eset Tomi figyelmét. Az egész napnak mégis volt egy bizarr tanulsága: aznap róla is lemondott a környezete. Ahogy körbenézett a toxikológián, semmivel nem érezte magát különbnek Giovanninál. Két hónap alatt hatalmasat zuhant a Kempinski lakosztályhoz képest, nagyobbabot bukott az osztályon fekvő betegek átlagánál. A toxikológián nem járt limuzin, se pezsgő, a budai elit szintén messziről elkerülte a helyet, tehát kénytelen volt beérni azzal a kevéssel, ami megmaradt. Az utca, a buli, a cuccozás, valamint a maradék zakkant haverjai.

Másnap meglátogatták a szülei, akik érthetően nem repestek a büszkeségtől, noha kivételesen jobban megijedtek annál, minthogy ott helyben kitagadják. Cserébe nagyon megörült Barbi hívásának, akit azóta hazaengedtek, és ismét jobban érezte magát. Tomi a

három napos szuicid wellness alatt megismert néhány rendkívüli arcot az osztály betegek közül, akik kiokosították az ópium-barbiturát származékokat tartalmazó gyógyszerek (túl)adagolásáról, csempészéséről, illetve a környék kurváinak egészségügyi állapotáról, aztán a harmadik napon elköszönt újdonsült barátaitól – hazaengedték a családjához. Barbi a kórház előtt várta, kezében egy fél literes vodkás üveggel, illetve pár előre megtekert jointtal. Miközben hazavonatoztak, elmerültek a vodkában, és ha már így hozta az élet, ledumáltak egy jó dugást a régi szép idők emlékére.

Otthon tomboló szeretet helyett jókora feszültség- és problémahalmaz várt Tomira. A helyzet komolyságát akkor érezte át igazán, amikor kénytelen-kelletlen beszámolt a nagyszüleinek, hogy mi történt vele az iskolában, és hangos lecseszés helyett pusztán a csalódottság némaságba burkolt arcmetszete tükröződött vissza rá.

Tomi majd elsüllyedt szégyenében.

Kemény hónapok következtek.

Az események hatására a suliban kiderült a teljes igazság. Annyi embert, ahányan eredetileg közreműködtek a balhéban, nem rúghattak ki olyan könnyen. A rendőrségi ügy hasonló fordulatot vett, így Tomi felfüggesztettet kapott, miáltal megúsza, hogy tizenhat évesen derékba törjön az élete. Nagyon megijedt, és eleget emésztette magát lelkiileg ahhoz, hogy felhagyjon a vagyon elleni bűncselekmények elkövetésével.

Útelágazáshoz érkezett. Noha megváltozott (óvatosabb lett), még nem állt készen arra, hogy a teljes józanság útjára lépjen. Inkább cserbenhagyva és kiközösítve érezte magát. Csalódott az osztálytársaiban, a tanáraiban, akik nem álltak ki mellette, ezért helyettük az egyetlen befogadó millió felé fordult, akik lelki szteroidkúrák helyett a tudatmódosítás testamentumában hittek.

Intravénás shotgun

Az intravénás droghasználat gondolata a Ponyvaregény című kultuszfilm óta ott lebegett a kerületi ifjúság láthatatlan tintával írt bakancslistáján. A narkós mozifilmekben a cucc túlnyomórészt heroin vagy kokain formájában jelent meg, a honi média döntően az előbbire, azaz a nyalcásra koncentrált, mely túlságosan felülreprezentált volt ahhoz, hogy a tinik ne vegyenek róla tudomást. Több művész és celeb írt könyvet a heroinfüggőségről, mint ahány diplomát kapott. (Továbbá ne feledkezzünk meg a punk, rock, metál, grunge zenekarok tucatjairól, akik az ópiumszármazékok összes létező formáját világhírűvé tették.)

A szülők és az iskola eléggé lemaradtak a függő fiatalok beazonosításában: rég nem a hamuszürke, maguk alá hanyó-fosó *junkie*-kat kellett volna keresniük az iskolapadban, hanem a vasárnapi ebédnél egy szelet rántott hús felett két órát csámcsogó, kipattant szemű, túlmozgásos titánokat, akik hétfőnként a taxis sztrájkot felidéző tömegekben álltak sorba az orvosi rendelőben igazolásért. Megesett, hogy valaki a haverját küldte előre, hogy foglaljon neki helyet, mialatt ő maga bedobott pár védőitalt a sarki krimóban. Egy átlag spanglizó,

spurizó tizenhat éves fiatal nem tudott érdemben azonosulni a Pesty Fekete Doboz műsorában mutatott szerencsétlen, félholtra szurkált ördögeivel, mivel nem saját alternatív jövőképét látta a végstádiumban vergődő heroinistákban. A heroin nem fért bele az elitista tősgyökeres diszkó szubkultúra kereteibe, mivel ők lenézték a szipusokat, a punkokat és a rockereket. Sokakat nem az elit oktatás vagy a lenyúlt privatizációs pénzekből szőtt vastag szociális háló, hanem a hamis felsőbbrendűségi érzés mentett meg a tütől. A szociális és stílusbeli szegregációnak köszönhetően ezek a csoportosulások ritkán vegyültek egymással, ha valahol mégis összefutottak, ott valaki biztosan pórul járt. Minden környékhez tartoztak elrettentő antihősök: statisztikailag nézve ők a hibahatáron belül mozogtak, hiszen minden eladott gramm heroinra százszor annyi bogyó és speed jutott, minden ópiáthullára minimum száz tomboló partiarc.

A korszak vértanúi teljes vagyonukat és vérképüket feláldozták egy jó hétvégéért cserébe, bár Tomiékat egyáltalán nem vetette fel a pénz, de legalább senkit sem szoptak le, vagy raboltak ki az anyagért, mint az amerikai filmekben.

Tomí fantáziáját egyre jobban piszkálta a belövés gondolata. Vajon tényleg annyira ütős, mint amennyire felhype-olták? Ez a kérdés olyan keményen izgatta a kíváncsiságát, ahogyan Rocco baszta végig Kelet-Európát VHS-en és DVD-n. Ha már úgyis totál kisiklott az élete, akkor nem tök mindegy? Elvégre minden belefér, ami veszélyes és tilos.

Egy ilyen expedíciónál kevés jelölt jöhetett szóba, aki egyfelől már haladó szinten használta a fecskendőt, másfelől még nem amortizálta le magát annyira, hogy az ember ne bízhatná rá az életét. Képzeletbeli listáján elsőként Giovanni neve merült fel, habár ő heroin helyett inkább a *speedet* preferálta. Elég gyakran preferálta, ami azt illeti, ennek ellenére a sötét sikátorokban vásárolt heroin minőségét egyikük sem tudta volna helyesen megítélni, márpedig a szer tisztasága egyáltalán nem utolsó szempont, ha valaki túl akarja élni a gimnáziumot.

Tomí menthetetlenül rápörgött a cöpire, tizenhetedik születésnapjára ezt választotta partitémának. Egy osztálytársán keresztül kiváló minőségű *speedet* intézett, amit a születésnapja délutánján vett át a Nyugatiban lévő Meki vécéjében. De miután visszatértek a sikeres beszerzőkörútról, Giovanni szép fokozatosan elhatárolódott a szúrás eredeti tervétől. Épp leszálltak a vonatról, amikor végképp befalsult, *bár az ígéret szép szó, mégsem szeretné, ha mások halála az ő lelkén száradna, ő csak speedet szeretne, de azt most azonnal.* Tomí jól ismerte ezt a sunyi, faszszopó, mentegetőző arckifejezését; a srác épp úgy nézett, mint amikor régen a tartozások miatt magyarázkodott.

– Ha nem csinálod meg, akkor megcsinálja valaki más! – érvelt hevesen Tomí, mialatt elhagyták az állomás területét és visszazökkentek lakótelepi üzemmódba.

Pár száz méter séta után leültek egy mászókára a játszótér közepén. Tomí idegesen gyújtott egyik cigiről a másikra. Mindaddig biztosra vette, hogy Giovanni állja a szavát, azonban ez a hajó egyre távolodott, és nem látott egyéb alternatívát a horizonton. Egyre dühösebb lett, szó szót követett és már majdnem összeverekedtek a nyílt utcán, amikor az őszi alkonyatban pár

ismerős árnyék lépett ki a parkhoz közeli átjáró sötét téglatestéből. A legtermetesebb árny birtokosa More Laci volt, egy eléggé zűrös forma, nagydarab, zsíros képű cigánygyerek, aki szokás szerint dzsukel légtalpas Nike tornacipőt és piaci joggingnadrágot viselt, fehér pufikabátot és természetesen méretes aranyláncot, hogy a helyi autótolvaj dinasztia sarjaként megkülönböztesse magát a pórnéptől. (Népes családja még azokban az időkben szerzett hírnevet magának, amikor nem kellett informatikus végzettség ahhoz, hogy az ember autókat törjön fel, hanem a pusztá erő, illetve egy zártörő is elegendőnek bizonyult. A fél rokonság egyfolytában a bőrben csücsült, a legutóbbi házkutatáson még a veteményeskertből is lopott autóalkatrészek kerültek elő; akkora felhajtást csináltak a zsaruk, mintha Aquincumot tárták volna fel éppen.) Gyorsan lepacsiztak, majd amikor Giovanni felvilágosította a többieket a vita tárgyáról, egyedül More Laci nem kezdett el kapásból szörnyülni. Élete során már kellő mennyiségű *exet* és *speedet* szúrt be ahhoz, hogy könnyedén felülemelkedjen az intravénás droghasználattal kapcsolatos moralizálás lelki nyűgjén. Baseballsapkája és a piros Multifilter cigaretta füstje szinte állandóan eltakarta az arcát, ám amikor Tomi felé fordult, hirtelen olyan szigorú fejet vágott, hogy sötét, szúrós tekintete elnyelte a csikkével teli pocsolva vízfelszínéről visszaverődő lámpák fényét.

– Tudod, mit, Tomika? Most az egyszer megcsinálom neked, de ha még egyszer kipróbálsz, akkor most szólok, megtalállak és agyonverlek. Megértetted?

Tominak nem kellett kétszer mondani, minden szavát elhitte, főleg azt a részt az agyonverésről. Mindazonáltal rendkívül megörült annak, hogy végre akadt egy vállalkozó szellemű legény a gáton, aki nem futamodik meg a kihívásoktól. Vadul bólogatott, közben fénysebesen feltúrta kapucnis felsője ujját, és táskájából elővette az otthon nagy múgonddal összeválogatott hozzávalókat: bontatlan fecsit, vizet, filtert, citrompótlót és egy kopott ezüst kiskanalat, amit még a konyhából nyúlt le a délelőtt folyamán.

Kellett még egy csendes, félreeső pad a játszóteret övező park mentén, lehetőleg egy lámpatest közelében, hogy optimálisak legyenek a fényviszonyok. A megfelelőnek ítélt helyszínen aztán More Laci a kanálban citromsavval rutinosan feloldotta az anyagot, öngyújtóval felmelegítette, és a filteren keresztül fecskendővel felszívta. Ideális esetben azt is megnézte volna, van-e benne légbuborék, különben ha az vénába, onnan pedig a szívbe kerül, azonnali halált okoz a panelsikátor tompa fényében, azonban az apró betűs rész megvitatására nem jutott kellő mennyiségű idő, More Laci hatékonyságának köszönhetően a fecskendő egy percen belül csőre töltött *shotgunként* préselődött Tomi vénájába, a benne lévő szakrális oldat készen állt, hogy azonnali *flash*t vagy halált okozzon.

More Laci még utoljára kérdőn Tomira nézett, aki határozottan biccentett.

– Basszaad neki! – tette hozzá olyan céltudatosan, mint aki egész életében erre a pillanatra készült.

Hajtóművek bekapcsolva, öveket becsatolni, belövés indul!

A cucc és vér vörös, olajos masszává olvadt egybe; amint az első csepp elhagyta a fecskendőt, nagyobb rugó egy áramütésnél. Tomi tekintete az alkarjára szegeződött; a

hegyes tű és az amfetaminban fortyogó vér látványa egyidejűleg lenyűgözte és elborzasztotta, mint aki újraéli a legdurvább mozifilm- és kábítószer *flashek*et.

Nem mindenki bírta a tű látványát. A nagyfiúk közül páran ösztönösen eltakarták a szemüket és fintorogva elfordultak. Ez a reflex véletlenül életmentőnek bizonyult, mivel így azonnal észlelték a sarkon beforduló kék-fehér Lada Niva gépjárművet.

A rendőrségi sziréna egy szempillantás alatt minden sötét zugot kék fényárba borított. A fényhullámok a park határa mentén parkoló autók kasztniját nyaldosták, majd Tomiék irányába mutattak.

– A zsaruk! Ott vannak a zsaruk! – kiabálta valaki fojtott hangon, mire a kis galeri sebesen feloszlott.

Alighogy a srácok elfutottak a szélrózsa minden irányába, felvillant mögöttük az orosz gyártmányú *batmobile*, és Tomi élete egyik legdurvább *flashéből* villámgyorsan átesett a másik végletbe. Bal kezével az alkarján csordogáló élénkpiros vércseppeket törölgette, jobb kezében pedig az ominózus fecskendőt szorongatta, melyet More Laci trükkösen a kezébe nyomott, mielőtt jamaikai váltófutóként lesprintelt vagy száz métert és eltűnt a közeli bokrok sűrűjében.

Tomi futás közben megpróbálta betuszkolni a műszert a farzsebébe, ámde a nagy sietség közepette annak rendje s módja szerint picsán szúrta vele magát. *Ennél hülyébb módja nem létezik a lebukásnak* – gondolta magában elkeseredetten, úgyhogy minden bizonyíték repült az első bokorba, és a srác csapzottan, lihegve futott tovább a sötétben, hogy megkeresse a többieket. Szerencsére a rendőrök semmit nem vettek észre a rögtönzött akciójelenetből. Meg sem álltak, hanem nagy sebességgel továbbhajtottak a szomszéd kerület irányába, valószínűleg egy másik bűntényhez riasztották őket, vagy egész idő alatt a CB-rádiót buzerálták.

A srácok lenyugodtak és előbújtak a bokrok mögül, majd egy rögtönzött krízisintervenció keretein belül kielemezték a helyzetet. Tomi szervezetét elárasztotta az amfetamin-adrenalin koktél, ettől olyan vadul gesztikulált, mint egy megkergült diktátor, aki épp hadat üzent a NATO-nak. Alig bírt egy helyben maradni. Rövid civakodás után megegyeztek abban, hogy ez egy elég hülye ötlet volt, a jövőre nézve senkinek sem hiányzik ennyi rizikó. Ráadásul Giovanni szerint vannak könnyebb módszerek is a magasabb eufória eléréséhez, igaz, ahhoz nagyobb adagok, illetve kicsit több pénz szükséges.

– Ha lenne elég pénzem, én sem szurkálnám annyit magam – sommázta a véleményét.

Az események hatására Tomi megfogadta itt, a többiek előtt, hogy a jövőben inkább a CD-tokot választja a tű helyett. Nem akart néhány éven belül szervdonor lenni. A többiek arra is felhívták a figyelmét, hogy a helyi nagy embereknek mind megvan a saját kis privát biznisze, és nekik egyáltalán nem hiányzik a feltűnés, vagy a plusz balhé a zsarukkal. Az ópiátok és a fecskendők ártnak a többi üzletágnak (legyen az könnyű vagy szintetikus drogok terjesztése, lopott autók, orgazdaság, prostitúció vagy szerencsejáték), ezért ha bárki jobban beleássa magát a témába, a saját haverjai verik agyon – rendőrök előtt –, mivel mágnesként

bevonzza a hatóságok figyelmét. Senki sem engedheti meg magának, hogy összemossák a nevét a cöpivel és a heroinnal, mert onnantól aranyeső helyett hatósági ösztűz zúdul a családjára, na meg az egész környékre.

A közvélemény akkoriban lecsúszott csövesként tartotta számon a morfinistákat, akik nyilvános vécék koszos padlóján fekszenek öntudatlanul. Valamiért azonban elsiklottak a kopasz, kigyúrt, fukszos, bőrkabátos vállalkozók felett, kik táskaszámra árulták a szintetikus kábítószerket, ráadásul nem sötét sikátorokban, hanem nagy Mercik és BMW-k csomagtartójából. Miközben a szülők és a hatóságok a Ganxta Zoli külsejű heroindilereket kergették, teljesen megfélemedtek a többi nagymenőről, például az olyanokról, mint Dupláék.

Dupla mega paraparty

Dupla, Ancsi új csávója a délpesti agglomeráció Escobarja, egy nagydarab kopasz állat volt, fekete Buffalóban, fekete sportkocsival és feketeöves alvilági kapcsolatokkal. Mellékállásban egy diszkó és három kocsmá büszke tulajdonosa volt (emiatt olykor Discobarnak is becézték a háta mögött), hivatásszerűen pedig méregdrága cipős dobozokkal kereskedett, szigorúan éjszakánként. Regionális disztribútorként egy Lichtenstein méretű terület teljes ellátását intézte, kivéve, ha az agya épp nem kapott turbólyukat a sok cucctól.

Ancsi tutira ment, amikor megismerte a konditeremben, mivel a csávó akkora aranyláncot hordott, hogy azt a recepciós csaj is csak remegő kézzel bírta felemelni a pultról. Igaz, három mondat után kiderült, hogy státuszát inkább debella természetének és impozáns megjelenésének, mintsem kimagasló szellemi komplexitásának köszönheti, mindenesetre Ancsi hozta a formáját és hamar a puncija köré csavarta, és Dupla onnantól kezdve mindenkit családtagként kezelt a brigádból.

Amikor Tomi, Skizo és Turbó először látogatták meg Ancsival Dupla főváros melletti haciendáját, olyan terülj-terülj asztalkám várt rájuk, mintha Don Corleone lányának lakodalmát ülték volna egy Scorsese filmben. A srácok jól tudták, milyen nehéz bekerülni efféle illusztris körökbe, ezért teljes odaadással drukoltak, hogy Ancsi és Dupla plátói szerelme sokáig tartson. Mindaddig szabad bejárást kaptak a *backstage*-be és az első sorból figyelték, ahogyan Dupla, a helység *quarterback*je irányítja a bizniszt. Innentől kezdve nála indítottak minden hétvégét, néha segítettek neki a csomagolásban, logisztikában, cserébe ha vettek kettőt, adott mellé párat ajándékba – szóval rövid időn belül óriási cimrik lettek.

Menet közben rendszeresen megindult a szekér, a több napos bulik és a rosszlányok szemaforszerűen váltották egymást. Csajok tömegei buktak az elveszett narkósok imázsára, káprázatos festménynek látták azt, ami csupán fekete fehér polaroid volt, ámde Tominak jól esett, hogy meg sem kellett erőltetnie magát egy jó dugásért, járt az all inclusive kényeztetés, gumival vagy gumi nélkül. A növekvő számú pozitív visszacsatolás hatására önbizalma egyre nőtt, bár azt valahol mélyen sejtette, hogy ezt inkább a drognak és az alkoholnak, mintsem a spirituális evolúciónak köszönheti – amikor az ember folyamatosan különböző szerek hatása

alatt él nemi életet, képességei és teherbírása megsokszorozódik, aminek a lányok kifejezetten örülnek. Sikerének másik záloga az volt, hogy a csajok előtt lazának, vagánynak, viccesnek tűnt – az ehhez szükséges hamis énkép illúzióját szintén a cucctól kapta meg.

Azonban a nőekkel kapcsolatos bizalma soha nem terjedt ki az üzletre. Ha bármelyik csaj fenn is akadt az érzelmi szűrőjén, bőszen elhallgatta előle, mi zajlik Dupla elővárosi birodalmában. Akkortájt szigorították a drogtörvényt, rohadtul nem hiányzott senkinek, hogy mások miatt bajba kerüljenek. A diszkréció sok esetben többet ért a kokainnál, egy fecsegő barátnő pedig egyet jelentett a börtönnel. Épp eleget szívott a saját hülyeségei, meg az idióta spanok miatt, akik minden héten megnehezítették az életét egy-egy újabb lehetetlen kaszkadórmutatvánnyal. Random igazoltatások, razziák, határparák, lebukások tömkelege sújtotta a cuccos társadalmat, Tomi pusztán az óvatosságnak és a szerencsének köszönhetően maradt ki ezekből.

Egy nap az iskolaigazgató külön behívatta őt és Skizót az irodájába, hogy felhívja figyelmüket a kábítószerekre vonatkozó zéró tolerancia elvére. Értésükre adta, hogy ha bajba kerülnek, ne számítsanak megértésre, sem kegyelemre az iskola részéről. Az időzítés aligha lehetett volna precízebb, hiszen a következő hétvégén, közvetlenül a törvény szigorítása után egy monumentális bulit szerveztek az egyik reptéren, később áttették a helyszínt az egyik híres egyetem újonnan elkészült épületébe. Azon az estén több ezer rendkívül motivált fiatal vette birtokba az oktatási intézményt. Ha komolyan gondolták volna a törvény betartatását, elég lett volna, ha begyűjtik az ott megjelent több ezer embert és Magyarországon évekre megoldódik a drogkérdés. Ez a gondolat mindenki agyán keresztülrobogott aznap éjjel, de végül az évtized razziája helyett az év bulija kerekedett belőle. Ebben az is közrejátszott, hogy a törvényhozók gyerekei szintén ott buliztak egész éjjel.

A *paraparty* névre keresztelt aftereket egy másik szórakozóhelyen rendezték, amely akkoriban nyitott meg az egyik budai kerületben, konkrétan két saroknyira a helyi rendőrőrstől. Amikor Tomi kellően illuminált állapotában megjelent Tájfunékkal a bejáratnál, nem igazán sejtette, hová is került egyáltalán. Egy ipari negyed területén lévő parkolóban találták magukat, mely a vasárnap kora reggeli időpont ellenére dugig volt tömve autókkal. Az egyik régies, vörös téglából épített gyárépület hátoldalán egy eldugott lépcsőház nyílt, annak alsó szintjén egy böhöm nagy vasajtó zárta ki a hívatlan vendégeket, belülről nyolc megtermett kidobó őrizte – ez volt a föld alatt megbúvó titkos óvóhely egyetlen bejárata. Az arra tévelygő gyanútlan járókelők üres autók garmadáján kívül az utcáról semmit nem láttak: mintha csak a föld nyelte volna el a tömeget. Hosszú vaslépcsők ösvényén keresztül jutottak le az atombunkerba; a bejárati ajtó olyan szűknek bizonyult, mint egy első világháborús német tengeralattjáró.

Miután a kidobók ellenőrizték a meghívókat, gyors motozás után átengedték őket a zsilipajtón. Tomi alig lépet egyet, közvetlenül egy audiovizuális szupercella közepén találta magát: kéjgáz, lézereffektek és légkalapácsként dübörgő masszív gépzene szuperszonikus olvasztótégelyében. A hely elsőre túlságosan durvának, ridegnek és barátságtalannak tűnt,

minden szegletéből nyugtalanság és feszültség áradt. Tele volt zezzugos folyosókkal, labirintusokkal és különböző zenei stílusokra felosztott termekkel, melyeket narancssárga vízcsövek térhálózata kötött össze. Több gyúró állat tartózkodott egyszerre a klubban, mint három konditeremben, a mélységi mámor fokozásához már csak egy szteroidautomata hiányzott. Tomi olyan lélekjelenléttel manőverezett a nagy számban felvonuló, felajzott bikaként fújtató grizzlicsorda egyedei között, ahogyan műrepülő pilóták kerülgetik egymást a légi bemutatón.

– Ez nem a szokásos szint, hanem három súlycsoporttal feljebb. Nem árt az óvatosság! – súgta a fülébe Tájfún.

Mire átverekedték magukat a deltás izomtömegek biomasszáján és eljutottak a leghátsó terembe, mind a hét csakrájuk betépett. Útjukat olcsó kanapék és műanyag pálmafák szegélyezték, a keményen verető tömeg izzadtságpára és füstfelhőbe burkolózott. Az egyik teremben kizárólag zord ukrán maffiózók tartózkodtak részletre kapható eszkortlányok társaságában; úgy ültek ott, mintha eleve oda születtek volna. A törzsközönség olyan elánnal szántotta fel a táncteret, mintha bármelyik pillanatban pusztá kézzel lebontaná a panelházat. Aki túltolta a bulit, jobbára valamelyik hangfalba vagy a bárpult szélébe kapaszkodott: mint egy megszedült bokszoló, akire rászámoltak.

Leghátul összefutottak Turbóval, aki láthatóan azt sem tudta, melyik lagziba érkezett. Maga sem emlékezett, mióta ténfergett ott egymagában, mindössze annyi maradt meg neki, hogy még az esti bulin valamelyik ogre a kezébe nyomott egy *flyert*, hogy reggel oltári nagy after lesz.

– Paraparty, tesó, semmi kommersz cucc – hangzatos marketing stratégia.

Turbó annyira komolyan vette a parát, hogy érkezése óta nem mozdult el a lufis stand mellől. Üres tekintetével szinte megfagyasztotta a levegőt és rezzenéstelen arccal tűrte, hogy a robotlámpák másodpercenként hetvenkétszer belevakuzzanak az arcába.

– Tomika, mindjárt lepetézek a basszustól – remegett meg hangja a harmadik lufi elfogyasztása után.

Végre összerázódott a brigád, majd kezdetét vette a féktelen bulizás. Némi rásegítés után hamar egygyé váltak a közönséggel, onnantól a kutyát sem érdekelte, melyikük az izmosabb vagy a legerősebb. Ott és akkor pusztán az számított, ki a legkészebb, a legvadabb és a legőrültebb forma az alvilági vidám vasárnapon. Röpködtek a pacsik, a pakettok és a pezsgősüvegek, a téridő napokig összegyűrve hevert a sarokban. Végkimerülésig nyomták, és még aznap aláírták a klubtagságit. Kiderült, hogy a díszes maffiatalálkozó főleg a nyitás körüli felhajtásnak köszönhető – az átlagos hétvégeken egy négyzetméterre csak fele annyi T-rex jutott. Általában ők is jó fejek voltak: amíg rendesen etették őket, nem bántottak senkit.

Szép lassan odaszokott az egész környék, bár az újoncok eleinte nehezen fogadták be a tősgyökeres vadállatok underground rezervátumának látványát. Kevesen gondolták, hogy a Patexet valaha még lehetséges überelni, azonban ezen a helyen minden hétvége jobban odabaszott, mint egy metilalkohol-mérgezés, többek között azért, mert egy átlagos buli

minimum 36-48 órán keresztül tartott, illetve a törzsgárda elég tágan értelmezte a drogtörvény fogalmát: ha egyszer elkapták a ritmust, nem engedték szabadon.

Egy nyár extrákkal

Az éjszakában épp jól ment a szekér, viszont a családban egyik napról a másikra radikálisan megváltozott a helyzet. Tomi faterja lelécelt otthonról, tetemes adósságot hagyva maga után, az asztalon tornyosuló sárga csekkok formájában. Ezzel megszűnt az állandó felügyelet és számonkérés, mivel Tomi anyjának sokkal nagyobb gondja akadt.

Egyébként az egész minden különösebb előjel nélkül történt. Egyik nap hazaérve Tomi hiába kereste az otthoni telefonkészüléket, nem találta a helyén, pedig reggel még biztosan látta, hogy ott hevert az asztalon. Egy irodai fax-, fénymásoló- és telefonkészülékről beszélünk, mely nehezebb egy írógépnél, és legalább fele akkora, mint egy tévé, tehát nem tűnhetett el csak úgy véletlenül. Mikor Tomi átkutatta a szobát, egy kis cetlit talált az asztalon, amin egyetlen rövid mondat virított: *Elmentem!* Aláírás: *Apád*. Nem hagyott se telefonszámot, se címet, ahol keresni tudták volna.

A szülők soha nem éltek mintaházasságban, rendszeresen veszekedtek – viszont ez annyira megszokottá vált, hogy a fiút őszintén meglepte ez a fordulat. Mivel soha nem táplált mélyebb érzelmeket a fater iránt, nem érintette negatívan a dolog, sőt: kifejezetten örült neki, hogy elhúzott a picsába, egy gonddal kevesebb, mostantól szabad a pálya. Kettejük életében amúgy sem létezett közös pont a függőségen kívül. Az öreg addigra már rengeteg ivott, két kézzel szórta a család pénzét, akkor is, ha másra alig jutott. Tulajdonképpen mindenkinek szívességet tett azzal, hogy lelépett, leszámítva, hogy minden mozdítható vagyontárgyat magával vitt.

Tomii anyja teljesen összeomlott a hír hallatán, persze legnagyobb gondja nem a szerelmi bánat volt, hanem természetesen az, hogy mit fognak szólni a rokonok és a szomszédok. Mindez sokáig lekötötte minden energiáját, emiatt jóval kevesebb ideje jutott Tomi életének szabotálására.

A muter képtelen volt feldolgozni, ha valami nem úgy történik, ahogy ő azt – már évekkorábban – eltervezte. Lelke mélyén már a háta közepére sem kívánta a férjét meg a házasságát, viszont a gondolat, hogy mostantól elhagyott – esetleg megcsalt – feleségként éljen tovább, még kevésbé imponált neki. (Bár nem mondta ki nyíltan, de sejtette, hogy valaki más is lehet a háttérben.) Most, hogy kapott egy valós pofont az élettől, végre tesztelhetné volna érzelmi állóképességét, ehelyett instant áldozati pózba merevedett. Tomi azonnal lelécelt: a vakációt javarészt Balatonon töltötte, hogy minél távolabb legyen a családi problémakupactól. Az idő zömét Skizóék nyaralójában mulatták át, az idősebb haverok körbefurikázták őket a Balatonon, illetve minden egyéb motyó is a rendelkezésükre állt, ami egy jó kis siófoki csapatáshoz szükséges. Egy nyár a Flörtben, két hónapon át nonstop. Egy

igazi nyaralás, szétütve, vidáman, mindig frissen, mennyei hangulatban, a stressz és a problémák fent maradtak Pesten.

Augusztus végén pusztán azért jöttek vissza egy napra a fővárosba, mert a tűzijáték után egy óriási bulit tartottak a Patexban.

Miután Balcsin szinte minden pénzünket elverték, improvizálniuk kellett. Egy Ferrari végsebességével lendültek neki a mindenkori kihívásnak, hogy este ne üres zsebbel érkezzenek meg a *party* helyszínére. Némi telefonálgatás és porhintés után szereztek hitelbe egy közepes méretű kólát, és azzal vágtak neki az éjszakának (nem a kétliteres, hanem a kétgrammos fajtából). Miután megérkeztek a jól bejáratott gyárépületbe, folyamatosan ismerősökbe botlottak, akik a kóla varázsigé hallatán totál beindultak. Mindenki szeretett volna egy kis kóstolót, persze nem ingyen, ezért viszonzásul rájuk tukmálták a saját gyógyszereiket. Végére ez is olyan, mintha a dollárt váltaná a márkára, az értéke nem veszik el, csak átalakul. A kokainnál ütősebb konvertibilis valutát keresve sem találhattak volna aznap este. A kis drága jobban lekötötte figyelmüket, mint a zene és a társaság, ezért a többi cuchoz hozzá se nyúltak. Körülöttük mindenki izzadt, ugrált, sípolt, veretett, ők meg csak álltak a tánctéren, civil zsaru pózban, zsebre tett kézzel, és flegmán bámulták a csuromvizes, hömpölygő emberáradatot. Alig akartak megmozdulni, tombolás helyett inkább beültek az egyik homályos sarokban heverő matracra és az este hátralevő részében ott szívták szét az agyukat.

Akkoriban óriási misztikum övezte a kokaint, holott ennek jó, ha a negyede felelt meg a valóságnak. Azonban a szerhez társított luxus *lifestyle*, túlfűtött propaganda, lebilincselő exkluzivitás sokkal többet nyomott a latban, mint a valós teljesítmény. A kokain szó hallatán némelyik csaj nedvesebb lett egy jakuzzinál, úgy képzelték, hogy minden csík után eldörren két nagy flitterágyú, dübörögnek a fanfárok és mindent beborít a csillogás.

Ha már így hitték, legyen egy jó estéjük, nehogy a végén kimaradjanak a jóból.

– Jó ez, csak nem egy technohangár közepére való, hanem a jakuzziba. Képzeld el, Tomika, kényelmesen kortyolgatod a pezsgőt, miközben egy bomba csaj a víz alatt szívja ki belőled a levegőt – érzékeltette Skizo zsibbadó szájpaddal a kokó hatását.

– Ne nekem mondd, hanem a kis vöröskének ott melletted. Már vagy tíz perce minket bámul. Szerintem hallotta, hogy miről beszélgettünk. Ha nem rendőr, akkor ezek után könnyű dolgod lesz velem!

A csaj nem kapta elő a rendőrigazolványt, ráadásul hamar vette a lapot, így pár perc ismerkedés és némi smúzolás után egy diszkrét, de határozott mozdulattal Skizo ölébe ejtette az ajkait. Nem hiába, annak a matracnak akadt némi előnye a bárszékkel szemben, bár nem olyan kényelmes, mint egy jakuzzi, annyi szent.

Az efféle rapid randiknál a megfelelő külső értékek mellett sokat számít, hogy mi lapul a belső zsebedben, Skizonál pedig ott lapult a *jolly joker*, a kereslet és kínálat görbéje épp a sliccénél keresztezte egymást.

A srácok még reggelig maradtak, utána elbúcsúztak a sóvárgó tekintetű csajoktól, a foltos matractól, és szipogva, vicsorogva beültek a taxiba, ami elvitte őket Skizo lakására, ahonnan egy órán belül indultak is vissza a Balatonra. Tomi indulás előtt felszívta a maradék cuccot, utána beállt a zuhany alá és ahogy a vízcseppek előtötték az agyát, kipucolták az orrában leragadt összes hatóanyagot. Mind egyszerre ütött be, mint ebéd után a kajakóma. Ebben a másodpercben benyitott Skizo félig süket és rövidlátó nagymamája, kezében egy nagy tálca reggelivel. Szegény összetévesztette a fürdőszobát Skizo szobájának ajtajával.

Tomi arca szinte lebénult a kólától, mint aki *stroke*-ot kapott, a zsibbadástól nem tudott megszólalni, csak azon szenvedett, hogy magára kapjon egy törülközőt.

– Hát köszi, nagy, ezt most inkább kihagyjuk – lépett közbe Skizo a háttérből, széles mosollyal. – *Mi már reggeliztünk, Charlie Sheen barátunknál.*

A buli után nulla alvással vágta neki a Siófok felé vezető útnak. Skizo apukája amúgy is ment le a balatonföldvári telekre és elvitte a srácokat kocsival, ami tök fain tőle. Mellesleg ilyen állapotban kényelmesebb opciónak tűnt az autózás, mint a tíz harmincas vonat. Csak sajnos Skizo apuka a kétórás autótut levegővétel nélkül pofázta végig – alapból rendes ember, bár némileg hiperaktív, talán túl sok kávé ivott reggelire. Tomi és Skizo végig kifelé bámultak az ablakon, óvatosan hümmögtek és bólogattak az öregnek az Oakley napszemüvegek polarizált lencsége mögül.

Tomi pár percre elszenderedett. Mikor magához tért, megzavarta a váratlan csend, kiesett pár tizedmásodperc és megfedkezett arról, hol is van egyáltalán, ezért reflexszerűen az ajtóhoz nyúlt és majdnem kiszállt az autópályán százhatvannal haladó kocsiból.

Skizo apuka ebből hál' istennek semmit nem vett észre.

Tomi ezek után jobbnak látta, ha az út hátralevő részén mozdulatlan marad és alvást szimulál. Hagyta, hogy kibontakozzon a Skizo család, és arra koncentrált, hogy a szemgolyói ne folyjanak ki a műszerfalra a fáradságtól. Ezalatt Skizo a siófoki haverokat hívogatta, akik az átszűrődő zajokból ítélve szintén nem álltak a kommunikációs helyzet magaslatán, ami annak fényében érthető, hogy végigpapírozták az előző estét.

– Így nem kellene találkozniuk az apámmal – töprengett Skizo, majd az első adandó alkalommal megkérte a fatert, hogy tegye ki őket Siófokon az egyik piros lámpánál, a vasúti sínek mentén, és onnan inkább elgyalogolnak a szállásig. Tomi rohadtul nem értette. Miért ne mehetnének végig a klímás kocsival, ahelyett, hogy negyven fokban cipeljék a bőröndöket, megkockáztatva egy újabb agyvérzést?

Mire csapzottan beestek a szállásra és Tomi ránézett a szétcsúszott társaságra, összeállt a kép. Összesen három napig buliztak a Balatonon, a Patex után ráadásként belefért egy Flört-Palace kombó. Az immáron négynaposra duzzadt nyárzáró inszomniaparty megtette a kellő hatását, Tomi gyűrött arcberendezését egy kiló botox sem hozta volna rendbe.

A többiek még maradtak, neki azonban hétfőn dolga akadt a fővárosban, így vasárnap este egyedül hazautazott vonattal. A Siófok-Budapest első osztályú vonatjegy nyolcszázötven

forintba került; agyilag és anyagilag annyira lestrapálta magát, hogy ennek egy részét a haveroktól kapta: látták, mennyire szarul van, és kicsit sajnálták is, hogy nem maradhat még egy napot, ezért szolidaritásból összedobták neki a plusz háromszázötvenet, hogy ilyen fejjel ne a vén mamikák között utazzon a másodosztályon.

A kétórás vonatút alatt Tomi megpróbálta rekonstruálni a nyár történéseit, valamint megemészteni annak tényét, hogy szeptembertől újrakezdődik az iskola. (Ráadásul az utolsó osztály, az érettségi éve.) Nem csak a négynapos buliról jött le azon az estén, hanem óhatatlanul szembesült élete nagy kérdéseivel. Az elmúlt kaotikus tíz hónappal, mely a toxikológián kezdődött. Rendőrségi ügyek, bizonytalanság, felbomló szociális kapcsolatok. Aztán lelépett a fater, anyagi gondok, menekülés otthonról. Cöpi, spuri, bogyó meg a többi szarság, ami nyilvánvalóan nem kötelező tartozéka egy sikeres érettségi-felkészülésnek.

Hónapok óta biztonsági öv nélkül száguldozott az élet szerpentinén.

Józanság nélkül, hiszen amikor az ember épp nincs beállva, akkor is szenved, a másnaposságtól izzadva, fújtatva zabál, hogy pótolja a kiesett kalóriákat. Szerdára egyenesbe jön, megmutatja magát a suliban, hogy utána péntek délben újra eltűnjön. Benzín, nikotin, autópálya, VIP, világító rudak, csíkok, csajok, karszalagok – hétvégén több műanyag van a brigádban, mint egy plasztikai sebész rendelőjében. Hétfő hajnalban pedig kétszáznegyven pulzussal, parabola antenna méretű szemekkel, embriópózban találja magát valamelyik haver kanapéján, akinek a szülei elhúztak külföldre és egy kis dzsóért cserébe megengedte, hogy a nappaliban dekkoljon. Maradhat, amíg újra emberek közé bír menni, mikor végre nem úgy fest, mint egy kupac használt vécépapír.

Tomni napi szinten kockáztatta a jövőjét. Minden egy apró hajszalrepedéssel kezdődött, majd a csíkok által kimart éjszakák gleccserei szakadékokat vájtak lelke arktikus övezetébe. Érezhetően megviselték a hosszú hétvégék, mindazonáltal a következő héten szemrebbenés nélkül ment újra és újra, drogkarrierje nyolcezres csúcsait ostromolva. Szociális védőhálója vékonyabb volt Maradona szétkockainozott nyálkahártyájánál, családi kapcsolatrendszere a mélyponton, anyja a plafonon, apja valahol a padlón, ki tudja, merre.

– Mindenki bekaphatja! – mormolta maga elé az üres vagonban, miközben a vonat egy háromdimenziós spirálszerű pályán suhant Budapest felé.

Az út során magába erőszakolt némi száraz pogácsát, hogy ne essen össze a Déli pályaudvaron, az érzelmi hullámvasút végállomásán. Vasárnap este rajta kívül senki nem utazott az első osztályon, így nem volt tanúja, ahogy a sikoly maszkoszerű arcminimikával szétforgácsolta az agyát, izzadt, szenvedett, szíve zakatolt, erőlködött, teste elernyed a bíborvörös üléseken, sivár tekintettel küzdött az ébren maradásért. Testének ion- és makroelem tartalékai egyre távolabb kerültek az orvosilag ajánlott equilibrium állapotától. Étvágytalanság, izomgyengeség, káliumhiány és szívritmus-zavar gyötörte egyszerre.

Ezalatt csak bámult ki az ablakon, élettelen pupilláival radarként pásztázta a suhanó vidéki tájat, mint aki kényszeresen keres valamit. A csodát, a varázserőt, egy kapaszkodót, egy extra életet, bármit, ami segíthet.

A látkép bizonyos időközönként pár másodpercre beremegett; már nem bízott az érzékszerveiben, sem az érzéseiben. Nem tudta eldönteni, hogy azok a valós képet mutatják, vagy pusztán az alváshiányból fakadó paranoid téveszmék és hallucinációk replikáit. Tényleg ilyen borzasztó az realitás, vagy éppenséggel rosszat álmodik a monitor előtt, és másnap minden megjavul magától? Ha az élet egy videojáték, most egy kattintással véget vetne az egésznek.

Mikor késő este hazaért, még égett a villany. Ez azt jelenti, hogy anyja még ébren van és minden bizonnyal beszélni akar vele. Amióta a fater lelépett, anyja nagy ritkán tett egy-egy gyámoltalan próbálkozást, hogy családi témákról beszélgessenek, például a közlő érettségiről, vagy arról, hogy ki mihez kezdjen az életével. Tomi számára ezek a beszélgetések rémisztőbbnek tūntek, mint amikor ki akarták dobni otthonról. Nem értette, ennyi év után miért erőltetik, ami réges-rég helyrehozhatatlan, hiszen szūlei soha nem támogatták, amikor igazán szüksége lett volna rá, most pedig idióta beszélgetések helyett inkább alvásra vágyik. A mindennapos viták épp annak köszönhetően szūntek meg, hogy az utóbbi hónapokban alig látták egymást.

Tomi nem akart az apjára, az anyjára vagy az érettségire gondolni, főleg nem ilyen állapotban, ezért egy gyors köszönés után felviharzott a szobájába és magára zárta az ajtót.

Tomi nagy dilemma előtt állt. Nem akarta elcseszni az érettségit, de azok után, hogy az előző tanévben hajszál híján kirúgták, a tanáraival még jobban megromlott a kapcsolata, a józan barátok szintén kikoptak. Skizóval elhatározták, hogy egy időre leállnak a bulizással, és ehelyett a tanulásra fognak koncentrálni, de ezt kábé a második nagyszünetig tartották be, amikor az osztályból valaki benyögte, hogy maradt nála még egy kis *speed* a hétvégéről. Gyorsan fel is tolták a fiúvécében, mielőtt lejárna a szavatossága.

Megannyi instant fogadalom, melyek közül egyik sem tartott tovább néhány óránál.

Még jó, hogy a drogetsz nem része a kötelező vizsgáknak!

Hetvenkét óra

Tomi az érettségi előtti utolsó hónapban megijedt és összekapta magát. Rendszeresen tanult, ami azt jelenti, hogy naponta minimum két órán át egyhuzamban a tanagyagra koncentrált. Az utolsó héten még jobban rákapcsolt, azonban péntek estére elfáradt, rohadtul elege lett a tanulásból, úgy érezte, ráférne egy kis kikapcsolódás a haverokkal.

Túlságosan ráfeszült a hétfői vizsgára, hiányzott a sok hülyeség, a lazulás. Felhívta Tájfunt, aki a bátyjával, Krisszel már az utcasarkon várták a kocsiban, mire Tomi odaért. Épp megtekerték az első cigit, amikor a semmiből mögójük kanyarodott egy rendőrautó.

Környékbeli rendőr lévén jól tudta, hogy mit érdemes keresnie. Elkérte a személyiket és felszólította a srácokat, hogy szálljanak ki a gépjárműből, majd pakolják ki a zsebük tartalmát a motorháztetőre. Tomi az előzetes telefonbeszélgetés alapján tudta, hogy Krisz zsebében ott

lapul egy kis kóla, plusz némi ketamin (leánykori nevén Ilonka), azonban meglepetésére a rendőr ebből semmit sem talált meg.

Mint utólag kiderült, azért, mert amikor ők hárman kiszálltak a kocsiból, Krisz egy ügyes testcsellel bevágta az egészet egy közeli bokorba. A rendőr mindezt nem láthatta, mivel addigra besötétedett, valamint egyszerre három gyanús alak felé oszlott meg a figyelme.

A rend őre csalódottságában átkutatta az autót – de mindent rendben talált. A spanglit sem vette észre, ami a lábtörlő alatt hevert, ahová Tájfún elrejtette. Az igazoltatás tehát véget ért, a srácok visszaülhettek.

A rendőr szépen komótosan megindult a saját járműve felé, azonban ahelyett, hogy beült volna és eltakarodik, valamit matatott még a csomagtartóban. Hamarosan visszasétált egy bazinagy Maglite lámpával, és szorgosan körbepásztázta a bokros, füves részt, ahol az igazoltatás történt. A srácok mindezt a visszapillantóból nézték végig, mialatt kapkodva elhagyták a helyszínt.

Az elemlámpa fénycsóvái úgy cikáztak a sötétben, mint eltévedt ufó a gabonakör felett, ráadásul épp abba az irányba mutattak, ahol vélhetően a kis cuccos doboz hevert. Tomi arca Michael Jacksonosra sápadt. Hiába volt az anyag csekély mennyiség – hárman egy éjszaka alatt simán elpusztítják –, ha ez a barom megtalálja, simán beviheti az egész társaságot kihallgatásra, vagy akár hetvenkettőre (azaz hetvenkét óras őrizetbe). Egy gimnazistának két nappal a érettségi előtt kurvára nincs felesleges hetvenkét órája, valamint az a tépelődés sem tesz neki jót, hogy mikor jönnek érte a rendőrök.

Mi lesz az érettségivel, ha a következő három napot egy cellában tölti?

Az iskola egyáltalán nem tolerálná, hogy ő a rendőrségen csücsül, amíg a többiek ünneplőben vonulnak a vizsgabizottság elé, márpedig ennek az esélye száz százalékos volt, ha a seriff megtalálja az anyagot a bukszusban. Akkoriban a rendőrök kifejezetten utálták a fogyasztókat, pontosabban a drogosokat (amúgy a politika is durván rákattant a drogtémára, nem beszélve a pánikoló tanárokról, valamint a minden fa mögött potenciális heroinkereshedőket vizionáló szülői munkaközösségről), és a gyors és látványos eredmények produkálása érdekében egyáltalán nem csináltak gondot a fogyasztók vegzálásából, ugyanis ezzel kozmetikázták a letartóztatások statisztikájának adatait. Kriszt ráadásul minden rendőr ismerte a megyében – több volt a rendőrségi ügye, mint másnak az anyajegye. Nem lett volna túl bölcs dolog vele egy aktában szerepelni...

Tomí az egyes komponenseket összeadva máris illusztris bulvárcikket kreált az ügyből.

– Egész héten tanultam, bazmeg, erre most meg ez! A faszomba az egészszel, és mindezt csak azért mert rosszkor, rossz autóba szálltam be! – kezdett bele az önsajnálkozásba.

Krisz egyáltalán nem izgatta magát. Halál viccesen fogta fel az egészet és vezetés közben arról sztorizgatott, hogyan rángatták ki legutóbb az ágyából a kommandósok, aztán Tomira szállt rá.

– Hajnalban jönnek, Tomika, amikor alszol és rád török az ajtót. Bumm! Be fogsz hugyozni az ijedtségtől.

Abban a felfokozott lelkiállapotban, illetve rendőrség-drogtörvény konstellációban Tomi számára mindez nem is tűnt utópiának. Előre látta magát bilincsbe verve, kommandósokkal a nyakában, miközben az anyja sikítófrászt kap, önkívületében hangosan visítózik, hogy két nappal a záróvizsgák előtt hová viszik a család szeme fényét.

– Kirúgás, toxikológia, rendőrség, most meg ez? Nem hiszem el, hogy ez velem történik. – agonizált Tomi hangosan. – Ne röhögjétek már, a kurva anyátokat! – nézett neheztelően Kriszre és Tájfunra.

– Jól van, te meg ne sírjál annyit, majd veszünk neked egy érettségít az Ecserin. Gyere, szívjuk el inkább azt a cigit aztán tipli haza – vágta oda cinikusan Tájfun.

– Milyen cigit, azt a cigit? Normális vagy? Bármikor jöhetnek a rendőrök és meg szívják bele ebbe a szarba?

– Naná! Tomika, szívjad, aztán kussolj, *flashelj!* – mondta ki a végszót Krisz. – Tök mindegy, harminc napra visszamenőleg egy egész marihuána-ültetvényt találnak a véredben.

Végül is jogos, azon a pár slukkon már tényleg nem múlt semmi.

Mielőtt útjaik elváltak, megbeszélték, hogy onnantól kezdve nem kommunikálnak mobilon, hanem másnap este találkoznak egy adott helyen, vagy legrosszabb esetben hajnalban a rendőrségen.

Tomi bármit feláldozott volna a sikeres érettségiért. Nagyjából minden átviharzott az agyán a tananyagon kívül, a készenléti rendőrségtől kezdve a Miatyánkon át a börtöncella zárának kattanásiáig. Az összes elhaladó autó láttán megremegett, a kommandós osztagot várta, látta maga előtt, ahogyan kiugranak a kocsiból és hangosan kiabálva betörnek a kaput. Csapágyasra parázta magát, amíg végül idegrendszere hajnal háromkor megkegyelmezett, és hagyta, hogy Tomi aludjon néhány órácskát.

Korán ébredt, hála Istennek bilincs nélkül. Idegesen és csapzott fejjel nézett ki a szobája ablakán, hogy feltérképezze a környéket; a házuktól srégen kábé száz méterre a jegenyefák alatt egy fehér Opel Astrára lett figyelmes. Az álmoskönyv szerint a fehér Astra rossz előjel, tudniillik a fehér Astrák és Golfok civil rendőr gyanús gépjárművek hírében álltak akkoriban. Ettől még jobban bekattant, és a tananyag böngészése helyett vadabbnál vadabb konspirációkat gyártott magában. Két percenként felugrott az asztaltól és odarohant az ablakhoz, szemgolyója úgy tapadt az ablaküvegre, mint a légy ízelt lábán lévő tapadókorong, azonban a kocsni kurvára nem mozdult semerre, sőt úgy tűnt, mintha valaki az első ülésről őt figyelné.

Bőven elmúlt dél, mire több órás kínkeserves agonizálás után a srác összeszedte maradék bátorságát és elindult, hogy megnézzze, milyen arcok ülnek abban az átkozott kocsiban. Legszívesebben ott helyben feladta volna magát az összes létező hatáságnak, hogy véget vessen a rettegésnek, a bizonytalanságnak. A tanulásnak úgyis lőttek, cserébe legalább nem rohannak rá a lakásban. A végeredményen aligha változtat, viszont kevésbé teátrális és nem az anyja szeme láttára bilincselik meg a nappaliban.

Amikor odaért az autóhoz, füstölgő fejfel nyugtázta, hogy pusztán egy gondosan felakasztott fekete zakó lógott rá az anyósülésre, a kocsiban amúgy csont üres. Amint hazaért, eldobta a könyveket – eleve nem bírt a tanulásra koncentrálni – és keresett valami piát, hogy oldja a stresszt. Még ki se nyitotta a borosüveget, anyja máris megtalálta. Közel háromórás fejmosás következett az érettségiről, a jövő kihívásairól – ha tudta volna, mennyire elkésett a hegyi beszéddel, valószínűleg ott helyben eret vág magán és felajánlja a belső szerveit a bioszfakultációnak.

Lassan beesteledett. Tomi kedélyállapota már a Challenger ürrepülőgép utolsó másodperceire jellemző katasztrófához hasonlított, amikor megcsörrent a telefonja. Félve, remegő hangon vette fel a készüléket.

Vajon mi a fasz jöhet még ezután?

Szívdobogása akkor sem lassult, mikor a vonal másik végén átszűrődő basszusok között felismerte Tájfun indokolatlanul vidám hangját.

– Na csá, hallod, öltözz át, azt gyere ki a ház elé! Öt perc múlva ott vagyunk!

– Én, átöltözni? Minek, hova? Itthon ülök és mindjárt megyek aludni, sík ideg vagyok, basszus, és holnap még tanulnom kell!

– Jól van Tomika, ne parázzál már, csak gyere ki. Krisz nem hívott?

– Nem, direkt nem telefonáltam senkivel, ahogy megbeszéltük. Ő sem hívott.

– Ja, az durva! Na gyere, azóta már megtaláltunk mindent, shoppingoltunk Duplánál, be vagyunk kerázva és megyünk bulizni. Húzzál öltözni, de kurva gyorsan!

– Micsoda? Ne idegesíts, mi a fasz van? Mi van a rendőrökkel?

– Hagyjad már, tegnap este nem tudtam aludni, ezért hajnalban visszamentünk a bratyesszel és megtaláltuk az egészet. Ne fossál, a zseka lyukra futott! Na, mozogjál. Tíz perced van, különben elszívom a részed, aztán vehetsz lent a buliban valami szart magadnak a vécés nénitől.

Tomi mérgesen kiabált bele a telefonba:

– Miért nem szóltál előbb, te fasz? El ne szívd, különben megbaszlak anyád hátán! Ne neved, hallom a nevetésedet, te kis rohadék!

Tomi úgy érezte magát, mint akinek huszonnégy óra után egy hatalmas sziklát vettek le a palacsintavékonyra préselt tökeiről. Hajszalereit újból átjárta az életöröm, az adrenalintól felpörögve felpattant a kanapéről, levette a tréningruháját és fénysebesen felöltözött, majd csapatós szerkóban határozott léptekkel megindult az ajtó felé. Anyja még sipákkolt valamit, hogy nem mehet sehova, mert másnap tanulnia kell, *hát mi lesz így belőled kisfiam, hová mész ilyenkor*, de mire kifújta a levegőt, addigra Tomi már kint ült a kocsiban és egy Sven Våth CD-tokról inhalálta magába az előző napi bizonyítékot, jobban mondva annak maradványait.

Tájfunék tájékoztatták a kialakult helyzetről, közben jókat nevetgéltek, amiből sejteni lehetett, hogy a kis gecik direkt nem szóltak neki, hanem hagyták, hogy még fél napig feleslegesen szenvedjen, amolyan felebaráti gesztusként. Mire leértek a klubba, a hangulat oldottabbá vált a körömlakklemosónál. Tomi a műanyag mámortól bódultan és önfeledten

hátraszaltót ugrott a szombat éjszakába, melyet ezek szerint mégsem az örszobán kell eltöltenie. Annyira jó kedve kerekedett, hogy örömeiben teljesen megfeledkezett a tanulásról, illetve a hétfői vizsgáról. Igaz, addigra az egész klub kívülről fújta a sztoriáját, a ruhatárosoktól kezdve a dílereken át a pultosokig. Délelőtt tíz körül úgy baszták ki a kidobók, *most már tényleg húzzál haza Tomika és tanuljál.*

Vasárnap délben ért haza, búzlott a piától, szemét kimarta a cigifüst, bőrét belülről égette a vegyszer. Anyja, amint meglátta, szokás szerint tájékozott, hangosan követelt magyarázatot, ugyan hol a búbánatos picsában járt élete legfontosabb kihívása előtti éjszakán.

Normális esetben a felvetés jogos lett volna, csakhogy az elmúlt évek forgatókönyve alapján teljesen kizártnak mondható, hogy Tomi élete épp az érettségi előtt húsz órával térjen vissza a normális kerékvágásba.

Tomi tett egy utolsó gyenge kísérletet a fúria megnyugtatóására, és látványosan kiült a kertbe tanulni, aminek az lett a vége, hogy annak rendje s módja szerint elaludt a hevesen tűző napon, jegyzetei szanaszét szóródtak a földön, teste pedig úgy folyt szét a fehér műanyagszéken, mint egy tükörtojás a serpenyőben. Másnap reggel pokoli fejfájásra ébredt, és mozdulni se bírt.

Noha nagy nehezen összekapta magát, hamar elhessegette a tömegközlekedés gondolatát, hívott egy taxit és bevitette magát a suliba. Állapotát látva egyik osztálytársa megsajnálta és kettesével tömte belé a koffeintablettákat becsöngetésig.

A fülledt májusi időjárás ellenére a fekete zakó alá Tomi hosszú ujjú pulcsit vett fel – alatta két mappát rejtegetett, naivan azt remélve, hogy az irodalom vizsga során puskázhat, ha netalán kedvező helyre ültetnék, ámde beválogatták a második sorba, két méterre a tanári asztaltól. Mindezt olyan rezignáltan vette tudomásul, mintha anyja szeme láttára bilincselnék meg a kommandósok.

A hétvége alatt elfogyasztott tetemes mennyiségű whiskytól párás tekintettel pislogott az elemzendő versre. Elsőre nem fejtette meg mélyebb értelmét. Eltelt egy óra, talán kettő, Tomi belekezdett a vázlatba, de ennél nem jutott előrébb. A háromnapos elmeháború hatására fejben feladta a küzdelmet, és lélekben felkészült a kegyelem kettesért folytatott béketárgyalásokra. Ekkor azonban egy spontán isteni sugallat hatására ösztönösen lapozott egyet a szöveggyűjteményben, és hirtelen lehullott a lepel: nyilvánvalóvá vált, hogy a vers nem pusztán egy-, hanem összesen háromoldalas. Erről rajta kívül mindenki tudott a teremben, aki tavasszal a Patex záróbuli helyett a vasárnapi irodalom fakultáción vett részt.

Houston, baj van, kurva nagy baj van.

Megemelkedett a vérnyomása, mire a szünni nem akaró feszültség által felpumpált koffeintabletták mind egyszerre ütöttek be és rúgtak belé egy hatalmasat. Pulzusa reanimálta a gimnáziumi évek alatt elsorvadt agyi áramköreit, a benne bugyogó, forró adrenalin magmaként tört elő a tollából, majd a hátralévő két órában vesztes helyzetből felállva négy oldalt préselt ki magából, amivel épp hogy megütötte a minimális kritériumszintet.

Amikor pár hét múlva megtudta, hogy egyes helyett hármast kapott, örömeben majd kiugrott a bőréből.

Budapest parádé: Ha a drog velünk, ki ellenünk?

Az érettségi elteltével Tomi és barátai még nagyobb lendülettel falták a grammokat és a kilométereket. Egy különösen emlékezetes Patex 2 nyitóbuli után eljött a várva várt Budapest Parádé. A ceremónia eredetileg a berlini Love Parade *ungarische* mostohatestvéreként indult, de rövid idő alatt flancos, ezüstflitteres, boás, világító rudas, szappanbuborékos, erkélyen táncolós, kongás, karneválmaszkos, sípolós, bokorban szopató néppünneplényé cseperedett.

Kora délután indult a menet, Tomiék öt óra felé csatlakoztak az Andrassy úton hömpölygő embermasszához. Az utcákra özönlő tömeg három dimenziós Tetris elemek módjára telítette be a forró aszfaltot és a környező épületeket, egyesek az erkélyről vagy az ablakból nyomták az elektronikus forradalom ritmusaira.

A város közepén egy soha nem látott mértékű ámokfutás vette kezdetét. A lufikkal és brutál hangfalakkal telepakolt IFA-k platóján táncoló színes maskarába öltözött emberek vízzel locsolták a konstans üdvrivalgásban kitörő tömeget. Az egymás nyakába ugráló idegenek között egyaránt jól megfér egymással a sípoló kukásmellényes autószerelő, a miniszoknyás angyalszárnyas pénzügyi asszisztens, az orvosi maszkos kórboncnok, illetve a gólyalábas afrikai transzvesztita. A helyi lakosok döbbszemei előtt itt bontott elsőként zászlót az *underground* köztársaság. Az éjszakai élet hősei alig fértek el a Hősök terén, ebből látszott igazán, hogy pár év alatt mekkorára duzzadt a szcéná. Öt éve még eldugott sikátorokban vagy erdőkben bujkáltak a rendőrök elöl, azonban az ezredfordulóra elfoglalták az országot, valamint jól láthatóan felvásárolták az összes kék, piros, zöld és ezüst hajfestéket. Mostanra övék lett az ország, a hatalom és a dicsőség. Felettük tűzijáték lángtenger, lábaiknál heverték a szponzorok, utánuk a vízözön, harmatos holland amfetamintól szikrázó izzadságcseppek formájában. Öt éve még Megye III., most pedig Bajnokok Ligája döntő Európa egyik monumentális történelmi arénájában, ahol a rendszerváltás elmaradt forradalmát fegyveres erőszak helyett (mega)wattokkal és (kilo)grammokkal végezték be. Beteljesedett az elektronikus világrend *magnum opusa*, létrejött az új civilizációt domináló plasztikhősök Valhallája. Túláradó, egyben fennkölt pillanat, a tomboló szeretet áttörésének ünnepe. Magasztos eszmék, feszes, mély ütemek, dopamin nektár féláron.

Ha kezdett alábbhagyni a buli, mindig akadt utánpótlás. A srácok hajánál fogva ragadták meg a pillanatot, azt kívánva, bár csak emlékeiket ott helyben elcsomagolhatnák egy formaldehiddel teli időkapszulában. Nem hiába, olyan ritkaság az ilyen élmény, mint lakótelepen az oridzsi Armani póló.

Ahogy estére csillapodott a tikkadó hőség, egyre több ismerős arc csatlakozott a menethez. Mindenki eljött aznap, aki számított: Tájfun, Gyuszika, Ewingék, Turbó, Ancsi, Dupla, Skizo,

Barbi, Kitti, Krisz, Giovanni és még több tucat haver, ismerős. A nappali banzáj bestiális éjszakai csapatásba ment át. Egy fergeteges tűzijáték záróakkordja után a hömpölygő tömeg továbbindult a belváros irányába, hiszen *az éjjel soha nem érhet véget*. Mire eljött az éjfél, már lassan fél napja tartott a menetelés, mely sokaknak az átlagos hétfégi penzumot jelentette. Ehhez mérten drasztikusan megemelkedett a fogyasztás – szerencsére logisztikai szempontból nézve a létező legjobb helyen tartózkodtak, mivel pár méteres körzetben mindent be lehetett szerezni, ami Kelet-Európán belül kapható. Budapest kellően felkészült a szerotonin-háborúra!

Pazarul érezték magukat. Az este folyamán először átmeneteltek a Hősök teréről a belvárosba, onnan kocsival Budára egy másik szórakozóhelyre, Budáról meg délelőtt vissza a kilencedik kerületbe, ahol Krisz kurvákkal teli lakásában *afteroztak* tovább.

Krisz nemrég igazolt át a piros lámpás negyedbe, sofőrként kezdte, aztán idővel kitanulta az üzlet minden csínját-bínját, és egyre feljebb lépett a ranglétrán. A lányok nagyon megkedvelték, mivel jól bánt velük – az iparági sztenderdekhez képest. Ezen felbátorodva kibérelt nekik egy saját pecót, ahol kupleráj menedzserré avanszált.

Bár az elején akadt némi kommunikációs zavar az éppen ébredező, műszakba álló szexiparosok és a kurvaszállító Mercedesből kikászálódó, napszemüveges, csámcsogó, szétbulizott arcok között, Krisztián hamar elsimította a nézeteltéréseket. A közös zuhanyzás alatt mindenki megtalálta a maga párját, az igazit, akivel megfelelő bilaterális üzleti megállapodásokat kötöttek. Ez kellően feldobta a lányok hangulatát, jó kereskedőként többféle valutát elfogadtak, a káfé mellett a drogokat és az aranyat sem vetették meg egyáltalán. Látszik, hogy Krisz megfelelően kiképezte őket.

Aznap kora este Tomi lila fejjel, csapzottan tántorogott hazafelé a vasárnapi naplementében. Ekkor eszmélt rá, mennyire túlbaszta magát (az szó összes létező értelmében). Mialatt a másnaposságtól büzlő, izzadt város összehányt flaszterét koptatta, gondolataiban a boldogság fogalmát védikus filozófiai magasságokba emelte. A hétköznapokat többé nem depressziós anyja elmaradt menstruációjaként élte meg, aktuális élettere otthonává vált. Egy új otthon, a fújtató, vicsorgó barátaival, az igazi családjával, amire mindig is vágyakozott. Egy kötődéssel, gyermeki rajongással teli kozmikus védőburok, szintetikus boldogságmámor elfeledett szózata, *bölcsőd az s majdan sírod is, mely ápol s eltakar*.

A gondtalanság dopaminból, szerotoninból, endorfinokból épített elefántcsont felhőkarcolójából flegmán nézett le a szürke, apatikus magyar valóságára. Ugyan ki akarna hangulati szinten visszamenni az öt csillagos *penthouse*-ból egy másfélszobás lepattant putriba? Ki a fasznak kell a heroin, a csontfájdalom, az elme utcai rémálom, melyet albánok és török kamionosok meg afrikai drogfutárok végbelén keresztül csempésznek be az országba, ha a VIP páholyban ezerötért holland *state of the art* csúcstechnológiát kapsz? Mesterséges gyönyör, amibe újra és újra beleszeretsz, buja, orgazmikus kéjvágy, száz top

modell meztelen testével felérő érzéki csábítás. Vonzereje egyszeremind tömegvonzás, örökkévaló szuperlatívusz, mely elragad, megigéz és elvarázsol egy életen át.

Amikor a lélek gondolái bogyóval megpakolva áthaladnak a Sóhajok hídján alatt, többé nincs visszaút. Tomi dopamin-háztartása elkényeztetett luxusribanccá változott, akinek semmi sem elég, még a Por-sche jó.

Az út szélén heverő törött pezsgősüvegek és gyűrött papírtrombiták aszfaltba préselt lenyomata láttán Tomiba bevillant az elmúlás megkerülhetetlen emóciója, hiszen azon az augusztusi vasárnapon életének legjobb nyara ért véget. Ki gondolta volna ezt akár egy évvel ezelőtt? Kár lett volna kinyiffanni a toxikológián. Ha a drog velünk, kicsoda ellenünk?

Azonban ahogy egyre közeledett a szeptember, egyre gyakrabban merült fel a karrierválasztás, illetve továbbtanulás kérdése.

Apja nem hagyott semmilyen örökséget maga után az adósságon, illetve a függőségen kívül. Sürgősen kellett valamilyen legális bevétel, ugyanis enélkül Tomi hamar a szittes taláta volna magát. A továbbtanulás anyagi okokból nem jöhetett szóba, hiszen az elmúlt évek során Tomi megtanulta, hogy a másnaposságnál csak az anyagi függőség rosszabb, főleg, ha az anyján múlik a dolog. Nem mintha a felsőoktatási intézmények olyan vehemenciával kapkodtak volna utána, mint svájci nyugdíjasok a magyar esz kortlányok után, azonban a fizetős tagozatra még a nála gyengébb tanulókat is felvették.

Tomiban azonban a felnőtt élet minden előnyét egyszerre akarta élvezni, úgy, hogy a hátrányaival lehetőleg minél később kelljen szembesülnie. Életvezetési stratégiája abból állt, hogy az élet táncterének mindig full betépve lódult neki, és nem érdekelt, hogy az egész terem alá van aknázva, úgymint elvakította a kibaszott stroboszkóp. Nem vallotta be magának, hogy felelőtlen döntéseivel bármikor tönkretelheti a jövőjét, egyúttal romba döntheti a teljes környezetét is, anyagilag, érzelmileg egyaránt. Agya éhes cápaként követelte a friss, véres jutalomcafatot, egy újabb magával ragadó inger infúzióját. Néha azzal áltatta magát, hogy ha akar, le tud állni, csak hát melyik tizenkilenc éves vonul be önként egy rehabilitációs kolostorba, amikor a klubban épp beizzítják a hangfalakat? Hisz mindenki ott van, aki számít, és arra várnak, hogy a DJ-k alvilági révészként átvigyük lelkiüket a narkó birodalmába. Az előjátéknak vége, a buli most indul be igazán! Nem kellett hozzá Astro tévé, Tomi így is tudta, hogy ebből még kurva nagy bajok lesznek.

II.

2000. Ősz -

A dílerék soha nem alszanak

Tomiháremarhára remélte, hogy nem tévesztette el a házszámot, amikor az első hivatalos munkanapján megpillantott egy új S600 Mercit a bejáratnál. Egy nagy üvegépület előtt állt a város szélén, közel az autópályához, az út egyik oldalán színpompás családi házak, a másik oldalon modern irodaházak sorakoztak. Mindenütt parkosított zöldterület, supermarket, iskola, óvoda, melyet áthatott a gondosan rendezett körforgalomban haladó embertömeg.

Számára a pályaválasztási folyamat egy véletlenszerű próbálkozás volt, jobban mondva értelmiségi orosz rulett, egyúttal belépő a felnőttek arénájába, lehetőleg azon a részen, ahol nincs vénaszkenner. Jövendőbeli kollégái ekkor még nem tudták, hogy milyen speciális múlttal rendelkezik, kétnyelvű önéletrajza segítségével újradefiniálta személyiségprofilját, valamint agilis, lojális munkavállalóként állította be magát, aki él-hal a cégért. Az interjúkra direkt józanul ment el, bár így is csak a felét értette abból, hogy mi vár rá az adott munkakörben.

A kellemes irodai környezet és a brutál csajfelhozatal hamar oldotta Tomit és kárpótolta fáradozásaiért. A legtöbb pályakezdőhöz hasonlóan mindenképpen örült volna annak, ha elismernék a munkáját, a pénzen kívül leginkább ez motiválta. Pótolhatatlan munkaerőként képzelte el magát, saját irodával, nimfo fitness modell titkárnókkal a 06-90-60-90-es melléken.

Persze nem kapott saját irodát; örült a sarki lyuknak, ahol akadt egy használaton kívüli számítógép és nem bukott le netezés közben.

Az épületben a kétezres évek összes létező sztereotípiája felsorakozott: vad külsejű fiatal recepciós csaj, akit a negyvenes rocker pasija egy böszme nagy Harley-val hordott reggelente a munkába; szőke, nagy mellű titkárnő, aki dugott a sales nagyfőnökkel; sales nagyfőnök, aki dugta a szőke, nagy mellű titkárnőt, mindeközben suttyomban lenyúlta a cég legjobb ügyfeleit, hogy aztán saját céget alapítson. Elterelés gyanánt mindenféle céges *bullshit* ideológiákkal vakították a nyakkendős parasztokat, akik mostanra ébredtek fel a peresztrojka, illetve a glasznoszty-korszak utáni zavaros rémálomból, és azzal naiv elhatározással iratkoztak be a Közgázra, hogy harmincéves korukra becsületes, akadémiai úton gazdagodnak meg a topmenedzseri bónuszokból.

Dolgozott még a cégnél pár fiatal grafikus, akik kreativitásukat jelentős mennyiségű fű fogyasztásával turbózták fel. A normálisabb azzal tűnt ki az átlagból, hogy betépve egész nap Belgát hallgatott, az introvertált prototípus hallucinogéneket tolt be egyedül az egyik közeli erdőben és eszmét cserélt az ottani fákkal illetve más növényekkel, extrovertált padtársa pedig hétvége partidrogokat pumpált a diszkóban és fák helyett a csajokat fűzőgette, mint más a cipőjét.

A fiatal kolleginák napi ötször shoppingoltak, a szünetekben pedig kávézsgattak, dumcsizgattak, és bár hivatalosan mindegyik *párkapcsiban* élt, ha úgy hozta a sors – ami ebben a kontextusban pénzt vagy egyéb biológiai szükségleteket jelentett – előszeretettel

rámozdultak a tiltott brére. Otthon természetesen bőszen elhallgatták apró botlásaikat és tovább játszották a hivatásos szűzlányt.

Mint minden cégnél, itt is megfordult egy fiatal, dekoratív szőke csaj, akit egy Öcsi nevű maffiózó kúrált némi amfetaminért cserébe (valamiért az Öcsi becenév frekventáltabban fordult elő a vidéki alvilágban, mint Igor és Szergej az orosz maffiában). Akadt néhány ambiciózus, ifjú menedzserpalánta, aki öltönyben vagy kiskosztümben, meetingről meetingre rohanva, rohamtempóban mászta meg a kapitalizmus hegycsúcsait. Reggelente százhatvannal előzött a céges Oktáviával a leállósávban, hétvégén pedig vidéki diszkókban villogott a török zálogházakból feketén importált törtarany kincseivel, akár egy elakadásjelző.

Az irodai leltár nem lenne teljes azon régészeti őskövületek nélkül, akik még az előző rendszerből ragadtak ott. Őket már nem lehetett se kibaszni, se újrainstallálni, szakmai kvalitásaik vagy a cégvezetésbe való beágyazottságuk miatt – magyarán túl sokat tudtak a vállalat zűrös ügyeiről. A legnagyobb titkok tudója pedig, mint mindenhol, a főkönyvelő. Nem véletlenül! Ezért járt neki a tisztos fizetés, plusz akkora végkielégítés, amitől az összes titkárnőnek benedvesedett a bugyija.

Néhányan ténylegesen törekedtek arra, hogy minőséget és tudást apportáljanak a munkafolyamatokba, és haladtak volna a korrallal, hacsak bizonyos felsőbb érdekek (vagy az irigység) nem fogták volna vissza őket ebben a tevékenységükben.

Az irodai szubkultúrának egyik gyakorlati előnye az volt, hogy Tomi napi szinten használhatta a meglévő webes hálózati kapcsolatokat, megismerte az internetet, e-maileket írt, bemutatták a szövegszerkesztő és táblázatkezelő programoknak, itt látta először az index.hu-t és hallotta életében először a blog kifejezést.

Egy irodában számtalan szabály, határidő és viselkedési norma betartása kötelező. A hétfők nem arról szólnak, ki hogyan csalta meg az asszonyt, illetve a nap vége sem a sarki krimóban ér véget a játékgép mellett. A fizikai munka változatos, pörgős, feketén jön a lóvé és vannak elég zord arcok. Az irodai munka monoton, kevesebbet is fizet (főleg az elején) és minden nap ajánlott a józan megjelenés. Ennek dacára Tomi életvezetés szempontjából hasznosabb alanyokat talált az irodában, mintha elszegődött volna egy kőműves brigádba vagy a futószalag mellé. Semmi gondja nem akadt a fizikai munkával, de a gyárban, a vendéglátásban vagy az építőiparban másfajta ikonokba botlik az ember. Barátai révén Tomi mindkét miliőben otthonosan mozogott, látta, hogy a szakmunkások jobban kerestek, de hamar el is basszák a pénzt. Nem rajongott a korai kelésért, a sok utazásért, illetve a gyakornoki munkáért kapott csekély fizetésért, viszont kellett valami rendszer, ami lehozza az állandó pörgésről, és a középiskolai nihil életmód után visszazálljon a földre. Kényszerből elsajátította a spórolás művészetét. Rendes pénzt akart, rendes munkával, hogy soha többé ne legyen kölcsönökre szorulva, se könnyű pénzre. Nem akart pitiáner narkóssá válni, aki öreglányokat rabol ki az utcáson, hogy meglegyen a betevő adagja, illetve nem szeretett volna ötvenévesen úgy kinézni, mint a helyi kocsmákontrollcsoportja, akiket a negyven év kommunizmus és alkoholizmus párhuzamosan amortizált le az élet összes területén.

A hétköznapi dzsókat az irodai kollegákkal, de a hétvégi bulikat inkább a melós vagy egyetemistává lett haverokkal tolta végig, ezáltal egyre több ismerősre tett szert. Az első legális fizetésével a zsebében, masszív intonációval indult neki az adott hétvégének. Péntek este Mamut bevásárlóközpont, aztán Mechwart-ligeti enteriőr, ahol a komplett tápláléklánc képviseltette magát: újjazdag szmókerek, budai partiarcok, illetve rafkós pesti dílerek urbánus eklektikája. Óramű pontosságával követték a sztenderd protokollt, amely a hétvégi elszállásoknál esedékes: beszerzés, átadás, átvétel, jegyek, utalás, SMS, *before*, parti, *after*, majd vasárnap este landolás egy távoli térdimenzióban.

Drogue Oblige, a flash kötelez!

Ebben az időszakban mindenki aktívan kutatta a nagy lehetőségeket, a gazdagsággal kecsegtető kítőrészi pontokat. Mások pedig a *nagy őt* keresték, aki kettő félbe osztotta az igazságot. Még mázli, hogy Budapesten a dílerek soha nem alszanak. A pezsgő, nyüzsgő fővárosi életforma egy hétvégi menekülőautó az élet viszontagságai előtt, füstölő gumikkal és 5.1-es *dolby surround* háttérzenével. Pusztán D-be rakod a sebváltót, és máris padlót fog az agyad, ahogy Kokó a ringben.

Tomiék elsősorban a poszt gimnáziumi stresszt vezették le ezen a módon, tudniillik a munka világa és az iskolapad között olyan éles volt a kontraszt, amire nem készítették fel őket. Aki túlságosan elmerült a metropolisz mélységben, onnantól bajosan járt be a munkába THC dekompresszió nélkül. Pénteken *weekend warrior* módjára lendültek neki a bulizásnak, hogy aztán hétfőn birodalmi lépegetőként imbolyogva essenek be az irodai liftbe.

Elsőre könnyű felsétálni a város tetején lévő hegyre – két nap múlva lejönni onnan már nehezebb, mint egy heroinelvonás Csernusnál. Azon a nyáron mindenki oda járt (mármint a hegyre, nem a Csernushoz), az emberek egyenesen megvesztek a frankhegyi partikért. Egy varázslatos alkotói közösség kreációja volt ez, projektorokkal és hangfalakkal megkomponált tribal-goa-techno rituálé, fent a budai hegyekben, messze a belváros ökoszisztémájától. Az ő-PHP korszak internetes hieroglifái szerint az egész egy baráti sütögetésnek indult, majd miután spontán felcsendült az elektronikus dáridó, hamarosan felbukkantak az éjszakai partikellékek.

A mesébe illő tájat egyedülálló fényfestészeti és művészeti installációkkal keltették életre, a látványtervezők és hangszobrászok alkotásai bevésődtek az *acid junkie* katlan (szikla)falába, örök lenyomatot hagyva az utókornak. Mindez nagyon jól működött, amíg idővel túlságosan népszerűvé vált és a környéken megjelentek az Apokalipszis lovasai: a betépett középiskolások, a grizzlik, na meg a razziákra éhes civil zsaruk.

Millennium flashback

Az ezredforduló környékén egyaránt korszakváltás ment végbe az alvilágban, illetve az *underground* kultúrában. Az előző évtized lőfegyverekre és robbanószerkekre épülő struktúrái némileg hátrébb léptek, cserébe megjelentek az új évezred marionettbábui: klubok, autókereskedések, szollik, plázák, konditermek tulajdonosai trónoltak a virtuális valóság kirakatában. Meghonosodott a dílerarisztokrácia Bacardit szopogató, izompólós, Replay farmeres közege, akik jól láthatóan beékelődtek az irodában güriző középosztály, valamint a szamurájkarddal felszerelt terepjárós, egyúttal kézigránátokra allergiás vállalkozói réteg közé. Amelyikük valamicskét értett hozzá, rögvest pénzt préselt ki az éjszakai életet felpeszdtítő elektronikus zenei műfajokból. A helyi rendőrök többször megjegyzték, hogy a kilencvenes évekhez képest az autólopások, a verekedések, vagy a késelések száma jelentős mértékben visszaesett, holott nem mindenki ismerte ennek prózai okait: a helyi káoszbrigád tagjai azóta továbbképezték magukat és piti bűncselekmények – illetve értelmetlen erőszak – helyett jóval nagyobb pénzekre, egyben országos hírnévre utaztak. Izmaikat nem bunyózásra, hanem csajozásra használták a klubokban. Nem csoda, hogy annyi cucctól elment a kedvük a verekedéstől, nem véletlenül hívták az *ecstasyt* szeretetdrognak.

A rendszerváltás nem fokozatosan zajlott, hanem az embereket egyik napról a másikra lökték bele a tőzsdecápákkal teli medencébe, ezért a korábbi generációk háborúban és diktatúrában edzett pszichózisa nem tudott lépést tartani a modern piacgazdaság kihívásaival. A kommunizmusban még hiába álmodoztak volna nagy pénzekről, autókról, külföldi nyaralásról, ellenben a gyerekeik számára mindez egy szempillantás alatt elérhetővé vált, amennyiben hajlandóak tovább nyújtózkodni az erkölcsi takaró szélénél. Könnyű pénz, könnyű ribancok, gyúrás, rajoskodás, *happy hour* extázis. Mária kokszból és szilikonból felpumpált országában minden hétvégén villantak a tízezresek, pókhálósra törtek a pupillák. Az egész város fuldokolt az olcsó pirulákban, ekkor még senki nem gondolta, hogy ennek egyszer rossz vége lesz. Azonban a tektonikus bakelit lemezek ütemei sem fedhették el, hogy egyre mélyebb törésvonalak keletkeztek a társadalom felső köpenyén. A fiatalok nem jöttek ki az idősebb generációval, a munkában, illetve a magánéletben távolabb sodródtak egymástól a kontinentális talapzatoknál, a problémák helyett inkább egymást beszéltek ki az emberek. A féktelen igazságtudat elsöpörte annak lehetőségét, hogy konszenzusra jutottak volna a világ dolgait illetően. Az idősek nem engedtek nézeteikből, a fiatalok pedig átvették ezt a konok, makacs mentalitást. Bár azt hitték, haladó gondolkodóként mindent jobban tudnak az ösöknél, végül csak annyi különböztette meg őket egymástól, hogy Buddha és Jézus évezredes lejárátú tanításainak receptjeit – olcsó konyak és Xanax helyett – kokóra és *Private Goldra* váltották

be. Rendszerváltás helyett pusztán kémiai szerváltás zajlott az új évezred hajnalán, azonban a várva várt rend soha nem jött el.

A kockázatokról és mellékhatásokról kérdezze meg kocsmárosát vagy dílerét.

Tomiék az új évezred tiszteletére egyhónapos kokain piramiskúrát tartottak, hogy ezalatt felépítsék digitalizált öntudatuk animációs világát. Legalább annyira komolyan vették a felkészülést, mint informatikusok az Y2K-t. Szilveszter napján annyira derekasan beálltak, hogy megbotlottak és szinte átestek az új évezred küszöbén, némi fáziskéséssel – éjfél után másfél órával – vették észre a várva várt millennium eljövételét. Miután Mansonra szívták magukat, Táfjunékkal bezúztak a Hajógyári szigeten található Events Hallba, ahol iszonyat tömeg fogadta őket. Olyan volt, mintha az egész város attól félne, ha nem jutnak be a táncterre, számukra nem lesz hely az új évezredben.

Hosszas sorban állás után léptek be az elektronikus katedrálisba, csak hogy ott mozdulni sem lehetett, ezért egy óra szenvedés után feladták a küzdelmet és csalódottan visszamentek a kocsiba szívni.

Mindenki az évezred bulijára hergelte magát, aztán kiderült, hogy semmivel nem különbözött a többi szétcsúszott hétvégétől, talán azzal a kivétellel, hogy a felfokozott hangulattól hatalmas pupillákat növesztő emberek háromszor annyian, háromszor annyival és háromszor annyiért tolongtak a szórakozóhelyeken.

Egy órával később Tomiék másodjára is bepróbálkoztak, azonban ezúttal még nagyobb tömeg várta őket a bejáratnál, így inkább átmentek Dupláék diszkójába, ahol az ünnepi léghő még további két napig tartott (ami javarészt annak volt köszönhető, hogy az új évezredre vásárolt készletmennyiség Jordan Belfort legénybúcsújára is elég lett volna). Utólag eszméltek rá, hogy az egész korszakváltós, megújulós, újévezredes paranoia egy hatalmas digitális *bullshit* marketingfogás. Bár hivatalosan részt vettek a történelmi *afteren*, *business classon* utaztak az évezred első fegyencjártán, korszakváltó emlékek helyett mindössze egy vacak karszalagjuk maradt, meg a trópusi páratartalom hatására szétmállott belépő. Tudományos bizonyítást nyert a szubliminális üzenetek agyi folyamatokra gyakorolt hatása – ezen a lelkesedésen egyesek gennyésre kereshették magukat, azonban az értelmetlenül kidobott pénzt senki nem kapta vissza.

Összeállt a modernkori aranycsapat: új szuperklubok, plázák, konditermek nyíltak, beindultak a valóságshow-k, az országot pedig ellepte a kábó, a Kovi DVD-vel együtt. A fiatalság önelégült transzállapotban követte a pénzkötegeket számoló tömegembereket, az anyagi javak bűvöletében bármit bevállaltak, hogy áttörjék gazdasági kasztjuk korlátait. Giovanni volt az egyetlen, aki az új évezredben is ugyanolyan csóró maradt – és ugyanazokban a göncökben járt bulizni –, mint az előzőben. Ő a drogok és szesz hatásfokán kívül nem igazán törődött a számokkal, bár egyesek szerint pusztán azért tartotta őt eddig életben az ördög, hogy végre megfizesse az előző életéből fennmaradó adósságait.

A társaság többi tagja szintén megkötötte a maga kis mefisztói alkuját az éjszakai élet alvállalkozóival. Kis Ewing és Gyuszika eljártak gyúrní, ahol hamar összespanoltak a

környékbeli kidobókkal, illetve kitanulták a tömegnövelés harcművészetét, míg Tájfun egy rövid konditermi kitérő után a saját indulataihoz jobban illeszkedő thai boxot választotta. Másokkal ellentétben nem feltétlenül az önmegvalósítást, illetve a pénzbehajtói karrier kezdetét látta ebben a sportban, hanem a lelki terápia lehetőségét. Minden héten kráter méretű sebekkel jelent meg a kocsmában, azonban panaszkodás helyett gyermekien csillogó tekintettel mesélte, hogy éppen mekkora embereket ütött le az edzésen.

Amikor egy hétig nem jött, olyankor emberére akadt, és ezúttal őt ütötték ki. Egyszer akkorát kapott, hogy az edzője vitte haza kocsival, és írt neki egy feljegyzést az incidensről, ugyanis látta rajta, hogy másnap semmire sem fog emlékezni.

Minden erőszak és a fájdalom ellenére Tájfun a küzdősporttal együtt járó megpróbáltatásokat megnyugtató anyai ölelésként élte meg, amely minden addig felgyülemlett feszültséget feloldott benne. Igazság szerint a srácoknak is jól jöttek az újdonsült kapcsolatai.

Tomí tovább játszott a álértelmiségit. Ugyan túlzásnak érezte az állandó izmozást, villogást és magamutogatást, ám egy idő után feladta az elveit és alkalmazkodott a környezetéhez. A lazaság még mindig jobban állt neki, mint a hátrazselézett haj és a feszülős izompóló, ennek dacára néha lement az edzőterembe meg a szoliba, elvégre ezt diktálta a korszellem – na meg a csoportkényszer. Az erős sodrásban nehezen találta meg saját stílusát, illetve egyéniségét, hiszen aki a hétfégi csoportos zárándoklatokon nem full Energie-ben és Buffalóban jelent meg, azt nem igazán vették emberszámba.

A hétfégi bulik előtt a pesti kemény mag az akkoriban épült Westendben jött össze. A luxus kortárs fellegrárában egymást érték a drága boltok, fehér márványlapok, csillogó kirakatok, előtte csinos szőke csajokkal, akik matricaként tapadtak a díszes kirakatok vastag üvegére. Tomí a maximális figyelemfelkeltés érdekében trendi ruhában, napszemüvegben jelent meg, oldalán a dekoratív szőke picca szerepét Barbi töltötte be, aki épp akkor jött haza Amerikából, gazdag barátjának köszönhetően kétszer akkora (új) mellekkel.

Tipikus újjgazdag hülye gyerekek módjára hangosan végigverettek a bevásárlóközpont folyosóin, fel a P3 parkolóból egészen a terézvárosi *Walk of Fame*-ig. Nagyon kellett már a tizenöt perc hírnév. Tomí rövid időre elhitette magával, hogy elérte az élet *God mode* szintjét, és mindent megtehet, amit csak akar.

Utólag visszanézve ez a morális gyászmenet nulladik kilométerkövének bizonyult, ugyanis Tomí – minden színjáték ellenére – pontosan ismerte gyakornoki fizetése korlátait, valamint az ebből eredő szűkös anyagi helyzetét. Persze Barbinak ezt már nem kötötte az orrára, úgyis alig két hétre jött, mielőtt visszatérne pénzes pasijához a megtört álmok hazájába. A drága éttermek, ékszerek, mobilok, kocsik, apartmanok árnyékában mindenki jóval többnek és gazdagabbnak mutatta magát a valóságnál. Érdekes módon a műveltségbeli hiányosságok miatt senki sem aggódott ennyire.

Végre exponálták magukat a szakrális divatközpontban, és ennek sorsfordító momentumát immáron senki nem vehette el tőlük. Mindenből a legjobbat, a határ a Merci csillagos ég. Pár

Long Island koktél után taxiba ültek és együtt végigjárták a legmenőbb budapesti szórakozóhelyeket, a hétvége hátralevő része pedig totális buli- és szexmaratonba torkollott. Barbinak számos hódolója akadt városszerte, ám ezeket mindvégig diszkréten kezelte, így Tomival együtt töltötte az egész hétvégét. Tomi igen élvezte, hogy mindenhol megbámulják őket – bár ez főként Barbara szépségének szólt, aki húszévesen élete egyik legjobb formáját nyújtotta –, nem számított a pénz vagy az alvás, csak a következő órák gyönyöre. Barbi mindent beleadott, amire egy nő képes. Ez nem a szerelemről szólt, pusztán egy jól működő barátságot pecsételtek meg az átmulatott hétvége sikamlós emlékeivel.

Miután hétfőn reggel félig egymásban, félig egymás mellett ébredtek, átverekedték magukat a szoba padlóján heverő, ledobott ruhákon és üres üvegeken, majd mindenki ment tovább a saját dolgára.

Ez a hosszú hétvége spirituális Viagraként hatott Tomi lelkére, végre egyenrangúnak érezte magát azokkal, akikre mostanáig irigykedve nézett fel.

A reveláció azonban hamar véget ért, mikor Tomi újfent szembesült a hétköznapi fanyar valóságával. Életstratégiája több sebből vérzett, mint New York szeptember 11-én. Anyagi helyzete erősen hullámzott, azaz a nagyobb bulik után mindig totál le volt égve, sokszor maga sem tudta, hogy a felső vagy alsó tízezer a cél. Vajon hátralevő életében monetáris busójárás vár rá, vagy a riói karnevál? A környéken nagyban ment a habzsi-dőzsi, idősebb haverjai helikopterből szórták a pénzt, ezért csóró kis tanoncként olykor hozzájuk csapódott. Mostanság elmaradtak a fiatakorában megszokott befenyítések, a nagyok befogadták. Különös megtiszteltetésnek vette, ha elvitték magukkal kurvázni és bulizni; ezeket a meghívásokat nem illett visszautasítani. Egyidejűleg társadalmi integrációja protéziseként tekintett rá, felmentő ítéletként a szociális magánzárka helyett. Mindenki rajta a szeren, látszólag megvan minden, amiről addig álmodott, így hát ment a kopasz, Buffalós csorda után, és legelte a szaros füvet. Különben is mi mást csinált volna, hacsak nem akar magányos lenni, mint egy úrszonda? Az sem lehet jobb, mint Dupléknál pakettokat gyártani a könyvek lapjaiból!

Egyre furcsább dolgok történtek a tánctéren, a vegyészek mindig feldobták valami plusszal a hangulatot. Frankhegyre bejelentkeztek a napszemüvegre és mobilokra vadászó kopasz grizzlik, Home 69 színpadon rodáztak a Luxx videós táncos gádzsik, a jobb helyeket pedig új extrákkal vértették fel: giga lézerek, lufis palackok, óriási kivetítők, illetve a parkolói *komplett*, gumival vagy gumi nélkül. Töretlenül bővült a kínálat, a minőség terén nem lehetett panasz. A különböző elektronikus zenei irányzatok nagykorúvá cserepedtek és leváltak egymásról. A társadalmi szelekció megbontotta a kilencvenes években szorosan összetartó kemény mag egységét: a deszkások és rapperek a Tilos, Newsound, Bladerunnaz bulikra jártak ikszelni, a technósok a Hyperre, Sonicba vagy a Kashmirba, a prog arcok a Hajógyárira, Home-ba, Pachá-ba, Complexbe mentek, a luxusribik a Dokkra és a Bed, Bed Beach-re szakosodtak. A társadalmi különbségek immáron nem pusztán külsőségekben mutatkoztak meg, hanem a fogyasztói csoportok szegmentációjában is. Kifinomultabbá vált a

design, beütött a marketing mix és a heterogén reklámstratégiák hatása. *High end* termékminta *full high* arcoknak, az összes létező médiacsatornán keresztül. Partra szálltak a hódító kreatív csapatok, hogy szubkultúránkat elvezessék a piackutatók által megálmodott látványtervek birodalmába. Ilyen top minőségű holland VR támogatás mellett mindez nem tűnt nehéz feladatnak!

Hétközben dübörgött a Mercuryserver, a progresszív house mixek, angol klub DJ-k (mint Sasha, Digweed, Pappa, Warren, Seaman), akik azóta már annyiszor jártak Magyarországon, hogy az állampolgárságot is megkaphatták volna. Lassan mindent behálóztak az internetes fórumok, *chatszobák*, a túlburjánzott online partikultúra bekebelezte a teljes partipopulációt. Lemezek, *flyerek*, partibeszámlók, *netlabelek* és letölthető demo mixek terjesztették az ígét. Zene, ritmus, közös harmóniák, tudattágító rezgések.

Tomiékat annyira hajtotta a lelkesedés, hogy az első Home bulik egyikén majdnem négy órán át álltak sorban a téli hidegben. Jól elszórakoztak a tömegben, amíg Tomi ki nem sétált a parkolóba, ahol hűgözés közben az elővételes jegy valahogyan kiesett a nadrágja farzsebéből. Mikor visszafelé menet észrevette, a zord szélviharban végigsprintelt a szántóföldön, dühösen kergetve a háromezer forintos papírfecnit. (Meglett.)

A Home kívülről nézve egy teljesen jellegtelen konténer volt a várost övező dombok lankáin, annyira tájidegen, mintha valaki az erdőben felejtett volna egy mosógépet. Belülről azonban a progresszív *house* monumentális központjaként működött. Számtalan lelkes partiarc lelt otthonra a minimalista belsőépítészeti megoldásokról elhíresült klub dizájnos falai között. A legendás piros folyosó két külön terembe torkollott, a kisebbik, bőrkanapékkal és fotelekkel felszerelt *lounge*-ba, valamint a közkedvelt nagyterembe, ahol pöpec hangtechnika és esetenként *live* pornó várta a nívós közönséget. A partikat és fellépő DJ-k setjeit óriási extázissal várták, ezért minden hétvégén iszonyat sor alakult ki a bejáratnál. Tomiék úgy hajnali öt körül jutottak be a szórakozóhelyre és ott tomboltak zárásig. A színpadról még délben is fűrtökben lógtak az emberek, egy feldühödött méhkas sem tudta volna őket hazakergetni.

Hozzá kellett szokni a tömeghez, pláne amikor a mélyládákon táncoló embereket néha meglepte a gravitáció, és majdnem a nyakukba estek. Az itt tapasztalható népsűrűséget – a Hypereken kívül persze – a szilveszteri Hysteria megapartik haladták meg, ahol közel tízezer ember ünnepelt együtt. Az éjszaka folyamán akkora káosz uralkodott, hogy teljesen feledésbe merültek az addig rögzített egyezmények, például hogy ki kivel jött, ki kivel van, és kivel távozik a buliból. Ez Tominak is csak akkor tűnt fel, amikor újév másnapján estefelé megcsörrent a telefonja, a vonal túlsó végén pedig az egyik úrgazdag osztálytársának szülei tobzódtak, mert a család egy szem icipici fia eltűnt és több mint két napja nem adott semmilyen életjelet magáról. Mellesleg volt nála egy American Express hitelkártya, amiről a bank által küldött SMS-ek alapján valaki folyamatosan vette le a pénzt. A top menedzser apukának sem az eltűnt gyerek, sem az eltűnt pénz gondolata nem imponált. Még jó, hogy nem az embereivel kerestette a kis utódot, így Tomi igyekezett őket megnyugtanni, hogy a

család kis Don Juanja biztosan becsajozott és hamarosan úgyis hazatér – ezzel némi időt nyert, azonban végérvényesen lőttek a nyugodt alvásnak. Amikor január elsején hajnalban utoljára látta a srácot, épp okkult szerkeskedőkkel barterezett a tánctér szélén, aztán lelkesen tombolva megindult középre, ahol elnyelte a tömeg. Nem csoda, hogy ezek után pár napig nem érzett fáradtságot: ha beüt a kémiai *jetlag*, az ember biológiai órája rendszerint más időzónára áll át. Több tucat telefon után szerencsére megkerült a rakoncátlan aranyifjú, és nem a detoxban találtak rá, hanem egy lakótelepi *afteren*, ahol a környék összes nehézfiújának ő fizette a hétvégéjét. Újdonsült barátai nem rabolták el, ment ő magától. A hülye gyerek még a buliban ismerkedett velük össze, miután az egyik csajnak elhencegett azzal, hogy mennyi pénz van nála. Azok persze hamar kapcsolak, és amikor a srác jól kiütötte magát, hitelkártyástul szépen magukkal cipelték az említett házibuliba. Párszor ugyan megpróbált hazaindulni, de olyankor mindig töltöttek neki egy deci rövidet és ettől ismételten odafagyott a kanapéra. Valószínűleg hetekre ott ragadt volna, ha Tomi nem találja meg.

A hitelkártyán feltüntetett vezetéknev eléggé meggyőző érvként hatott.

– Tényleg ő a fia? – kérdezték a vonal túlsó oldalán.

– Igen, az.

– Ó, bazmeg – sóhajtott fel az ismeretlen hang.

Miután ilyenén módon tisztázták a srác személyazonosságát, sűrű bocsánatkérések közepette becsomagolták a kabátjába és berakták egy taxiba. Az elvert pénzzel azóta sem számolt el, így hosszú időre eltiltották a társaságtól. Az *after* helyett a jogi egyetem várt rá, illetve a szülei által gondosan megtervezett karrier.

Mindannyian belecsöppentek valamibe, azonban a rendezett családi körülmények között élőkét még időben vissza tudták rángatni a helyes útra.

Csak hát nem mindenkinek jutott rendezett családi élet.

Fater újratöltve

Tomi faterját az önkéntes felszívódás után szinte el is felejtették. Azóta bujkált, hogy ne kelljen kifizetnie a családra hagyott tartozásokat. Aztán több, mint egy évvel később Tomi épp egy több napos hétvégi turnéről hazatérve vánszorgott felfelé a lépcsőn, és arra készült, hogy elterüljön az ágyon, akár egy pokróc a virágos réten. Alig várta, hogy a távoli csillagok, bolygók vizuális harmóniája helyett a lambériába karcolt fekete lyukakat és galaxisokat bámulja, amikor fél füllel megneszelte, hogy anyja suttogva telefonál a konyhában.

Nem ez volt az első eset, hogy furcsa hangokat hallott. Onnantól fogva, hogy a zene elnémult, érzékszervei nehezen regenerálódtak, minden zúgott és csengett körülötte, viszont a hangfoszlány ezúttal valóságosnak tűnt. Valamilyen kórházzal és megbocsájtásról beszélgettek. Noha megtanulta, hogy ilyenkor jobb nem belebonyolódni ezekbe a beszélgetésekbe, bőven ráér néhány nap múlva józanul tiszta vizet önteni a pohárba,

kíváncsisága nem hagyta nyugodni, tehát rögvest kérdőre vonta a mutert, hogy mégis mi a faszról van szó.

– Apád öngyilkos lett – motyogta az –, most kórházban van és...

Tomi a mondat többi részét már nem hallgatta végig.

– Ha nem halt meg, akkor nem lehet annyira fontos. Különben is kit érdekel? Ő lépett le, ő hagyott minket a szarban.

Tomi élete nyomokban sem tartalmazott bensőséges szülői kapcsolatokat, mégis amikor meghallotta, hogy a fater ugyanazon a toxikológiai osztályon fekszik, ahol ő is járt két évvel korábban, megjegyezte:

– Végre lesz valami közös téma a családi ünnepeken!

Anyja ettől olyan fejet vágott, mint aki épp elvetél.

– Biztosan jó dolga van doktor Zachernál – zárta le Tomi a társalgást, majd bepunnyadt a szobájában és átaludta a nap hátralevő részét.

Másnap anyja nagy krokodilkönnyekkel elmesélte a teljes történetet. Őt sem a szeretett férje elvesztésének gondolata aggasztotta leginkább, hanem az, hogy mit fognak ehhez szólni a rokonok és a szomszédok. *Tipikus önsajnálát* – vélekedett Tomi, bár kivételesen nem neheztelt rá emiatt, mivel az apja rég óta *persona non gratá*vá vált a családban.

A kórházba vezető úton Tomit elkapta toxikológiai osztálykirándulás nosztalgiája. Felcsillantak a régi emlékek, melyek meghitt melegséget árasztó karácsonyi lámpásként ragyogtak be a pszichiátriai esetek közt eltöltött időszakot.

– Milyen lehet mostanság a drogkínálat odabent? – morfondírozott magában, és megérkezésük után hamar levágta, hogy a legutolsó látogatása óta szinte alig változott valami.

Örökkévalóságnak tűnt, mire a kórház bunkerszerű folyosóin áthaladva megtalálták az adott kórtermet. Eközben homályos tekintetű, szürke és fekete arcok előtt haladtak el, akik a valóságot már csak foltokban látták, ha látták egyáltalán. Ők az addiktív szelekció áldozatai, noha a rendszerváltás idején még ők is hittek egy jobb életben, és tuti nem így képzelték el az új évezred, valamint a kapitalizmus végjátékát. Mindenki hibázik, na de ekkorát?

Látszott a többi hozzátartozó arcán, hogy – a bentlakókhöz hasonlóan – legszívesebben ők is valahol tők máshol lennének, nem egy olyan helyen, ahol a remény és a teljes reménytelenség között pusztán egy emeletnyi a különbség.

Az egész kócerájban érezni lehetett a fehér köpenyes személyzet átható fertőtlenítő szagát, melynek láthatatlan fonalát követve végül eljutottak a megfelelő terembe. Az öreget akkor látta meg több, mint egy év után először; ránézésre egész jól belesimult az ottani környezetbe. Kezén hatalmas, vérvörös, krátterszerű vágások virítottak, melyeket Betadinnel fertőtlenítettek és kapszokkal húztak össze. A fater zavarodottan pislogott maga elé és a szeme sem állt jól, a sikertelen öngyilkosság után legalább olyan szarul festett, mint amikor legutóbb a földről gereblyézték össze a saját hányásából – annyi különbséggel, hogy akkoriban még öltönyt hordott, most meg úgy nézett ki, mint egy csöves. Tomi úgy vélte, az orvosok beadtak neki valami tuti koktélt, amitől úgysem fogja fel, mi történik körülötte, ezért nem fektetett túl nagy

erőfeszítést a közös kommunikációba. Jó ideje nem találkoztak már – de tulajdonképpen húsz éve nem váltottak egy értelmes szót egymással. Tomi részéről ez még nyugodtan maradhatott volna így, hiszen ha nem történik meg az incidens, a családi újraegyesítés sem jött volna létre. Soha nem rajongott különösen az apjáért, aki az elmúlt évek során még a szokásosnál is vállalhatatlanabb dolgokat művelt. A fater akkor ábrándult ki végleg a kilencvenes évekből, amikor rájött, hogy befolyásos haverjai csúnyán megszopatták és lenyúlták az összes pénzét. Elhúzták előtte a sok milliós mézesmadzagot, elhitették vele, hogy helyet kaphat a nagyfiúk asztalánál. (Addigra mindene megvolt, de az sem volt neki elég. Nem csak a saját egzisztenciáját tette kockára, hanem az egész család majdnem hajléktalanná vált miatta. Ekkor történt, hogy eldobta az öltönyt, a nyakkendőt és a maradék lelkesedését.) Most meg itt álltak egymással szemben, és még Tominak kellett volna jó pofát vágnia az egészhez – szíve szerint inkább jól pofán vágta volna az öreget.

Némi várakozás után anyjával behívták egy orvosi szobába, ahol a fiatal kora ellenére már kopaszodó, szemüveges kezelőorvos robothangon ismertette az anamnézist. Öngyilkosság, érfelvágás, alkoholizmus, depresszió. A bevett gyógyszerektől ideiglenesen megvakult és úgy nézett ki a karja, mint akit a Walking Dead maszkmesterei vettek kezelésbe. Kap majd nyugtatókat és ettől újra feléledhet a családi feeling.

– Apukádnak most sok nyugalomra és pihenésre lesz szüksége! – fordult Tomi felé a fehér köpenyes csávó.

– Hozzám beszélsz? – kérdezett vissza mehökkenten Tomi. – Milyen apukám? Ez a pöcs nem az apukám. Nekem nincs apukám! Ez itt egy fasz alkoholista, aki elhagyott minket és átbaszta az egész családját! Nyugalom? Itt minden lesz, csak az nem. Másfél éve láttam utoljára, ti meg lepasszoljátok, ahelyett hogy valamelyik kurváját hívtátok volna! Legyek nyugodt és hagyjam pihenni? Baszódj meg! Ápold te a lelkét, ha akarod. Sőt, ha már ennyire aggódsz érte, nyugodtan ki is verheted neki!

A beszélgetés ezen a ponton véget ért.

És miután a fatert pár nap után kitétték a kórházból, Tomi anyja szokás szerint visszafogadta. Orbitális sikertörténet. Az öreg teljesen lenullázta magát, az alkoholizmusán kívül pusztán a szintén depressziós, Stockholm szindrómás felesége maradt neki, aki túlságosan féltette a reputációját ahhoz, hogy kitegye az utcára vagy otthagyja valamelyik pszichiátria elfekvőjén. Azt hitte, ha naponta háromszázszor üvöltözik vele, mint Leonidász a hadseregével, akkor megmentheti, és kitartása meghozza a várt eredményt.

Hát nem hozta.

Amint a fater újra erőre kapott, elkezdődött a végső visszaszámlálás. Késsel fenyegetőzött, plekniből borosüveggel támadt, széket dobált meg hasonlók. Egy olyan embert, aki teljes tulajdonának és társadalmi presztízisének elvesztése előtt is agresszív alkoholista faszkalapként viselkedett, nem hatja meg sem néhány fehér köpenyes látványa, sem az otthoni friss levegő – mint egy végstádiumban lévő állatnak, neki sem volt veszítenivalója.

A faternek a környezetének terrorizálásán kívül nem maradt más sikerélménye, ráadásul Tomi hamar megfosztotta ettől az örömforrástól, kettejük mindennapos küzdelme az élet-halál elemeinek hadronütközetévé fajult. Nem lehetett tudni, melyik este végződik pofonokkal, és mikor talál be a kés vagy a borosüveg. Ezen napok egyik alapvető kérdése az volt, vajon jobbe preventív jelleggel a földre döngölni a fatert, mielőtt ő ölne.

Apja egy elszabadult hajóágyú erejével rombolt le mindent és mindenkit, aki az útjába állt, és nem értette meg, hogy az ellenség, amit ő minden áron el akar pusztítani, nem a külvilágban, hanem a fejében lakozik.

A fater már Tomi születése előtt is nagyivónak számított, így tulajdonképpen soha nem ismerték egymást józanon, főleg, hogy Tomi tizenhárom éves korától követte a családi mintát. Apját sokszor hónapokig nem látta, vagy ha mégis, akkor kizárólag részegen. Az öreg állandóan piázott és kurvázott a barátaival, amikor még jól ment a szekér, meg külföldön sütette magát, szóval összességében keveset tartózkodott otthon, olyankor is jobbára elkerülték egymást.

Amikor kettejük konfliktusa egyre jobban kiéleződött és apja látta, hogy a fizikai megfélemlítés nem működik, emelte a tétet.

– Gyere haza, fiam, apád fel akarja gyújtani a házat.

Éppen ez a telefonhívás hiányzott még Tomi életéből.

Nappal az irodában végig azon agyalt, vajon melyikük nyeri meg az esti csatát; elég mélyre le kellett ásnia magában ahhoz, hogy mindezt megakadályozza. Olyan mélyre, mint amikor egy színész elmerül a szerepében, hónapokig formálja a karaktert, amíg az a végén személyisége integráns részévé nem válik és annyira jól sikerül az előadás, hogy az igazi pszichopatak elismerően tapsolnak az első sorból, a lányok a Nyírőben pedig borotvapengével vésik fel autogramját az alkarjukra.

Tomi lemerült az emberi gyarlóság és lélektan óceánjának mélytengeri rétegébe, ahová nem jut el a fény és a nyomás ezerszer nagyobb, mint a felszínen. Megküzdött a családi függőség minden démonával, véresre verte és péppé zúzta saját emberi mivoltával együtt. A családi idillnek végül az orvosok vetettek véget, akik felvázolták az öregnek, ha ilyen tempóval vedel tovább, kevesebb, mint egy éve van hátra. Tomi erre még rátett annyival, hogy ha folytatja az agresszív viselkedést, gondoskodik róla, hogy földi pokollá tegye ezt az utolsó évet.

A fater ettől ideiglenesen észhez tért, és bekönyörögte magát az elvonóra. Az ott kapott szorongáscsökkentő és kedélyjavító gyógyszerektől eleinte úgy viselkedett, mint egy betépett tinédzser az első *ecstasy* tablettától (Tomi kurvára irigyelte is emiatt), aztán hamarosan erre is rászokott, és gyógyszerfüggővé képezte át magát. Végezetül a pszichiátria teljes vegyi arzenálja plusz egy jól kiérdemelt agyvérzés hatékony ellenszernek bizonyult: pár évre kivonta az öreget a fogalomból. Miután a gyógyszerek elvették a kedvét a gyűjtogatástól, Tomi élete is újra visszatért a megszokott kerékvágásba.

Alkalom szüli a pornózt

Újra úton a srácokkal! Ők továbbra is nagykanállal habzsolták az életet, nagy bulik, nagy csöcsök, nagy címletek! Minden hétvége egy újabb szuperlatívusz volt, melynek során újabb rekordok dőltek meg.

Otthon viszont senki nem mert belenézni a tükörbe, mivel attól tartott, hogy nem talál több élő szövetet a fémvázon. Addigra beköszöntött a fekete vasárnap, a vasárnapi reményvesztettség metaforája. A legjobb hétvégi pillanatok immáron lesérülve, elfeledve ültek a kispadon. A szerotonin szindróma hamis kódként felülírta a rendszert, háttérbe szorítva a természetes jutalmazó mechanizmusokat.

A modern ifjak betörték a világegyetem laboratóriumába, ellopták a tikos képleteket, noha elvárásaik és a realitás antagonisztikus ellentéte szétfeszítette a fizikai határokat. Tudatuk Vörös tengerként vált ketté, majd gyötrődött a másnaposság fogságában. Nem mindenki profitált ebből, kivéve az alvilágot, illetve a klubtulajok pénztárcáját. Tomi lassan felfigyelt arra, hogy milyen gyorsan cserélődnek körülötte az emberek. A száguldó életmód szédületes sebességgel felemésztette őket, hogy aztán kiszarja az Édenkert szemétdombjára. A legtöbb tag olyan hirtelen távozott, hogy csomagolni sem maradt ideje. Akadt olyan, aki a múltja, a családja, a tartozások vagy a kilátástalanság miatt lépett le, legtöbbször mégis az állandó kísértés végett dezertáltak. Szimplán besokalltak, túlbaszták magukat, vagy lebuktak és kényszerből váltottak életformát.

A közvélemény kizártnak tartotta, hogy a drogokat bárki önszántából maga mögött hagyná, kivéve, hacsak nem erőszakkal toloncolják ki, ezáltal a kilépés gondolata sokáig érzelmi *no go* zónaként maradt meg a köztudatban. Mindazonáltal a kétezres évek elején páran meglepték a lehetetlent és hosszú időre eltűntek a világ szeme elől, akár megyén, országhatáron vagy kontinenseken át. Mögöttük a régi élet Rubikonja, előttük a végtelen tudatállapot. Ami akkor menekülésnek vagy megfutamodásnak tűnt, mai szemmel nézve minden bizonnyal a létező legjobb döntésnek bizonyult.

A szokványos ipari környezet lepusztult hangárait leváltották a divatmagazinok, a puha bőrkanapék és a *face controll*. Egyre durvábban dübörgött az éjszakai élet, szárnyalt a pornóipar és a sztár DJ kultusz, melyből döntően az X5-ösben pöffeszkedő promóterek és stricik profitáltak, akik ügyesen alkalmazkodtak a trendekhez. Kurvák, műanyag Barbie-k, pornósztárnők, producerek, *casting*, forgatás, medencés parti, *deep throat*, G-pont stimuláció a felnőtt filmesek szilikonvölgyében. A csávók beinjekciózva tömték ki a csajokat, mint egy preparátor. A pornóéra fellendülését egyesek szexuális forradalomként élték meg, holott az orgiák terén még bőven lett volna mit tanulni a régi rómaiaktól!

Tomi nyáron elszegődött sofőrnek Csokihoz, Kis Ewing unokabátyjához. A környéken mindenki tudta róla, hogy könyékig benne van a pornóbizniszben, nem akadt olyan híres vagina az országban, amit ne látott volna már kamerán keresztül.

Csoki régen megszállott sportolóként aszkéta életet élt, szinte utolsóként próbálta ki a kábót, bár soha ne tette volna. Amilyen megszállottan edzett addig, ugyanezt a harci szellemet átvitte a drog- és szexfüggőségébe. Egyszer az egyik filmes haverja elhívta egy forgatásra, hogy segítsen a pakolásban, illetve a fények beállításánál, és a rövid próbaidő alatt Csoki felfedezte élete hivatását. Amikor éppen nem pornófilmeket forgatott, akkor pornófilmekben szerepelt, kurvázott, cuccozott, ja, és a szünetekben állandóan verte a faszát. Nem aprózta el az önkielégítést, napi több órán keresztül csapatta, akkor is, ha előtte hat órán át izzadt egy feltörekvő pornócsillag lábai között, vagy éppen négyen vártak rá odakint negyven fokos melegben és harminc másodperceként csörgött a telefonja. Számára az önkielégítés egyfajta meditáció volt, amiből nem lehetett kibillenteni. Úgy gondolta, ha komolyan akarsz tőle valamit, majd úgyis megvárod. Idővel amolyan intézővé avanszált, aki tényleg bármilyen kelléket be tudott szerezni egy jó forgatáshoz. Mindenkit ismert, egymagában lefedte az egész pornós Arany oldalakat. Általában ő állt a kamera mögött, de bármikor beugrott szereplőként is, ilyenkor az egyik erőemelő haverja vette át az statív szerepét. Repertoárjából nem hiányozhattak az injekciók, ajzószeres, drogok, valamint egyszerre menedzselte a csávókat, csajokat, a középkorúakat és nyugdíjas színészeket is. Sőt, ha bizonyos fura igények folytán valamelyik filmhez egy stabil idegrendszerű kutya kellett, abban is tudott segíteni. (A stabil idegrendszer nagyon fontos szempont ebben a szolgáltatási szektorban, különben a kutya bekattan és felzabálja az egész stábot.) Csoki nem finnyáskodott, amíg rendesen megfizették, bár bevallotta, hogy ezeket a forgatásokat kevésbé élvezte, mint amikor leszbikus modellekkel dolgozhatott. A helyszínek tekintetében sem volt válogató, a megrendelőtől függően lehetett ez bárhol, beleértve egy öltözőfülkét, buszmegállót, vagy akár egy szántóföldet. Csoki bárhol, bármilyen napszakban megjelent a kis létszámú taktikai pornókommandójával és egy atomóra pontosságával elvégezte a melót, majd gyorsan lelépett, mielőtt a megbotránkozott helyi lakosok feljelentették volna.

Tomi nagyon megkedvelte ezt a társaságot, és szabadsága lejárta után fájó szívvel tért vissza a munkahelyére, ahol tangák és vibrátorok helyett egy steril irodában öltönyös emberek vártak rá.

A kétezres évek elején boldog-boldogtalan szerencsét próbált a pornóiparban. Minden pornósztárs modellként kezdte, aztán jött egy dörzsölt strici vagy producer, aki egy nagyobb összeggel meggyőzte, hogy dobja le a textilt a kamera előtt. A produkciók költségvetése és bekerülési költsége ekkoriban érte el a maximumot, ugyanez vonatkozott a rendezők és színészek életszínvonalára. A hőskorban profi szakmabeliként jó pénzeket kerestek, aminek fele előbb-utóbb valamilyen módon Csoki zsebében landolt.

Azonban nem mindenkinek jutott hely a budai luxusvillában, a kevésbé felkapott pornócsillagokra a sarki kocsmában az anál *casting* várt. Felesek helyett beöntés, másfél literes műanyag palackból, ÁFA-mentes örömszerzés a fapados kéjbarlang hideg burkolatán, miközben a helyi melósok hangosan lihegve, hörögve, saját nyálukban fuldokolva szurkoltak a pult másik oldalán. Egy ilyen illusztris karrier után nehéz visszaszokni a hétköznapi életbe,

pláne amikor a „kizárólag külföldi piacra gyártott” filmek pár évvel később rendre megjelentek az interneten, vagy egyes magazinok ingyenes DVD-mellékleteként felbukkantak a környékbeli benzinkutakon.

Egy idő után a legtöbb szereplőt az utcáról, plázákból, netről vagy bulikból toborozták. Egyedül a perverzek jöttek maguktól, nekik nem kellett külön pályázat. Önként jelentkezett a komplett BDSM és DSM IV felhozatal, őket nem felkutatni, hanem elkerülni volt nehéz!

A férfi erekció és a női test szakításszilárdságának témakörében olykor nem várt balesetek történtek – mindez nem csoda egy olyan iparágban, ahol a józanság és a munkavédelmi szempontok helyett a pénzközpontúság, valamint a teljesítménykényszer dominál. Némelyik forgatás a balesetin fejeződött be, ez alkalomadtán megdobhatta a projektbüdzsét, de Csoki itt is rendelkezett saját kapcsolatokkal. Megesett, hogy amíg az ügyeletes orvos épp a sérült csajt varrta össze, Csoki már az alulfizetett ápolónők közül szervezte be az utódot.

Az orgazmus megjátszása könnyű, az erekcióé már sokkal nehezebb. A helyi vagány csávók rendszeresen verték a mellüket, hogy mennyire kemények nyolc sör után, amikor meg – természetesen – felsültek, Csoki bevetette a potencianövelő csodainjekciót (melynek nem reklámozta a hosszú távú mellékhatásait, gyakran ez a sztori is kórházban ért véget). Csoki számos esetben hazahozta a munkát (valamint a szereplőket), majd a haverokkal közösen mulatva visszanezték a nyersanyagot meg a végső produktumot. Pár sör és cigi elfogyasztása után kvázi élő közvetítés keretein belül tárták fel a testnedvek kulisszatitkait, ami minden házibuli hangulatát garantáltan feldobta.

Tomí szabadidejében továbbra is besegített Csokinak a logisztikában, hogy valamivel kiegészítse a havi fizetését. A pénzszerzési lehetőségek felkutatása még mindig kardinális szerepet játszott az életében, azonban a munkahelyi előrelépés lehetősége nem vonzotta, mivel az irodai karrier napi 10-12 óra szakadatlan munkával és aránytalanul nagyobb felelősséggel járt volna, ami viszont nem összeegyeztethető a hétvégi készenléttel. (Itt is állandó készenlétre lett volna szükség, csak hogy ennek a szónak hallatán Tomi másra asszociált, mint a cégvezetés.)

Noha jól érezte magát a munkahelyén és kedvelték a kollegái, mindannyian tudták, hogy vannak nála jóval alkalmasabb emberek is a cégnél, akik ráadásul önként bevállalták a középvezetői szereposztással járó temérdek kihívást és kellemetlenséget. Munkájára akkoriban nem érkezett se panasz, se dicséret; a szorgalom hiányzott, de emberi síkon pótolta. Ha nagyon muszáj volt, pár napig odatette magát a melóba, aztán amint lazult a gyeplő, megint ellustult. Már amikor éppen nem volt túlzottan másnapos. Ez mondjuk hétfőnként elég sűrűn megesett, ám fiatal szervezete ekkoriban még gyorsan regenerálódott, könnyen átvészelte az ezzel járó nehézségeket. Azt gondolta, hogy ez örökké így is marad, a háromnapos buli káros anyagkibocsájtása egy nap alatt átmegy az immunrendszer szűrőjén, aztán jön újra a normál hétköznapi élet... Fiatalon az ember rengeteg faszságban hisz, sebezhetetlennek és elpusztíthatatlannak képzei magát, nem kalkulál az öregedéssel vagy a

későbbi betegségek kialakulásával. Aki azt hiszi, hogy amit a mája, veséje, szíve pár hónapon át eltűr, azt az örökkévalóságig is elviselné, nos az marha nagyot téved.

Tommi is tévúton járt. Hétfőtől péntekig úgy nyomta magába a koffeint, a taurint, az aminosavakat és a fájdalomcsillapítót, mintha nem lenne holnap. Jobb napjain magasabb életszínvonalról álmodozott, ezért családja és kollégái unszolására beiratkozott egy gazdasági főiskolára; a gazdasági képzések népszerűsége mellett a magasabb fizetés reménye csábította erre a pályára. Meg akarta mutatni a környezetének, hogy minden negatív előítélet ellenére képes helyt állni a felsőoktatásban és csak azért is megszerzi az áhított diplomát.

Az érettségi eredményei alapján fizetős szakra vették fel, az akkoriban létrehozott levelező tagozatra. A felvételi még csak a belépő volt; a bent maradás jóval nehezebbnek bizonyult. Az első évben annak rendje s módja szerint el is hasalt a vizsgákon, ebből levonta a keserű tanulságot és onnantól a vizsgaidőszak idejére bulitilalmat rendelt el magának.

Amit aztán hol betartott, hol nem.

Mindenesetre ilyenkor jóval kevesebbet tivornyázott, mint egy átlag kollégista. A januárral nem is lett volna akkora gond, mivel az bulik szempontjából a holtseasonba esik, viszont a nyári vizsgaidőszak keményen érintette a lelkét. Egyre halmozódtak a pótvizsgák és pótvizsgadíjak, ebből adódóan csigatempóban vánszorgott előre a tanulmányi ranglétrán.

Drága dugás, de megérte

Ahogy az éjszakai élet egyre nagyobb iramot diktált, a bulik is egyre hosszabbak lettek. A hétköznapiak, a hétvégék, az ünnepek és a nyaralás egybefolyt a bulizással, ami rengeteg pénzt és energiát emésztett fel. Tominak nem állt szándékában lépést tartania barátai ámokfutásával, és nem pusztán amiatt, mert az fizikailag képtelenség lett volna. Gyuszikával és Kis Ewinggal nem csak egy ló szaladt el, hanem az egész ménes. Pénzért bármit bevállaltak, egyre magasabb körökbe törtek fel. Megnövekedett kiadásaikat az új barátaik üzleti tervei alapján finanszírozták. Kis Ewing gyorsan megszabadult régi becenevétől; a nagyvárosi menő körökben jobban hangzott a *Junior*: kellően trendi, angolos, mellesleg nem emlékeztette állandóan a kilencvenes évekre és a seggfej bátyjára. Gyuszika és Junior együtt vágta bele a marihuána-bizniszbe, és bár nem tűnt eredeti ötletnek, fényes nappal a saját otthonuk előtti utcaszakaszon vagy a lépcsőházban fogadták a vevőkört. Ez mellesleg ugyanazokból az emberekből állt, akikkel amúgy is évek óta állandóan együtt lógtak és szívtak.

Az emberek sűrűn panaszkodtak a környéken kapható spangli gyatra mennyiségére és minőségére, így felcsillant a piaci rés, Gyuszika nem tétlenkedett, konditermi kapcsolatain keresztül beújírtott egy kisebb pakkot. Hogy hamarabb kipörgesse, a felét kigrammozva Junior kezébe nyomta.

– Ne szívd el az egészet, bazmeg! – szólt az instrukció.

Kecskére káposztát! – gondolta magában Junior.

Kecskére káposztát! – gondolta magában Gyuszika.

Az első hónapokban nem igazán jött a pénzeső: az összeget, amit megkerestek, azon nyomban elfüstölték. Jokertől vették a cuccot – akit azóta becéztek így, amióta a haját hidrogénszőkéről hirtelen felindulásból rikító zöldre festette. Izomtömegben egy teljesen átlagos, hétköznapi gyereknek tűnt, viszont hallatlan mennyiségű kokszot lapátolt magába. Mikor Gyuszikáék megismerték, még egyáltalán nem különbözött a többi tesztoszterontól pattanásos, izzadt képű, atlétatrikós, telepi sráctól, mely kaliber minden konditeremben tucatszám megtalálható. Aztán valamelyik csodaszer hatására Joker hónapról hónapra nagyobb izmokkal és egyre több aranylánccal jelent meg a teremben, majd olyan sűrűn cserélgette az autóit, mint más az alsógatyáját.

– Messziről csábítónak tűnik a csillogás, de ne felejtse el, semmi sincs ingyen – mondogatta Joker.

Gyuszikának arra a kérdésre feelve, hogy ugyan mi a faszból finanszírozza mindezt, őszintén megmondta:

– A cuccból, tesó, mi másból?

Ezen felül adott még pár felebaráti jó tanácsot:

– Minél feljebb vagy a ranglétrán, annál jobban emelik a tétet. Lehet, hogy nem basznak át ötezer forintért, de ötmillióért már simán felnyomnak és elvágják a torkodat! Ha sok pénz hull az öledbe, hirtelen túl nagy lesz a nyüzsgés körülöttem. Azok a legveszélyesebbek, akik a legközelebb állnak hozzád. Mindig ők basznak át a legjobban. Mindig!

Gyuszika megköszönte az atyai intelmeket, bár aligha fogta fel, miről is beszél Joker. Fiatalos nemtörődömségéből fakadóan jobban érdekelte a hétvégi betevő, mint az Élet Iskolája. A pénz minden józan érvenél fontosabb, ráadásul túl hamar elfogyott.

Időközönként giga házibulikat csapattak a régi barátokkal, hogy kiszakadjanak a belvárosi forgatagból. Szülinapokra és legénybúcsúra menetrend szerint sztriptíztáncosokkal és prostituáltak ajándékozták meg egymást – elvégre a lányokat régóta ismerték az éjszakából. Sokszor együtt buliztak, így az üzleti kapcsolatok idővel haveri nexussá alakultak. A csajok sokat meséltek munkakörük speciális jellegzetességeiről, ahogy *off shore* bankárok leleményességével csapolták meg a pasik pénztárcáját, és minden bulin más csávó fejét csavarták el. Szuperképességükkel mindig meg tudták nevetetni a srácokat.

Mellesleg ezek a bukszák olyanok voltak, mint a felmosóröngy, mindent felszívtak, ami eléjük került. Joker szerint a szórakozóhelyeken megforduló éjszakai pillangók jelentős hányada hétköznapi boldog párkapcsolatban élt, de hétfégen rendszeren félrebasztak. Ő már csak tudta – általában ő a nevető harmadik fél.

– Hidd el, Tomika, ezek a csajok mind a nagymenőkre buknak. Van, aki az ingyen cuccért csinálja és akadnak nimfók, akiket a vérük hajt. Ebben a világban a hűség ismeretlen fogalom. Persze nem csoda, csak gondolj bele, minden héten az arcodba tolják a következő ingert, csöcsöt, pinát, vagy a következő adagot, ugyan ki a faszom tud így hűséges maradni?

Tomi ezalatt halkán szürcsölte a koktéliját és tovább itta Joker szavait. Ritkán adatott meg neki, hogy hasonlóan magasröptű, a diszkótársadalom belső viszonyait leíró szociálpszichológiai ismeretekhez jusson, ráadásul mindezt *pole* pozícióból hallgatta végig.

Joker így folytatta:

– Régen a csajt meghívtad egy-két piára, ha tetszettél neki, simán elment veled. Csakhogy manapság már nem rúghatsz labdába pár koktéllal vagy egy whiskey-kólával. Elengedhetetlen a menő kocsi, a nagy fizetés, plusz a kisasszony teljes hétvégi szórakozásának finanszírozása. Később jönnek a szilikonmellek, ajakfeltöltés, legtöbbször azt is a csávó fizeti. Én már száz méterről kiszúrom a kapzsi picsákat, a vidéki művelődési házakban meg mucsai diszkókban eltanult otromba csípőmozgásuk alapján. Ők azok, akik a potenciális *sugar daddyk* kielégítésének nettó jelenértékét nem grammokban, hanem években és milliókban számolják. Arany, ékszer, deviza, jelzalog, kamatos kamat, értik ám a dolgukat. Ott van a spanom, a Kiru. Tudod a Kis Ruszki, régen a Gyuszika faterjának melózott behajtoként.

– Á, igen! – válaszolt Tomi. – A Baltás Ruszkira gondolsz?

Joker grimaszt vágott.

– Na ja, a Kiru frankó gyerek, együtt nőttünk fel. Hiába retteg tőle a fél város, van egy gyengéje. A nők. Minden hónapban halálosan szerelmes valakibe, viszont köztudottan nem az egyetemi könyvtárba jár ismerkedni, hanem a Moulin Rouge-ba. Sejteted, hogy oda nem a tarisznyás, szemüveges bölcsész csajok járnak. A legutóbbi nagy szerelme egy Angéla nevű lány volt, igazi amazon, agyontetovált, bögyös, szolis csaj Szabolcsból. Kiru a nagy érzelmek közepette nem csekkolta le, hogy kiről is van szó. Pár hét után már az összeköltözést tervezték, mikor valaki megsúgta neki, hogy Angéla egy fizetős oldalon webkamerába mutogatja a picsáját. Ott Angel néven futott. Ezen kívül gyanúsán sokat járt ki Olaszba, és Kirunak azt hazudta, hogy pultosként dolgozik egy hotel bárjában. Hát, hallod, nem csoda, hogy nem dicsekedett el a valódi munkakörével, de látod, milyen kicsi a világ. Az ilyen hamar kitudódik, mert a csajok állandóan kibeszélik egymást. Amikor Kiru megtudta, hogy Angel Olaszban idegen férfiak repájának a kényeztetésével keresi a kenyerét, annyira bepöccent, hogy a csaj egy időre el is költözött Budapestről, visszament vidékre a rokonaihoz. Kiru oda már nem ment utána, ugyanis megtudta, hogy Angel bátyja a szegedi Csillagban csücsül, szóval nem egyszerű a család. A szabolcsiakkal jobb nem ujjat húzni! Én azzal vigasztaltam, örüljön, amíg nem kerül elő egy DVD, ahol Angelnek két olasz virtuóz egyszerre veri be a vonót. Persze ami késik, nem múlik. Szóval ilyen világ ez, Tomika, soha ne bízz a nőkben. Látod, a legnagyobbakat is simán beszopadják!

Tomi halkán, rezzenéstelen arccal hümmögött a robotlámpák izzó homályában, bár tulajdonképpen örült annak, hogy ezek szerint nem csak neki vannak reménytelen nőügyei.

Első munkahelyi kirúgásának híre kizárólag őt érte váratlanul, bárki, aki kívülről megfigyeli az eseményeket, nem csodálkozott volna a helyében. A kirúgását megelőző péntek estét az egyik kolleganőjével töltötte. Niki grafikusként dolgozott a cégnél, Tominál pár évvel

idősebb, kissé bohókás, szingli csaj volt, minden hülyeségre kapható. Hamar összebarátkoztak, egyre több időt töltöttek együtt. Munkaidő után elmentek iszogatni, és amikor kellemesen becsíptek, betankoltak még egy üveg piát az éjjel-nappaliban és spiccesen andalogtak Niki lakása felé, ami nem messze volt az irodától. Nem kellett hangos szó, mindketten tudták, hogy ott mi fog történni.

Séta közben Tominak eszébe jutott, hogy a telefontöltőjét bent felejtette a munkahelyén, és mivel a telefonra mindenképpen szüksége lenne a hétvégén, gyorsan beugrottak érte az irodába. A biztonsági őr gond nélkül beengedte Tomit, hiszen jól ismerték egymást, Tomi pedig egy óvatlan pillanatban Nikit is magával húzta a liftbe. A lány eléggé begerjedt az irodai szex gondolatától, előkerült az üveg Cherry is, és ami eredetileg egy tízperces kis kalandnak indult, végül egy tizenkét menetes szexcsata lett. Tomi végigkefélté Nikit az egész emeleten; az asztalon, a széken, a liftben, a lépcsőn, a padlón... mindenhol. Annyira belehevültek a témába, hogy teljesen megfeledkeztek az idő múlásáról. Két órával később, csapzottan oldalaztak ki az ajtón, hogy le ne bukjanak a biztonsági őr előtt, de az idős férfi szerencséjükre a tévét bámulta; oda sem nézett, amikor Tomi megfáradt hangon elköszönt.

Mire eljutottak Niki lakására, a fáradtságtól mindketten beestek az ágyba és összeborulva elaludtak. Másnap, azaz szombaton, Tomi lement a Bedbe Tájfunékkal. Mivel a péntek este elég erősen sikeredett, szombat éjfélkor még mindig émelygett az előző éjjel elfogyasztott piától, ezért önszorgalomból kifeküdt a Bed parkolójába, hogy a tarkóját hideg betonnal borogassa, ott aztán foglyul ejtette testét a másnaposság gravitációs tere. A kosztümös, kinyalt, kikent, kis burzsuj piccsák kurvaanyázva kerülgették, némelyik olyan közel tipegett a túsarkújával, hogy majdnem meglékelte a koponyáját. Idegesítő hangjuk csiripelése két oktávval feljebb pityegett az Audi riasztó frekvenciájánál, melyből a klubot üzemeltető grizzly-klán testőrei szálltak ki. Tomi már éppen azon volt, mégis hazamegy, amikor Tájfun egyik haverja megsajnálta és megkínálta egy nagy csík spurival, amitől azonnal elmúlt a fejfájás, és máris sokkal jobban érezte magát – egészen vasárnap estig.

Kevés részlet maradt meg neki a hétvégéből, így biztos, ami biztos, hétfőre beteget jelentett. Amikor megjelent az orvosi rendelőben, állapota ránézésre megfelelt legalább egy tucat különféle betegségnek, így a doki kérdés nélkül nyomta a pecsétet a hagyományos lila nyomtatványra. Tomi – zsebében az igazolással – elhagyta a rendelőt, majd átsétált az egyik közelben lakó haverjához. Mivel a srác profi DJ-ként dolgozott, a hétfő neki rendszerint szabadnap volt, így némi sztorizgatás után nekiestek a laptopnak. Épp két zenét hegesztettek össze a VirtualDj-ben, amikor megcsörrent Tomi 318-as Ericssonja.

Mit sem sejtve vette fel a telefont.

Az egyik soförgyerek hívta a cégből, elég idegesnek tűnt és kurvára hadart:

– Helló, otthon vagy? Sajnálom, de ma ki kell vinnem a felmondásodat.

– Na várjál, várjál, felmondás? – kérdezte megszeppenve Tomi. – Miért, mit történt?

– Mi van, nem emlékszel, mit csináltál péntek este? Mindenki tudja, az egész cég erről beszél. Tiszta hülyék vagytok! Na mindegy, figyelj, még ma kézbesítenem kell a

felmondásodat, így döntött a főnökség. Sajnálom, Tomika, tudod, hogy bírlak, de nem tehetek mást.

Tomika nagyot nyelt. Nyálkás patakokban folyt róla a hideg verejték, még az alsógatyája is nedves lett. Ekkor jött rá, hogy a péntek estéből kimaradt pár konkrét részlet. Amikor a sofőr megérkezett, az ő szavaiból rekonstruálta az eseményeket, miszerint az irodai szex után elfelejtettek rendet rakni az irodában, melyen ketten osztoztak egy idősebb kolleganőjével. Használt hímivarsejtjei ott virítottak az asztalon, a széken, a padlószőnyegen. A fehér falon látható szantálvörös Garonne Cherry nyomokra bármelyik helyszínelő felfigyelt volna, ráadásul a takarítónő, aki először megtalálta, halál komolyan vérfoltnak hitte. Tomika nem emlékezett minden apró részletre, a több órás nyersanyagból pusztán néhány perces mozgóképek maradtak meg. Legfőképpen az a momentum, ahogyan csatak részegen – minden oldalról – Tomika Nikit a kolleganője asztalán és egy óvatlan mozdulattal leveri a hűvöztető nyuszit, melyet a kolleganője ovisszű kisfia készített előző héten a büszke Anyukájának. A nyomokból és a lefejezett karton nyusziból ítélve elemi ösztönből toltá végig az estét, elvégre azóta is erről beszél az egész cég. Mindazonáltal nem ártott volna az elkenet rúzsfoltokból, testnedvekből, kolleganője síkosítóként használt kézkréméből és alkoholtócsák martalékból álló erotikus kollázs eltüntetni, mielőtt a takarítószemélyzet és a főnökség összerakják a teljes képet... Amikor a takarítók másnap megtalálták a nyomokat, jobban mondva a romokat, azonnal szóltak a főnöküknek, aki hétfő reggel keményen odaszólt Tomika főnökének. Mire hétfőn felébredt, rég kirúgták, csak megvárták a délutánt az adminisztráció miatt.

Kedden Tomika összeszedte magát és bevánszorogott a papírjaiért. A kollegák rendszeren felturbózták a sztorit, szerintük nem is egy nővel hált az éjszaka folyamán, hanem kapásból kettővel, és nem csak ittak, hanem drogoztak is.

A folyosói pletykák gyorsabban terjedtek, mint az ebola, és megfertőzték Tomika teljes szakmai reputációját. Egyértelmű, hogy mennie kellett. Fazekas úr, a vén kujon főkönyvelő kajánul mosolygott a kis kockás szövetzakójában és búcsúzóul csak annyit mondott:

– Ez aztán férfias munka volt, Tamás!

Soha nem kedvelte a vén főszert és hirtelen nem tudta hova tenni a hímsoviniszta bókot, aztán rájött, hogy nincs semmi szégyellnivalója. Kivételesen egyetértett Fazekas úrral, és ha már így alakult, büszkén vállalta tettét.

Nika még sokáig hálálkodott a felejthetetlen éjszakáért, valamint azért, mert Tomika úriember lévén nem köpte be a főnökségnél, és neki megmaradt a munkahelye.

Kár, hogy azon a szinten nem szereltek fel kamerát, Csoki minden bizonnyal egy kisebb vagyont fizetett volna a felvételekért. A történeteken Tomika összes haverja halálra röhögte magát, azonban a csóróság kampói hamar visszarántották a srácot a realitások talajára. Ismételten magára maradt, munka és megtakarítás nélkül. Barátai hiába kerestek sok pénzt, a spórolás soha nem tartozott az erősségeik közé, Junior és Gyuszi kezei közül kifolyt az összes lé, többnyire ők kértek kölcsön tőle és nem fordítva. Minimális tartalékkal vágott hát

neki a munkakeresésnek és hetekig mindenhova magával hordozta az álláskereső Bibliáját, a gyűrött Expressz újságot. Nagyjából úgy viszonyult a munkához, mint Giovanni a drogokhoz: bármi jöhet, csak gyorsan.

Néhány hét után végre felvették egy régi külvárosi raktárépületbe, ahol külker asszisztensként a helyi szenior melósokat és a kiszállításokat koordinálta. Nem tűnt kifejezetten álommunkának, viszont itt már nem gyakornokként, hanem főállásban alkalmazták.

Drága dugás volt, de megérte.

A góré

Egy verőfényes szombat délutánon Tomi gyanútlanul besétált az angyalföldi panelmátrixba, ahol az ódon betonrengeteg puritán látványvilágát színes lufik sokasága törte meg, szivárványos álcahálóként borítva be a rideg, szürke aszfaltfelületet.

Messziről kiszúrta az egyik távoli erkélyen hangosan viháncoló haverjait; vadul ordítottak és gesztikuláltak felé, szájukról értelmes mondatok helyett a bódultság ismertetőjeleit olvasta le. A tarka lufik tőlük származtak: színpompás esőcseppekként hullottak az erkély irányából a talajra, mintha koszorúslányok szórtak volna rózsaszirmokat a lábai elé.

Ugyanez a látvány fogadta a lépcsőházban, ráadásul a postaládát is teletömték lufikkal. A lépcsőn felfelé menet könnyen megtalálta a célállomást, pusztán követte a lufinyomokat és a fülsiketítő kacagást. Amikor belépett a kecóba, Juniort látta meg először, aki eltorzult fejjel nyitotta a száját, csürte-csavarta az ajkait, hogy ráköszönjön, azonban nem jutott tovább egy hellónál, azt is *autotune* effekttel torzított hangszínen adta elő. Mire fejben eljutott volna a keresztnévig, akaraterejét legyűrte a kéjgáz hatása. Annak rendje s módja szerint balra dőlt, a kezében lévő méteres palack pedig az ellenkező irányba billent.

Egyszerre hárman ugrottak fel a kanapés mélyaltatásból, mintha az amerikai elnök testi épségét védték volna, ellenben nem Junior irányába: egy emberként rávetették magukat a dinitrogén palackra, nehogy földet éréskor felrobbanjon. Ezalatt Junior majdnem átfejtelt egy zsúrkocsit, három réteg vastag üveggel: a halántéka mindössze tíz centivel kerülte el az ütközést.

A srác önkívületi állapotban elterült a szőnyegen, majd egy perc múlva magához tért, feltápászkodott a földről és úgy röhögött, mintha mi sem történt volna.

– Gyere, Tomi, szívjál egy slukkot. Atomi cucc!

– Ja, látom, baszki! De most kocsival vagyok. Ezen a hétvégén pihenek, este talán iszok pár sört, de semmi több.

– Na, az király! – kontrázott Junior. – Akkor hazadobhatnál engem is. Át kellene öltöznöm, este tépünk le a Labirintusba. Nem jössz? Ja, tudom, mondtad már, az új meló.

Tomi aznap este leugrott a helyi kocsmába. Nem vágyott többre két sörnél, hiszen hétfőn jelenése volt az új munkahelyén, és ezt semmiképpen sem akarta elbaszni. Ez a megfontolt tudatállapot kábé a hatodik Jägerig tartott. Addigra a kocsmá megtelt a környék fiataljaival, akik a hétfégi csapatás előtt itt alapozták meg a hangulatot. Folyt a tömény meg a sör, néhányan hármasával jártak ki a vécére és szipogva tértek vissza.

Hosszas unszolás után Juniorék mégis rábeszéltek, hogy elmenjen velük a Labirintusba.

– De vasárnap reggel mindenképpen haza kell jönnöm! – mondogatta a többieknek a kocsiban, aztán amikor lejutottak a katakombák közé, megszűnt az összes létező időkorlát.

Elnyelte őket a föld, pontosabban a budai vár technolabirintusa. A szűk folyosókon egy irányban lehetett körbemenni, Tomi önmaga lassított felvételeként együtt keringett az árral. A fülledt párás levegő hatására érezte, hogy túl sokat ivott és ebből még bajok lesznek – ekkor éles fájdalmat érzett a tarkójánál. Sejtette, hogy nem egy eltévedt méhecske csípte meg, hanem valaki hátulról nyakon vágta, azonban nem tudhatta, hogy barátról vagy ellenségről van szó.

Miután megfordult, megnyugodott. Ismerős bőrkabátot látott Dupla mellkasán – másfél év után engedték ki az előzetesből. Azt pedzegették, hogy hosszú éveken át lesz bent, ezért nem is számított arra, hogy ebben az évtizedben még – zárkán kívül – összefutnak valahol.

Dupla fizikailag eléggé megzuhant, ellenben a csibészesség parazsa ott pislákol a tekintetében. A testét egyben tartó Avirex kabátot úgy kerülgették az emberek, mintha egy hatalmas kátyú lenne az út közepén. Dupla gyakorlott patikusként improvizált, taktikai combozó késével méricskélte ki a csíkokat az egyik drabális méretű hangfal tetején, széles háta vérrögként torlaszolta el a hideg kőfalnak préselődő emberfolyamot. Két csajjal nyomult együtt, illetve az egyik régi zárkatársával, Melákkal, aki két fejjel magasabb volt még Duplánál is, így alig fért át a szűk járatokon.

Tomi ekkor már gyanította, hogy nem egy átlagos buliban lesz része, a váratlan találkozás fényévekre sodorja a gondosan megtervezett hétfégi időbeosztásától.

Miután az összes csíkot elpusztították a hangfalról, végigverették az egész éjszakát, majd Tomi hirtelen felindulásból hagyta magát rábeszélteni egy kis extra levezetésre. A hivatalos protokoll szerint haza kellett volna mennie, csak hogy reggel mégis Dupláékkal indult tovább. Jóhiszeműen nem félnapos intervallumokban gondolkodott, hanem maximum egy-két órában.

Ehhez képest vasárnap délelőtt tízkor két nagydarab kannibál között nyomorgott egy régi hetes BMW hátsó ülésén és döngettek lefelé az M7-es autópályán. A spuris CD-tok rotációban pörgött, Melák vezetett – az arcáról le lehetett volna olvasni a komplett BTK-t –, full betépve feszülten koncentrált, mint aki a belga nagydíjon kettőnyolcvannal veszi be az *on rouge* kanyart.

Egy *afterre* siettek, ahol Dupla élete egyik nagy szerelmét akarta visszahódítani. (Minél jobban bekajált a cumóból, annál jobban ráizgult a csajokra. Simán az (al)világ végére

elkoslatott volna a nőcske után, ami érthető, ha figyelembe vesszük, hogy a ráerőltetett aszkéta életmód mennyire megviselte az előzetesben.) Meláknak máshol akadt dolga, de Dupla megígértette vele, hogy este hat körül visszajön értük. Az úti cél Szigetszentmiklós környéke volt, egy titkos helyszínen megrendezett privát *after*, olyan díszes VIP listával, mintha összecsődtették volna a megyei börtönválogatottat. A parkoló úgy festett, mint egy luxusautó-kereskedés, annyi különbséggel, hogy a kocsikra nem függesztettek árcédulát. A szokásos német autócsodák mellett állt ott egy Porsche meg egy Lamborghini, *ki a faszom az, akinek ennyi pénze lehet*, méregette Tomi az irigységtől és a kialvatlanságtól kigúvadt szemekkel. A helyszínt kívül-belül lesötétítették, és leginkább egy koktélbárnak álcázott kuplerájra hasonlított. A bészszínű bútorokat csak elvétve pásztázta végig egy-egy, a táncterről eltévedt infravörös fénynyaláb, amúgy a folyosón vaksötétség honolt. Izzadtság és endorfin csöpögött a plafonról, a DJ magasba emelt ököllel bokszolt a levegőbe, metronómként diktálva a tempót.

Egy csontvázszerű srác fekete bomberkabátban, fehér baseballsapkában támasztotta a DJ-pult melletti oszlopot, félpercenként kivett valamit az övtáskájából, majd lepacszolt valakivel, akinek távozása után izzadt bankókat tömött a zsebébe. A csajok fürtökben lógtak rajta, a fülébe duruzsoltak és minden gesztusuk arra utalt, hogy szinte bármire képesek lennének azért, hogy megkaparintsák az övtáska tartalmát.

Az aranykeretes tükörrel felszerelt különálló helyiségben egy tucat bikanyakú kopasz tanyázott, akik lassú fejmozdulatok kíséretében lötyögtek a zenére, és csettintéssel irányították a pultos lányokat, valamint a whiskey optimális adagolását. Nagy darab fuxos csávók, akiknek nem csak hogy megnőtt a feje, hanem még a koponyája is deformálódott a töméntelen mennyiségű szteroidtól. Tomi úgy érezte, a helyi góré és díszes asztaltársasága a nézésével is el tudná törni a gerincét, akár egy fogpiszkálót.

– Nem pusztán a nézésükkel, hanem gondolatátvitellel, ez amolyan telekinézis jellegű, noha kevésbé spirituális jelenség. Inkább eltöröm magamtól én, hátha akkor nem fáj annyira – tépelődött magában Tomi, majd megszeppenve leült az egyik sarokba.

Borzasztóan koncentrált, nehogy két másodpercnél tovább bámuljon egy csajt, elkerülve, hogy a kigyúrt gazdája ezt provokációként értelmezze és a fejét beletolja a falba. Párszor így is elég csúnyán néztek rá, méregették, egy-két kopasz erőemelő be is oldalazta. Ilyenkor felsoroltatták vele a teljes névsort, akikkel érkezett. Ez a jelszó. Ha az első háromból valamelyik nevet ismerték, akkor megnyugodtak, megkegyelmeztek neki és poénból akkorát csaptak a hátára, hogy majdnem bevérzett a tüdeje.

A harmadik hibás jelszó után valószínűleg nem lettek volna ennyire megértőek, hanem kibasszák a buliból, de Dupla megtalálta a régi csaját, és eloldalogtak a felső szinten lévő szobák egyikébe, hogy bepótolják, ami az előzetes ideje alatt kiesett, így Tomi abban reménykedhetett, hamarosan visszaindulnak Pestre.

Persze nem így történt.

Tomí soha többé nem látta egyiküket sem. Szolidaritásból hagyta magát elrángatni, és végül egyedül maradt. Egyre távolabb az otthonától, és egyre nagyobb veszélyben, egy zúzó helyen, tele idegenekkel, holott általában messziről elkerülte az efféle alvilági kidobó-klubtalálkozókat. Súlycsoportjában már az is külön sikerélmény volt, ha nem veszik el a kabátját, pénzét, illetve megőrizheti a testi épségét.

– Faszom Duplába meg a hülye nőügyeibe – delirált félhangosan, mialatt tovább latolgatta a túlélési esélyeit. – Faszom a tudatmódosítókbá, hogy a picsába kerültem én ide?

Az embernek amúgy is van elég baja, nem hiányzik, hogy háromnaposan feszít úgy érezze magát, mint aki első nap a sitten lemegy a kondiba, és az összes kopasz állat egyszerre kószolgatja.

Nem azért, mert minden kopasz rossz arc lenne, hanem mert jellemzően elég rigolyásan viselkednek az *after*eken. Pillanatnyi hangulatuk rengeteg ismeretlen változó függvénye és emiatt rapszodikusabb az időjárásnál. Nagyban függ attól, mit vettek be aznap, vagy az előző héten. Ha sok pénzt buktak, ha felbaszta őket az asszony, túl sok a Tesztó, az Anabol, olyankor a feszültséget meditáció helyett idegeneken vezetik le. Pláne a küzdősportolók...

Tomí érezte, hogy ebből hamar tipli lesz, mielőtt ő lenne a friss hús, így dél körül magához ragadta a kabátját, és a lehető legkisebb feltűnést keltve megpattant a helyről. Nem nézett vissza, hanem kiállt a következő utcasarokra és kóbor kutyákra hajazó tekintetével addig stoppolt, amíg egy idős házaspár fel nem vette. Kocsival elvitték a Keletibe, majd onnan hazadöcögött vonattal.

A lestrapált vasúti kocsí panorámája jól szimbolizálta, mennyire nem illett bele Tomí a Porschék és a Lamborghinik világába. Délután három körül feküdt le, és egyhuzamban aludt hétfő reggel hatig.

Az ébresztőhöz egy kiadós hasmenés és hidegrázás asszisztált. Első munkanapján annyira szédült a másnaposságtól, hogy nekifutásból majdnem összehányta a férfi vécét. Szerencsére aznap nem bíztak rá semmilyen komoly feladatot, azonban át kellett esnie az ilyenkor rutinszerű adminisztratív és orvosi procedúrákon – amiről előzetesen senki sem tájékoztatta.

A vérvizsgálat májértékei egy idült alkoholista szintjének feleltek meg, ezért üzemorvosi utasításra következő héten megismételték. Második próbálkozásra végül megkapta az áhított munka alkalmassági igazolást.

Már majdnem el is felejtette az ominózus hétvégét, amikor néhány héttel később megakadt a szeme az egyik népszerű hírportál bűnügyi riportján. A cikkben szereplő videóban egy razzia képsorait mutatták, Budapest egyik legfelkapottabb lakónegyedében. A kommandósok hajnal négykor egyenként ugráltak át a magas kerítésen, és rajtaütésszerűen rúgták rá az ajtót a még alvó tulajdonosokra. Három embert cibáltak ki az ágyból. Az egyik arc egy hatalmas kopasz csávó: nem más, mint a góré az *after*ből. A hírek szerint a házkutatásnál nagy mennyiségű kézpénzt és drogot, elsősorban *speed*et és kokaint találtak a rendőrök, melyet a nagy ember brigádja egy jól kiépített dílerhálózaton keresztül csempészett be Nyugat-Európából, a motyót a budapesti és Pest megyei szórakozóhelyeken terítették.

Rendőrségi beszámolók alapján a csávó annyira tele volt pénzzel, hogy több luxusautót is hajtott egyszerre. Ezeket a saját autókereskedésen keresztül mosta tisztára, mivel így megspórolta magának az ÁFA-t. A Lamborghini mellett nem vetette meg a felsőkategóriás Mercedest vagy a Bentley-t sem, nem beszélve a több száz milliós kégliről, ahol lekapcsolták. Iszonyat mennyiségű pénzt kereshetett, a cikkben csak úgy röpködtek a százmilliós és milliárdos tételek. A tápláléklánc csúcsragadozója túl nagyra nőtt – amíg fel nem dobták, vagy a rendőröknek fel nem tűnt a nagy luxus.

Gyuszikáék megnyugtatták Tomit, hogy valaki előbb-utóbb átveszi a helyét, ugyanis a főváros nem maradhat góré nélkül. Se cucc nélkül. Mindenki pótolható, még a legnagyobbak is.

Nulláról százra

Ahogy nőtt a szórakozóhelyek népszerűsége, úgy mentek fel az árak és nőtt a sor a bejáratnál, ami elviselhetetlen szaunához és tömegnyomorhoz vezetett. Kétségkívül menő dolog progresszív DJ-setek ütemeire rángatózni, kereskedelmi tévék programigazgatói között faltól-falig veretni a folyosókon, a Kárpát-medence pornócsillagainak lábnyomait taposni a tánctéren, illetve oda hugyozni, ahová a sztár DJ-k is gyalog járnak, ám a sok gizda rongyrazó *mega exclusive party* dekadenciája idővel túlságosan sablonossá vált.

Hiába a kényelmes bőrkanapé, ha azokat fixen befoglalják a hegyomlás nagyságú testépítők és a macáik. A turista osztály utasainak nem nyitották meg a VIP szekciót, oda magasabb szintű kapcsolatok kellettek. Aki ilyen körökben mozgott, jobb, ha havonta milliós tételben nyomtatta a pénzt, amivel a *playmate* lányok fenntartási költségeit fedezni tudta. Nem pusztán a hétfégi százezres buliszámlákat kellett kiperkálnia, hanem hétközben a ruhákat, körmöst, utazásokat, a barinők megszámlálhatatlan függőségével együtt. Home, Pacha, Bed, Privé, Dokk: itt nem számított, honnan van a pénz, a bejáratnál nem kérdezte senki. Az *after* gyakran mégis többé fáj, mint az esti szórakozás. A feketeöves fogyasztók bemelegítés gyanánt kettes szériában nyomták a bogyót: 2x1, 2x2, 2x3; vagy szuperszettben, különböző *after*porokkal kombinálva. *High intensity* dopamintréning, amitől a vádli és az állkapocs egyszerre durran be. Mindenki annyi cuccot tolt az arcába, amennyit a fogyasztói kosár füle elbírt, a hétfő reggeli ébresztőn kívül nem létezett más visszatartó erő. A telhetetlenség kéz a kézben járt a megdondatlansággal, holott az egységek növelése nem vezetett konstans boldogságnövekedéshez. Bölcsebb lett volna félúton abbahagyni és hazamenni, csak hát az *after*t semmi pénzért nem hagyta ki az ember.

Az ünnepek és munkaszüneti napok különösen veszélyesek voltak, olyankor túlságosan ráérték az emberek. Egy adott házibuliban három nap alatt akár száz ember is megfordult (rotációban), megesett, hogy a vendégek akár hétfőig vagy keddig ottragadtak a kerületi

Projekt X forgatási helyszínén – alvás nélkül. Gyuszika új ismerősei öt-hét napokat is lenyomtak ebben az állapotban. A városi legendák tíz napnál hosszabb tudatmódosító expedíciókról is beszámoltak, ennek valóban akadt némi sportértéke, amennyiben eltekintünk attól, hogy totál értelmetlen, illetve legalább annyira életveszélyes vállalkozás, mint a cápasimogatás.

A bulimaronokon nagyüzemben szórták a pénzt, a modern vállalkozói szféra nem érezte magáénak az irodai dolgozókra jellemző spórolást. Ha lezárult egy nagyobb projekt, egyszerre szakadt rájuk több havi fizetés, több százezres vagy millió feletti összegekkel a zsebükben nem lehetett őket megállítani. Tomi a saját bőrén is tapasztalta, hogy az a legbiztonságosabb, amikor elfogyott a zsé. Olyankor mindenki rögvést belátta, ha nem vet véget a bulinak, jövő héten nem lesz mit enni.

Persze többször előfordult, hogy *valaki* elszámolta magát. Nem nehéz kitalálni, hogy ki lehetett az; Giovanni hétfő reggelként rendszeresen csengetett Tominál, hogy ugyan vegyen neki párizsis zsömlét a sarki boltban, mert a megcsappant költségvetésből már nem futja reggelire. A csuklóját díszítő három-négy különböző karszalagból Tomi rekonstruálni tudta barátja hétvégi El Caminójának teljes útvonalát, meg azt is, hogy helyszínenként húszezerért hajtotta csapágyasra a belső szerveit. Giovanni még mindig buliról bulira és csíkról csíkra élt, mintha nem lenne holnap.

Gyuszika az első pillanattól kezdve csakis egy bizonyos érdekkonstellációnak köszönhetette, hogy a neve felkerült Jokerék listájára. Előléptetése nem csodának vagy jóhiszeműségnek volt köszönhető, üzleti számítás volt az egész. Valakinek valami ezáltal olcsóbb lett, netán könnyebben beszerezhető, esetleg jobban megoszlott a rizikó – ki tudja? Az is benne volt a pakliban, hogy pusztán egy balekot kerestek, és Gyuszika csak ügyeletes debil, aki egy körre megkapja a szopórollert. Az ún. állásinterjún Gyuszika mindvégig azt hallotta, amit hallani akart. Tárgyalópartnerei nála is jobban tudták, mire vágyik leginkább, hiszen mindenki ugyanazt akarta: egy ködös illúziót, amelyből a tudatalatti önvédelemből kiszelektálja mindazt, ami nem illik vágyképe árnyalataihoz. Fantáziája által vezérelt álomszimulátorában Gyuszika mozifilm minőségű videoklipekben habzsolta a kurvákat a spanjaival a Karib-tenger hullámain úszó yachton, ahol annyi cuccot tartottak a fedélzeten, hogy a hajó majdnem elsüllyedt. Környezete határozottan támogatta álmai megvalósításában, bátorították, hátha nekik is jut valami konc. Csupa pozitív visszajelzés, megerősítés, minden fasza! Basszuk neki, hiszen eddig könnyen ment.

Túl könnyen! A hirtelen jött jólétnek, drága ruháknak, illetve a BMW-re cserélt Zsigulinak azonban annyi a hátulütője, hogy ezt a színvonalat fenn is kell ám tartani, és ez sokkal nehezebbnek bizonyult, mint ahogyan Gyuszika előzetesen gondolta. A nehezen feltornászott, később megszokottá váló magas életszínvonal elvesztése olyan presztízsveszteség lett volna, melyet nem szívesen vállalt volna be. Gyuszika hamar elveszítette a realitásérzékét, a csajáról például mindenki tudta, hogy egy ordas pénzhajhász ribanc, aki bármikor otthagyná egy gazdag orvosért vagy ügyvédért cserébe, amíg ő a sitten csücsül. Annyit költött hetente, mint

amennyit régen egy hónapban megkeresett. És hogy mire ment el a rengeteg pénz? Csajokra, ékszerre, benzinre, felnire, szolira, kondíra, piára, belépőkre, szállásra, bérletre, fesztiválra. Az utcán hamar híre megy, ha valaki látványosan szórja a zsét, mindenki csak tartja a markát, aztán szép sorjában jönnek a rosszakarók, a vamzer szomszédok, kidobott exbarátnők, a rivális üzlettársak és a kékek. Nem létezett olyan brigád, mely átlagosan két-három évnél tovább kibírta volna hatósági problémák nélkül. Ez a műfaj természetes velejárója, amit Gyuszika és Junior a józanság következetes elkerülésével fojtottak el magukban, és mindez még több pocsek döntést vont maga után: hamis önbizalmat generált, bevállalóssá, pénzéhessé tette az eltévedt lelkeket. Ha az egyik keresett két kilót, a másikkal kapásból egy millió kellett, és így tovább.

Hosszas rendőri absztinencia után rövid időn belül egyre több ismerősük került előzetesbe. Évekig tartó perek, bizonytalanság, csak úgy a semmiből. Rendszerint nem az igazság győzött, hanem az erősebb kutya baszta szét a gyengébbik életét. Gyakori hiba, hogy hamis ideológiák és feltételezések mentén próbálták megkerülni a hatóságokat, mintha azok mozgásvektorai előre kiszámítható matematikai állandók lettek volna. Pechükre ez nem időjárás-előrejelzés, vagy telejósda volt, hisz az emberi tényezőket és a véletlent lehetetlen előre prognosztizálni.

– Minél nagyobb a profit, annál nagyobb bukta lehet belőle – mondogatta nekik állandóan Tájfun. – Még a profi maffiózók is elbuknak egyszer. Minden kezdő kis pöcs beflasheli magának, hogy ő a Viszkis vagy Al Pacino. Azt hiszik, simán kijátsszák a rendőrséget, aztán ha bekerülnek, összefossák magukat a yardon. A rafkós nyomozók könnyen megfélemlítetik őket, és bukik az egész kamu tini maffiaklán. Rendszerint profán dolgok miatt buknak be, egy random igazoltatás vagy utcai verekedés miatt kerülnek a hatóságok látókörébe, és ha bármit találnak náluk, bedőlnek a többiek is. Elég, ha egyet lehallgatnak, és a teljes brigádnak annyi. Együtt edzek pár kommandóssal, ezek nem geciznek, a falon is átmennek, tesó.

Gyuszika gyanította, ha bukta lesz, minden bizonnyal ő bukja a legnagyobbat. Mesterséges egója azonban egyre többet akart, fékek és egyensúlyok hiányában képtelen volt csillapítani az éhségét. Soha nem volt elég.

A *cashflow*-növekedésnek köszönhetően megszűnt a hó végi aggodalom, Gyuszikának többé nem kellett összehúznia a nadrágszíjat. Miután kifizette a régi tartozásait, jutott új ruhákra és komolyabb autóra is. Fokozatosan hajszolta bele magát, egyre nagyobb rizikót vállalt a pénzért cserébe. Türelmetlenné vált, hiszen úgy hitte, pár hónap után már mindent tud a bizniszről. Növekedési hormonnal hizlalt egóját hitelkártyával kiporciózott csikokban szívta fel a diszkóban. Totál rákattant a zsére, és nem adhatta lejjebb a szintet. Már az első évben megszegte az összes létező normát és szabályt, melyek addig emberi mivoltát szavatolták. A kezdeti sikerek után hamar elszállt, sokak szemében nagyképűvé és gőgössé vált. A régi barátai is összesúgtak a háta mögött, hogy mennyire megváltozott a szakközépiskola óta. Ő azonban nem hitt nekik, a digitális mérlegre koncentrált, ahogy a számláló nulláról százra ugrott, majd száznál is egyre nagyobb értékeket mutatott. Nem hitt a

bűnügyi statisztikáknak, sem a történelemkönyveknek, holott azok Tájfun szerint valóságként dokumentálják a bűnözői karrier lehetséges stációit, a felemelkedéstől egészen az elkerülhetetlen bukásig. A hétvégi *flash dance*, a folyamatos készenlét felemésztette józan ítélőképességét. A börtöntől való rettegés ennek ellenére rákos sejtként burjánzott szét elméjében, de a félelem metasztázisát különböző szerekekkel nyomta el. Már hétköznapi is züllött, csak hogy enyhítse a permanens feszültséget.

Környezete nem értette, miért idegeskedik állandóan, bezzeg a dellát mindenki zsebre vágta. A pénz és a siker elidegenítette a régi barátaitól, és ahogy egyre magányosabbá vált, óhatatlanul más közegbe sodródott. Új társasága összetételét ruhamárkák, szórakozóhelyek és státuszszimbólumok definiálták, így került át a kerületből a város másik végére. A recept egyszerű: panelből a villába, majd villából a putriba. Ezek már nem a bevált gyerekkori barátságok voltak, hanem felszínes üzleti kapcsolatok.

Újdonsült kollegáival hetente egyszer összegyűltek az X-ben. Ambiciózus, mégis magányos üzletemberek gyülekezete jelent meg, akik között Gyuszika legalább időszakosan megértve érezte magát. Egy látszólagos csoportterápia, ahol a pénzkeresés fortélyain kívül közösen próbálták kitalálni, mihez kezdjenek a hirtelen jött gazdagság káros mellékhatásaival.

Új barátai rendkívül kreatívan üzték az önpusztítás művészetét, és egyre vadabb ötletekkel bombázták a heti találkozókra. A főnökök még jobban elszálltak, rendszerint róluk beszélt a fél város, ami szintén nem tett jót a diszkréciónak. Amikor pedig megvolt a heti egy alkalom, visszatértek a fásult hétköznapi magányba. Az állandó hajtás mellett nem jutott kellő idő arra, hogy hétközben is tartsák a kapcsolatot, meg különben is túl rizikós is lett volna ilyen témákról telefonon diskurálni.

Aztán egyszer az egyik srác eltűnt. Telefon kikapcsolva, soha többé nem tért vissza. Senki sem tudta konkrétan, mi lett vele, pontosabban mondva nem akarták tudni, ezért profilját kitörölték az emlékeikből. Sejthető, hogy nem a Bahamákon pihent, hanem a hűvösön, na de mi van akkor, ha legközelebb Gyuszika helye marad majd üresen? Nem túl valószínű, hogy bárki is keresni fogja, hanem azonnal beül egy másik a helyére. Nem véletlen, hogy az okosabbak messziről elkerülték ezeket a posztokat, ők inkább ügyvédnek, politikusnak vagy rendőri vezetőnek mentek. Tájfun szerint ez is benne van a történelemkönyvekben.

A fekete vasárnap

Vasárnap, egy újabb fekete vasárnap! Gyuszika azt hitte, a pénz mindent megold, csak hogy nem számított a fekete vasárnapra. Ez volt az egyetlen nap a héten, amikor szintetikus álomcsapdája nem védte meg a gonosz valóságtól. Ott feküdt egyedül a sötét szobában, az agya egy helyben *driftelt*, agysejtjei füstöltek, mint hátsó kerék a kanyarban. Várta, hogy a vérnyomása a kétszázás fordulatról kissé lejjebb kerüljön, vissza kettesbe, motorfék a szívnek, beleremegett a szívizom, az aritmia-kijelző pirosan villogott a központi

idegrendszer műszerfalán. Egójánál csak a paranoiája nőtt gyorsabban, ami mániás epizódokban tört rá.

Az ágyon fekve úgy érezte, mint aki megállíthatatlanul zuhan lefelé egy érzelmi fekete lyukba. Teste izzadt, homloka forrón lüktetett, koponyája belsejében párolgott az agyvelő. Tenyere nyirkos és hideg lett, az izomrostok pattanásig megfeszültek. Egyszerre csak pár köbcenti levegőt lélegzett be, mivel úgy érezte, többtől felrobbannak a tüdeje mélyében rejlő hólyagocskák. A rekeszizma milliméterről milliméterre haladva húzódott össze, közben mellkastájékon egyre szorosabb fojtás kerülgette, szíve hiába rúgkapált, nem szabadult az artériák és kapillárisok szorításából. A negatív gondolatok gúzsba kötötték és kerékbe törték az elméjét. Amikor pár percenként megijedt, hogy elveszíti az eszméletét, kipattant az ágyból, ivott egy korty vizet, majd az egyensúlyzavartól imbolyogva odavonszolta magát az erkélyajtóhoz és hangosan lihegve, fújtatva megkapaszkodott a kilincsben. Pihenés közben folyamatosan kifelé leskelődött a műanyag ablakredőny aprócska lőrésain, gyomra reflexszerűen összerándult az idegen kocsik és gyalogosok láttán.

– Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, hány csíkot szívtam fel a héten? Vajon megfigyelnek, lehallgatnak?

– Állandóan be vagy állva! – felelt vissza a tükör. – Kizárt, hogy a család vagy a szomszédok nem vágták le.

Hiába cserélgette havonta a telefonszámát, két nap alatt a környék összes megbízhatatlan, két lábon járó bizonyítékgyárosa kinyomozta az újat. Nem tudhatta, ki nyomja fel először a hatóságoknál. Már nem bízott senkiben. Elméjének borotvaéles pengéje mély sebeket ejtett, roncsolta az önbizalom testszövetét. A csóróság mellé régen legalább járt néhány hét szabadság, csakhogy ezen a ponton késő lett volna kiszállni. Ez a senki földje, ahol mindenki magára volt utalva, ha szarba került. Innentől két opció létezett, vagy lapos kúszásban vissza a régi, unalmas életébe, vagy tartotta a pofáját és tovább játszotta a nagymenő pinabubust.

Gyuszika nyilvánvalóan nem akart a visszatérni a pénztelenséghez, erőszakkal elnyomta az érzéseit, nem mondott le a könnyű pénzről, mivel ez töltötte be egója mágneses látóterét – ugyanakkor rettegett attól, hogy magával rántja az érzelmi téboly. Tájfűn figyelmeztető szavai visszacsengtek a fülében:

– Azért menekülsz, mert parázol a normalitástól! Parázol a szabályoktól! Parázol az érzelmi ciklusgörbéktől. Szellemi portfóliód üres rekeszeit cuccal és kápéval tömöd ki. Elvárod, hogy minden egyfolytában felfelé haladjon, egészen a sztratoszféráig, és ezért a faszágért feláldozod az életed. Nem törödsz a valósággal. Nem olvasol könyveket, nem nézel dokumentumfilmeket, csak mesecsatornát!

PSYdóutazók

A mélypont nem volt elérhető egy sima hétvégi kirándulás alkalmával, ennél több kellett hozzá. Újabb száz megatonnás bulik, melyek után a srácok ráncait egy húzópaddal sem lehetett volna kiegyenesíteni. Kiválóan működtek a kémiai elhárító mechanizmusok és beütött a limbikus Limbo Hintó. Ugyan még nem jutottak fel a csúcsra, ellenben már több lehetséges útvonalat kipróbáltak. Mindig ugyanaz lett a vége, vasárnaponként egyre később, illetve egyre ramatyabb állapotban értek vissza az alaptáborba.

Miután a városban túl forróvá vált a talaj, az újdonság varázsát jó páran a fővároson túli agglomerációban, illetve vidéken keresték. Az áprilistól októberig tartó szabadtéri szezonban Tomiék egyre sűrűbben lépek ki az addig megszokott, agyonlátogatott rendezvények komfortzónájából. Akik radikális újításokra és spirituális elköteleződésre vágytak, úgy érezték, hogy az *underground* szubkultúra kommercializációja, valamint a gazdasági szempontok irányába való eltolódás miatt túl keveset kapnak a fővárostól, amely addigra a régió kiemelt elektronikus zenei központjává nőtte ki magát. A lázadó szellemiség lassacskán kikopott a belvárosi táncparkettről, azokkal a kilencvenes évek óta kultúrmissziós tevékenységet folytató csoportokkal együtt, akik egy multikkal és kartelekkel terhelt piacon nem tudtak – legalábbis vállalhatatlan kompromisszumok nélkül – fennmaradni.

Fórumozás, partibeszámlók, partifotók, partifotós, belföldi parti, külföldi fesztiválok, tág világ; tág pupillák pásztázták a monitoron felvillanó *flash* animációk és buliajánlók *bannereit*. A háttérben titkos *topicok*, zárt *chatszobák*, privát üzenetek, élménybeszámlók, folyamatos pörgés. Az online mikroközösségek az internetet immáron nem kizárólag pornósasolásra vagy drogreceptek csereberélésre használták, mint Gyuszikáék, hanem a kultúra egyéb szegmenseibe is betekintést nyerhettek: film, divat, művészet, újságírás, reklámpia, grafikai szolgáltatások, utazás, rendezvényszervezés. Az egyirányú információáramlás, információközlés helyett továbbléptek az interakció és a közösségépítés irányába, mely folyamat a web kettő keretrendszer előfutáraként aposztrofálható. Összehozta a hasonló ízlésű, gondolkodású, olykor egymástól földrajzilag távoli helyeken élő embereket.

Tomi ekkoriban AtomX néven nyomult a kiemelt zenei fórumokon. A különböző szervezőgárdák, zenei kiadók, klubhálózatok nyomon követésére szakosodott arcok között számtalan új ismerősre (és ezáltal új narkotikumokra) tett szert, egyúttal jóval mélyebb betekintést nyert az országos és külföldi zenei, szervezői háttérfolyamatokba. Első kézből szerzett tudomást arról, ha felbukkant egy új, nívós design, igényes zenei címke, történetesen razzizáltak valamelyik partyn vagy egyéb érdekesség történt a környéken, egyúttal könnyen frissítette a kábítószerekkel kapcsolatos tudását is. Egyes, kis létszámú, rejtett csoportosulások egyedi zenei stílusokat és irányzatokat kreáltak vagy honosítottak meg. Ennek részeként

illegál bulikat szerveztek, melyeket rendkívül szűk körben hirdettek, a kezdetekben alig pár tucat ember tudott a létezésükről. A nagymenő kopaszok és strassz királylány barátnőik egyáltalán nem akartak ilyen koszos raktárépületekben vagy hegyen, dombon, erdőn át a sárban gyalogolva bulizni, jobban imádták a puccos szórakozóhelyeket, ahol kényelmesen tudtak parkolni a bősze verdákkal.

Tomiék fokozatosan leszoktak a megaparti kozmoszról és nyaranta egyre többet csatangoltak a kültéri illegál eldugott ösvényein, télen pedig átmentek a kisebb klubokba, ahol jóval családiasabb hangulat várt rájuk. Ezeken a helyeken simán el lehetett sörözni a sztárfellépőkkel, mivel ők nem agyon*hype*-olt megasztárok voltak, hanem ugyanolyan hétköznapi srácok, mint Tomiék. Ugyanez vonatkozott a klub teljes személyzetére, rendszerint még a kidobókat is beleértve.

Ez a szcéna tudatosan szembement a csillogó Swarovski kristályokkal kirakott bikinis playmate-ek és limuzinban kokozó médiasztárok száz pezsgős, Roxy rádiós látványvilágával, az elektro-punk attitűd mögött nem sorakoztak fel vagyonos mecénások. Ertő szociális háttérükből kifolyólag inkább a gazdagokat nézték le, mint a szegényeket, a lelkes szervezőgárda szerény költségvetésből is szenzációs bulikat csapott; az utazó cirkuszt elsősorban az anyagi-felszínes buborékvilág ellensúlyozásának piaci igénye tartotta felszínen.

A tulajok, szervezők sem a milliós végkielégítésért vagy a topless táncosnők molesztálása végett csinálták az egészet, hanem a zene, a közönség és a kultúra szerelmeseiként utolsó pénzüket is beletolták ezekbe a projektekbe. A VIP szekció úgy nézett ki, mint máshol egy raktár, azonban – a szokványos sztereotípiák helyett – itt csak úgy hemzsegték a színes egyéniségek. Külsőleg az egész egy grandiózus hippikaravánra hasonlított, tele örült feltalálókkal, táltosokkal, művészekkel és zenetudósokkal. A közönség napokon át zakatolt a nukleáris tálban, amíg szólt a zene, nem számított a holnap, sem a holnapután.

A két-három napos minifesztiválok visszaadták az elveszett feelinget azoknak az arcoknak, akik cserébe lemondtak agysejtjeik jelentős hányadáról. A feeling mindent vitt, így az agysejteket is. Ennek a trendnek élenjárója volt az ún. goa közösség, kik akkoriban még nem osztódtak fel különböző (al)irányzatokra. Helyszínek tekintetében előszeretettel mozogtak a periférián, vagy olykor (több) száz kilométerre a megyehatártól. A belvárostól való távolság mégsem nyújtott száz százalékos védelmet a rossz arcok ellen. A legdurvább bűnözőket nagyjából kiszűrte, kivéve a helyi menő csávókat, vagy a kidobók haverjait, akiket rendre felpiszkált a környékbéli erdők mélyén dübörgő basszusok hangereje. Megesett, hogy a legnagyobb acid flashek közepette egyszer csak becsapódott egy metálfényezésű Audi A8-as aszteroida a táncter közepére, majd a százharminc kilóra felfűjt testépítő sofőr spirituális motívuma kipattant a kocsiból és kezében három lufival becammogott az erdőbe Kelet felé, ahonnan csak órákkal később talált vissza, viszont akkor már Nyugat felől érkezett, mint a demokrácia.

Nem pusztán emiatt necces Goapartykat szervezni, eme küldetés önmagában különös liezon a természeti erőkkal. Emberfeletti erőfeszítésbe telik megálmodni, majd a puszta közepén felépíteni egy komoly infrastruktúrát, aztán azon rimánkodni, hogy ne szakadjon le az ég, ne jöjjön orkán vagy ne csapjon be sehova a villám. A természetes és természetfeletti kihívások ellenére a goa szertartás megőrizte szakrális beavatás jellegét, ráadásul ide nem pusztán divatból jártak az emberek, és nem kizárólag a kiváló minőségű cucc miatt (holott lássuk be, ez sem elhanyagolható szempont). A fővárosból kimenekülve természetes játszóteret kerestek maguknak, ahol pár napig kibontakozhattak, önfeledten szórakozva a saját bejárátú pszichedelikus ugrálóvárakban.

A bulikat és előadókat egyedi brandek fémjelezték: Alien Project, Boom fesztivál, Candyflip, Dunavarsány, Etyeki katlan, Fractalparty, Garancsi tó, Halásztelek, Infected Mushrooms, Juno Reactor, Kultiplx, Mágikus Majális, No Man's Land, Ozora, Psyweekend, Samothrarki, Tranceport, X-Noize. Akadt még bőven tanulnivaló, arról nem beszélve, hogy igazi megpróbáltatásnak bizonyult egyáltalán eljutni idáig. A tavak, hegyek, katlanok, várak, mezők, erdők eldugott, zezzugos ösvényein bolyongva Tomi újra a kilencvenes évek misztikus érájában találta magát. Végül egy tisztásra kanyarodva belobbant a törzsi hangulat lángja és a megfáradt utazókat beszippantotta a zene által vezérelt belső képek démoni víziója. Testüket elrabolták a tűz körül táncoló erdei hippik, elméjüket bekebelezték az UV-féregnyúlványok csápjai. Tomi azon nyomban rákattant az akkoriban népszerű *fullon* műfaj csavarós, reszelős, cseppfolyós hangzására. A zenei élmény egyszerűen leírhatatlan volt, mint a pszichotróp szerek általi tudathasadás: mintha egész életében ezt a tudathalmazállapotot kereste volna, aminek hatására a külvilág egyszerre folyékony, szilárd és légnemű. Mindig is tudni vélte, hogy mi emberek pusztán albérlők vagyunk e galaxisban – nos, a goa partikon végre-valahára találkozott az eredeti tulajdonosokkal, az istenek és földönkívüliek világának vándoraival.

A plagizált *full moon* partik elmaradhatatlan kellékeivé váltak a herbál *shopok*, a bio eki, vega, *chai* és indiai kulináris élvezetek, kortárs művészek, *performance*-ok, tűzsonglőrök, testfestés, UV deko, térgrafikák, 3D szobrok, neonfestmények. Azonnal magával ragadta a barátságos, befogadó társaság – jobban mondva elragadták a bárpultig. Ebben a miliőben bárki megőrizhette személyi identitását, nem kellett uniformizálódnia, mást mutatnia, vagy másképpen öltöznie, csak hogy befogadják. Otthon maradt a pesti feszülős dzsigoló *outfit*, ehelyett mindenki olyan rikító, színes göncöket viselt, melyek leginkább passzoltak az egyéniséghez. A tranzit zóna túloldalán entheogén sámánok, di-nitrogénoxid inhalátorok és molekuláris DMT-sejtek várták a pihenni vágyókat. Napfelkelte után a tömeg új lendületet kapott, a napfény hatására módosultak a terepviszonyok, megváltoztak az arkifejezések, valamint egyre kevesebb dohány került a cigikbe. Mint akik benne ragadtak a legutóbbi Mad Max forgatás díszletében, betépett Max Rockatanskyk és Furiosa Imperátorok táncoltak Halhatatlan Joe pszichedelikus mixeire a *storyboard*okon.

A (kültéri) bulik után nem széledt szét a tömeg, menetrend szerint átcuccoltak egy közeli vízpartra, ahol mindenki kénye-kedve szerint szántotta a habokat, vagy tömény szesszel tisztogatta auráját a vasárnapi napfényben. Ilyenkor okosabbnak tűnt egy városon kívüli tavat, strandot, elhagyatott mezőt keresni és ott átvészelni a vasárnapot, ahol elbújhattak az izzó hőhullámok, valamint a hatóságok kíváncsi szemei elől. Az alkohol méltó edzéspartnernek bizonyult a vasárnapi levezetéshez. Tomiék a negyvenfokos hőség árnyékában vedelték a hűgymeleg vodkát, eközben az aljnövényzetben *chillező* tücskök és bogarak a BMW mélynyomójának ütemére ciripeltek.

Az egyik jól megérdemelt vizeletürítés közben Tomit betalálta egy darázs kommandó, letolt gatyával bukdácsolva menekült előlük, át egy egész szántóföldön, épp hogy csak szembe nem hugyozta saját magát. A barátai majd megpusztultak a röhögéstől.

– Anyádat, Junior, ne rajtam mozzazzál, mert a száddal fogom felhúzni a sliccem!

Annyiban maradtak, hogy Junior hoz neki egy gatyát, ha cserébe Tomi megígéri, hogy hugyos nadrágszárral nem ül be a kocsijába.

Minden hétvége egy újabb futamgyőzelem volt, vasárnap esti díjátadás a kocsmában a hétvégén legtöbb g-vel (nehézségi) gyorsuló versenyzőnek. Bár valószínűleg az járt jobban, aki menet közben feladta és kocsmapózban elaludt a vécében. Vagy a csomagtartóban.

Az exkluzív helyszíneken durvábban hatott a katarzis, egyrészt a *true underground* arcok elvitathatatlan nyitottsága és kedvessége, másfelől az ipari mennyiségű lőpor hatására, amit elfüstöltek. A tősgyökeres közönségnek a sok cuccól annyira leszakadt az arca, hogy szüleik kizárólag a fogazatuk alapján tudták volna őket beazonosítani. Ezt a problémát úgy oldották meg, hogy minimum négy napot mentek egyhuzamban és így ritkán találkoztak az ősökkel, ha pedig ez a taktika mégsem vált be, akkor elköltöztek otthonról.

Tomi hasonlóan érzett saját családja iránt. Nem vett tudomást a normálisnak hazudott, ám valójában álságos és megalkuvó környezetéről, önként lemondott a földi állampolgárságról, hogy a transzcendencia határán túli életre rendezkedjen be. A társadalmi kirekesztettség kényszerzubbonyként szorító érzése fiatal kora óta korlátozta érzelmi cselekvőképességét. Exodusához párosult a vélt eszmeiség, amely szerint egy jobb világra cserélheti le a régit, nagyjából úgy, ahogy a nyugati autóipar remekművei váltották le a kocka Ladákat a diszkó parkolójában a kilencvenes évek elején.

A XXI. század kísérleti alanyaiként sokan bedőltek a korszellem által diktált magas társadalmi nyomásnak, valamint a csábításnak. Az ősök elvárásainak való megfelelés helyett az xtc generáció homlokegyenest eltérően képzelte el a jövőt. Helyesen tárták fel, hogy mit és hol rontottak el a szülők, a tanárok vagy a főnökeik. Viszont az érme másik része láthatatlan maradt. Az ufójelmezes partiarcok (*chemicalienek*) hiába látták a társadalom eldugott vértócsáit, nem ismerték kellően saját kultúrtörténetüket, sem új világuk rendellenességeit, nem vették észre a kis fekete pöttyöket a nyári égbolton, a *fullon* melódiákba kódolt hamis szirénhangokat, mert a bérelt VR szemüveg és a dübörgő, kövér sub-basszusok elfedték azokat.

Eredetileg egy új hippy kontinens felfedezésére vállalkoztak, csak hogy a hétvégi psyddoutazás túlélői elkallódtak a szintetikus drogok háromszögében.

Hajnali ébresztő

A hétfő hajnali ébresztő minden narkós legfőbb ellensége, ettől összerezzzen a test és könyörögve dobja be a törülközőt.

Tomi ilyenkor rendszerint szívójéki fájdalomra és vastagbélből egészen a garatig lüktető hányingerre ébredt. A fürdőszobától a munkahelyéig végigkísérte a szédülés, valamint a rémálmai emlékmása. Még el sem kezdődött rendesen a munkanap, de már neurotikus sírás kerülgette. Mire a parkolóban nagy nehezen kikászálódott a kocsiból és megindult az épület irányába, idegszájai hangosan üvöltöttek a fájdalomtól. Reszketve hívta a liftet, lévén a meredek lépcső hétfőnként nem volt opció. Arca sápadtabb volt a recepciós pultot övező fehér márványnál, szigorúan lefelé nézett és a fényesre súrolt padlót bámulta, nehogy bárki hozzászóljon. A traktorkerék méretű karikák a szeme alatt, a zavart tekintet, mind a pusztulás stigmái voltak. Síró emotikon nézett vissza rá a padlólapról, és tudta, hogy a nap hátralevő részében végig követni fogja.

Nem köszönt a recepciónak, csak szó nélkül elsuhant a pult mellett, *csak semmi pánik*, szuszogott magában, majd ökölbe szorított gyomorral beszállt a liftbe, gyors kitöréssel beült a gép elé, és megnyitva pár random dokumentumot, szapora nehézlégzéssel bámulta a kusza betűtípusokat, várva, hogy az e-mailekben felvetett problémák maguktól megoldódnak.

Mozgása akadozott, mint vidéken az internet, idegrendszeri görcsök törtek rá, a fokozott ingerlékenység tünetegyüttesét produkálta. Tudta, hogy vissza kellene tekerni a kilométerórát, nehogy meglássák a kollegák, mennyit ment a hétvégén. A fordulatszámról nem is beszélve, bár aki ért hozzá, így is könnyen kiszúrja a pupillája helyén vörösen izzó fényoszlopokat, no meg a belülről rohadó kasztnit.

Vérnyomása pusztán arra volt elegendő, hogy a megfelelő pillanatban kislisszoljon hugyozni. A munkára képtelen volt. Szemét dörzsölve és nyomkodva igyekezett újralibrálni a felbontást, az ájulástól és az elemi fájdalomtól tartva félóránként betolt száz gramm csokoládét és egy liter vizet, így pótolva a kiesett kalóriákat és emlékeket. Ilyenkor nem szólt senkihez, és kurvára imádkozott, nehogy berontson a főnök valami extra sürgős munkával.

Szerencsére amaz ilyenkor még a büfében kávézgatott, így nem látta, ahogy Tomi összerezzent az első telefoncsörgés hallatán, még a seggén is felállt a szőr. A srácnak dunsztja sem volt, ki van a vonal másik végén és milyen nyelven mit is mond, nem jutott semmilyen praktikus kifogás az eszébe, ezért csak annyit dadogott a kagylóba:

– Majd visszahívom. – És ezután gyorsan kinyomta a telefont.

A zavartság és a paranoia összemosódott a valósággal, piszkos foltokat hagyva az auráján.

A folyosón idegen ügynököket látott, öltönyös Mr. Smitheket – akik valójában új gyakornokok voltak és állásinterjúra jöttek. Tomi úgy képzelte, egész nap a nyomában vannak, a falak visszaverték tudatalattija kóros kivetüléseit, időnként a nevét suttogták.

Ebéd után Tomi valahogy összeszedte magát és fokozatosan helyreállt a kép, kevésbé tűnt szemcsésnek a délelőttől kezdve.

– Soha többé nem csinálom ezt a szart! – fogadkozott minden hétfőn, aztán amint elmúlt a közvetlen életveszély, máris hívta a haverokat, hogy felírják a szombati vendéglistára.

Minden egyes nap az előző másnapossága lett, egy végtelenített pánikroham. Miután a hétvégi pokoljárás lezajlott, az okosok szerdán újrakezdtek és baszták neki vasárnapig. Aztán még tovább. Egyenesen buliból jártak be dolgozni, majd óránként frissítettek a vécében, tudván, hogy vasárnap nem szabad elszívni az egészséget, ugyanis a *mentő egyes* hétfőnként életet menthet. Keddenként jót tesz a nemi életnek, szerdánként rásegít az edzésre, a csütörtök meg különben is kispéntek.

Minden közösségnek megvannak a maga rituáléi a másnaposság ellen, pár lényegi dolog mégis lemaradt a listáról:

Ne kombinálj többféle drogot és alkoholt egymással, vagy vasárnap reggel takarodjál haza, hogy a szervezet legalább egy teljes napot kapjon a lábadozásra. Egy nap alatt még nem leszel full józan, de valamivel közelebb kerülsz az élet biztonsági zónájához.

Van, aki bírja, van, aki feladja. Aki ma bírja, lehet, hogy holnapután már nem fogja. Voltaképpen mindenki a saját kárából és másnaposságából tanul, már ha egyáltalán tanul valamiből. Rengetegen nem tanultak semmit, generációkon átívelő bölcsességfelhők és aranyköpések zuhatagában nőttek fel, melyek segítségével a környezetükben élő felnőttek megideologizálták függőségüket. Ezek nagy része még gyermek- és fiatalkorban vált szentírássá, hiszen könnyebb éveken át magyaráz(kod)ni, miért iszik valaki minden nap, miért tolja szét az agyát minden hétvégén, vagy miért költi az összes pénzt drogokra és piára, ahelyett hogy ruhát, vidámparkot vagy fogorvost fizetne, mint bevállalni az igazságot.

Egy függő mindent meg tud magyarázni. Hiába a magas fejlettségű intellektus, ha önbecsapásra van programozva. Aki nem bírja a másnaposságot, inkább rátol valamit, az ördögi körhintát immáron egyetlen külső feltétel szabályozza, hogy az adott személy ki meri-e jelenteni saját magáról, hogy függő és változásra szorul az élete, vagy sem. Amíg ez nem következik be, a ciklusba foglalt utasítások megismétlődnek, egyre korábban kezdődik a hétvége, és egyre később ér véget, egyre korábban kezdik a bulit és egyre később hagyják abba, mire a kettő lassan összeér – és akkor oda az egész hét.

Tominak egyetlen szerencséje – mások szerint genetikai hiányossága – az volt, hogy a hétvégék túlságosan kapacitáltak a szervezetét, ezért hétköznap visszavett a fűből és a piából. Elhatározása mögött nem állt semmilyen belátás vagy megfontoltság, pusztán a túlélési ösztön. A pénze és a szabadideje ugyanúgy ráment, viszont másképpen osztotta be, csütörtöktől vasárnapig nyomott mindenből annyit, ami másnak egy hónapra is elég.

Hétközben jobbra össze-vissza zabált és az alváshiányt pótolta, és amikor nagy ritkán letévedt a konditerembe, az ottani szteroidördögök kiokosították, melyik mellékhatásra milyen további pótszereket szedjen, ha kedves az élete. Ők már csak tudták, ugyanis a legtöbb kivarrt, rommá gyúrt gyógyszer(hatás)tani kutató szakértelme a kocsmákban kikupálódott, alkoholba pácolt, májcirrózistól sárgára aszalódott belgyógyászokén is túltett. Hiszen aki nem nyomja mindennap, az nem is lehet függő.

– Az ugyan mit számít, ha hétvégén a halálos dózis többszörösét szívod, nyeled, nyalod, nyomod, tolod be és utána napokig rosszul vagy, majd mindezt megismétled egy évben ötvenszer? Dehogya vagy függő, tes! Hagyjad már, ha kibírod két napig hányás és remegés nélkül, akkor kutya bajod! Ha meg remegnél, akkor basszál rá egy Xanaxot, és attól elmúlik.

Különben is, ha esetleg bármi kétely merült fel, ha repedés keletkezett az alkoholba és drogokba vetett bizalom vasbeton falán, többnyire előkerült egy idős rokon vagy a szomszéd alkesz, mint *ultima ratio*, egyetemleges hivatkozási pont, aki a legenda szerint ötven éven át itta reggelire a pálinkát, zabálta a zsírszalonnát, azt mégis tovább élt, mint a mentősök, a nővérek és szakorvosok együttesen.

Az after soha nem érhet véget

A hét második felére az egész környék *after* üzemmódba kapcsol. Az arcok egyik buliból a másikba jártak, aztán haza, fürdés, vissza a haverokhoz, le a kocsmába, és onnan tovább a következő célállomáshoz.

Valamivel el kellett ütni az esti bulik közti időszakot, illetve kellő teret adni az *after*por hatásának, hogy lecsillapodjon. Idővel mindenki rájött, hogy saját érdekében jobb, ha minél később ér haza, amikor már az egész család alszik. Haverok, duma, PS-ezés, rengeteg szittyó, néha egy cigi, és mire addig kontempláltak a kelet-német konyhacsempe barázdái felett, hogy elnémult a társaság, akkor jött el a hazamenetel ideje.

Tomi vasárnaponként hazaérve autentikusan hozta a megfáradt karaktert, *kaját ide, köszi, csá*, és gyorsan felkúszott a szobájába.

Elméje egyre lassabban pulzált, tompítva a beszűrődő zajokat és a napfényt, az alvás sem ment túl könnyen. Gondolataiban átpörgette, nyárson forgatta az elmúlt napok történéseit. Újra felelevenítette maga előtt az est fénypontját, csak hogy az agya *be*loopolta azokat a pillanatokat is, amikor vállalhatatlanul viselkedett. Aki hajlamos erre, annál ilyenkor bekapcsolhat a lelkiismeret- és az önmarcangolás program, a múlt feltárása után a belső fókusz átterelődik a jövőbeli kihívásokra, képzelőereje beszkennelel aggályait, majd ebből felépíti az eljövendő diszkó-disztópiát.

Kimondottan gyűlölte ezt az állapotot. A sok agyalás elég fárasztó egyedül, viszont párban, egy csaj mellett, még annál is rosszabb. Ilyenkor egyikük sem tudott aludni, helyette néma

tekintettel bámulták egymást, fáradtan és nyugősen. Rosszabb esetben azért sem néztek egymás szemébe, mert túlságosan eltorzult a vizuál, ahogyan retusált önképük máza szétfolyt az izzadsággal átitatott lepedőn.

Bezzeg milyen szépen indult az este! A második adag után Tomi Supermannek képzelte magát. (Ha jó a cucc, a csajoknak ehhez elég egy is.) Suttogás, ölelés, G-pont akupunktúra, mindent bele, tövig nyomta a pedált, amíg farka akkorát nem durrant, mint egy pezsgős dugó. Aztán ahogy alábbhagyott az éjszaka intenzitása, kiderült, hogy nincsenek szuperhősök a szobában, pusztán átlagos emberek, akik az élet összes problémájára azonos megoldóképletet használnak, avatárok és *nick*nevek mögé bújva elhatárolódnak a többségi társadalom egydimenziós létezésétől, holott az egyetlen különbség annyi, hogy ők nem Borsodit vedelnek az éjjel-nappaliban, hanem *speedet* szívnek Gyuszikánál éjjel-nappal.

Tomi megállapította, hogy Gyuszika heti négy napot pörög, kettőt kúszik, egyet alszik. A házukban nagyobb volt az átmenő forgalom, mint egy szupermarketben. A kasszánál pakkonként háromezret kellett fizetni, de Tomi megkapta kettő-félbe.

– A vasárnapi melankólia helyett tovább kéne csapatni a bulit! – filózott.

Szemei libikókát jártak. A mérleg egyik serpenyőjében agysejtjeinek relatív atomtömege pihent, másokban a kétgrammos takonyformájú amfetaminzselé – és mindig a pakk bizonyult erősebbnek. Akkor basszuk neki rendesen! Többé nem sietett haza, hogy az étkezőasztalon heverő szottyadt rántott húst vagy a mellette ülő apját bámulja, ahogyan lyukas atlétában, sárga foltos alsógatyában vedeli a sört. Elköltözött Gyuszikáék utcájába, ahol épp megüresedett egy kiadó garzonlakás – voltaképpen csak a ruháit tárolta ott, mivel a hét egyik felét a melóban, a másik felét pedig bulikban és *after*eken töltötte.

Az *after* utolsó felvonása rendszeresen Gyuszika pecójában érte el a tetőfokát, ahol minden héten csütörtöktől hétfő hajnalig tartott a zakatolás, a zenészek 150 bpm feletti tartományban nyomták a talpalávalót. Idővel az egész környék odaszokott, aminek köszönhetően Gyuszika többet forgalmazott egy hónap alatt, mint a Miramax. Annyi port tartott otthon, hogy az ügyfelei egymás között csak Fehér Háznak hívták a helyet.

A felső szinten lakott az unokaöccse, aki gombát és bélyeget árult, mindaddig, amíg Gyuszika meg nem találta az egyik haverját a földön heverve, egy bokor alatt az utcasarkon, amit csillagkapunak nézett; a srác úgy gesztikulált, mintha épp csukott szemmel rakná ki a Rubik-kockát, mellesleg szentül hitte, hogy otthon fekszik az ágyában, ezért Gyuszikát következetesen anyunak szólította.

– Na, ekkora reklámfelületre nincs szükség – bölcselkedett Gyuszika, és miután összekaparták a srácot a bokorból, a hallucinogén üzletágnak gyorsan befellegzett.

Szép lassan kialakult a napi rutinja. Először a melósok jöttek, akik reggel hat óta tolták a mini bónuszt a pókergépen. Egy kicsi, egy piros, egy csík, egy fekete. Kilencre oda kellett érniük a melóba, bár addigra túl sok pálinkának nevezett körömlakkleomosót ittak: akadozott a gyújtás, nehezen indult be a gépezet, ezért még kellett egy kis gyorsító – különben egy lakópark sem épült volna fel az országban.

– Nem, dehogy nekem lesz, á, a főnöknek viszem, tudod, na, Gyusztika, adjál kettőt, biztos jó, tuti, akkor még hármát csúszóra.

A következő időszáv a perverzeké volt, akik állandóan rommá baszták magukat különféle pörgetőkkel, ajzószerekkel, aztán a környékbeli prostikat zaklatták vagy egész nap otthon verték a brét. A nők nem bírták a tempót, sem a kiképzést, ergo – legtöbbször – maradt a vicsorogva rejszolás, avagy zsebkámaszútra, nonstop pornóhegyek, lehetőleg olyan hangosan bömböltetve a tévét, hogy az egész utca hallja.

– Hallod, ú, most rárántottam kettőt, bazz, nem mentem el már egy hete, azóta nyomom a viagrát, de most geci, csak tudod, otthon van a tuti DVD-m, na azt ha előveszem, de hülye vagy, á, hallod, ki kell vernem itt a vécében, már nem bírom ki hazáig.

– Na takarodjál és verjed anyádba!

Gyusztika attól tartott, ezek egyszer még rámennek a szomszédban lakó nagymamája gerincsérves törpetacskójára, ezért a tranzakció lebonyolítása után gyorsan kipaterolta őket az utcára. Beteg rohadt állatok voltak ezek, mellesleg lelki rokonságban állnak a teljesítménykényszeresekkel. Számukra a cucc mindig valamilyen speckó munkafolyamathoz kellett, melyet szerintük vétek lenne józanon elvégezni. Legyen az ásás, rakodás, szerelés, dugás, keresztretjévényfejtés. Pár csík és rengeteget javult a koncentráció.

Őket váltották az anyukák, akik alig várták, hogy – miután a gyerek végre elhúzott oviba – a házimunka előtt még odaverjenek egy kiadós csíkot, aztán jöhet a Blikk, szolika, takarítás, és három zuhany, mielőtt hazajön a férjük, nehogy a seggük pórusain megérezze Gyusztika izzadt tenyerének bukéját, majd cigi, közös fürdetés, altatás, spagetti, vörösbor, végezetül a jól megérdemelt *Barátok közt*, kézi levezetéssel.

A partiarcok stabilan 12-16 óra között érkeztek, mert addigra dobták ki őket az összes létező szórakozóhelyről.

– Holleszafter?

Állandóan nagy jövés-menés, konferenciahívások, megy az adok-kapok, pörög az árutözsde, emelkedik az árfolyam. Illegál brókerek, akik mindent tudnak a piaci helyzetről: ki, mi, hol, mennyiért, kit csuktak le, kit engedtek ki, melyik hely zárt be, miért zárt be, ki verekedett, kit húztak le, kit húztak meg. Tiszta híradó. Jó velük pörögni, a jó csajok mindig tapadtak rájuk, hátha nekik is jut egy falatka valamelyik csíkból vagy farokból. A csávó mindent elintéz, telefonál, leszervez, akár egy turnémenedzser, kocsival hozza-viszi a kis seggét, elég néha kibillennie a fűtött, deréktámaszos Audi bőrüléséből, be a diszkóba, onnan valamelyik zsíros képű *sugar daddy* ölébe, aki fizeti a maradék hétvégéjét, sőt, ha ügyesen bánik vele, akkor onnantól az összes hétvégéjét.

Kora este jöttek a gyúrosok, kezükben *shaker*, zsebükből injekciós tű fityegett.

– Benyomtam a Szusztát múlt héten, Zolika túltolta a Thai Anabolt, nem áll fel a fasza egy hónapja, kellene még kicsit szálkásítani!

– Nem baj, Rudikám, ettől még a halott is felül a koporsóban, olyan kraft van benne, egy egész Kraftwerk, Rudikám!

A nap hátralevő részében taxisok, táncosnők, egyetemisták és bébiszitterek adták egymás kezébe a kilincset. Ennyi idő alatt Gyuszika mindenkinek megismerte a szerethető „A” oldalát, valamint a felejthető „B” oldalt is, amiről legtöbbször azt kívánta, bárcsak soha ne látta volna.

Közösen nevettek, vigadtak, minden kibaszott csütörtökön, pénteken, szombaton – és vasárnap is együtt fotoszintetizáltak az UV-lámpák fényében. A *borderline* határvidéken mindig történt valami, amit túl kell élni vagy meg kell ünnepelni: névnap, születésnap, vizsga, válóper, tejfakasztó, pótszilveszter, Grand Opening vagy Provident. Az utcákon hasított a delírium (*silence*), ráadásul mindig akadt elég pszichopata és pszichonauta, akik alig várták, hogy betéphessenek. Bárhol, bármikor.

Joker kocsija előtt szombat esténként nagyobb sor állt, mint a boltokban a taxis sztrájk idején. Faszán ment a *business*, így a kocsiját kéthavonta egyel nagyobbra cserélte, a Golfból fokozatosan átült egy hetes BMW-be. A kuncaftok szőlőfürtként lógtak a verda ablakán, kint a főtéren, nem számított a kamera, legalább egy körben letudta az összes rajongót.

Örökös várakozás, koccanások a forró betonon, ütközések a menő drogtelephelyeken, napokig semmi, aztán végre megjött a mennyei manna. *Halleluja! Van izé?* A remény rabjai nem adták fel, váltott számokról, számkijelzés nélkül hívogatták ötpercenként. Kellene az antiszérum, de hát bazmeg az ember is csak ember, néha neki is lehet magánélete. Lényeg, hogy hétvégre legyen meg a della. A csajoknak ruci, ékszer, vegyszer, belépők, bogyó az *afterre*, hotelszoba, kokain-viagra turmix. Ettől Joker tovább bírta, mint Sztálingrad a nácik ostromát. Addig kefélt a picsáig varrt gádzsit, amíg annak el nem állt a lélegzete. Ha túlélte, akkor a jövő héten ismét tali.

Jokert nettó nyolcvanra jelentették be az egyik haverja autószerelő műhelyében, ami nem igazán volt köszönő viszonyban a keresetével – csak a telefonszámlája több volt. Havonta három kilót vert el a verdára és benzinre, hatot pedig felemésztett az életvitel. Cuccra keveset költött, mivel azt olcsón kapta. Naponta két kiló kenyér árából bármelyik szöszit befűzte a környéken, a csajok hamar kifeküdtek, hol a BMW-től, hol a kék bogyótól a kesztyűtartóban, de ha nem lett volna elég, ott volt a három mobil, a Versace farmer és tetkómintás izompóló. A csomagtartóban Nike cipősdoboz tele apróval – ötszázások, ezresek, kétezresek, alig győzte átváltani nagyobb címletekre. A jó minőségnek hamar híre ment, túlságosan messzire. A kidobók puszival köszöntötték, *escortmenedzserek* várták lent a kondiban.

Szép élet ez, megvan a megabája, amíg egy nap nem jön egy nagyobb, erősebb pitbull, aki elveszi az egészséget, egy féltékeny picca, aki felnyom, mint egy kúpot, vagy egy függő barom ügyfél, aki dimenzióváltás közben belebotlik a hatóságokba. Elég, ha a rendőrök górcső alá veszik a nézését meg a járását, azonnal levágják, hol és mit evett a hülye gyerek. Elvégre ez a dolguk.

Pontosan azóta sem derült ki, melyik okozta Joker vesztét, ámde amikor egy nap berendelték a helyi kapitányságra valami kamu szöveggel, hogy tanúskodjon egy (állítólagos) baleset kapcsán, rutinos ember lévén ügyvéddel érkezett, és előtte elbúcsúzott a családjától.

No meg mindent jó alaposan kipucolt otthon, a mobilok, kártyák, zacskók és a mérleg darabokban heverték egy szakadék alján.

Gyuszika idegrendszerét eléggé megviselte mentorának korai elvesztése, holott ebben a műfajban nincsenek élethosszig tartó kapcsolatok. Jöttek a nagy anyázások, titkosszolgálati megbeszélések, telefonszámcserek, akksit ki, pofát be. Nem tudjuk, nem láttuk, nem ismerjük!

– Naponta átlagban harminckétszer hívogattad, de nem ismered? Ez komoly? Kétszázhusz nem fogadott hívás, ha elment gyúrni és a szekrényben hagyta a telefont, vagy amikor edzés helyett leugrott Siófokra, és bikinis csajokat fújattak az Aranyparton. Ennyire ügyes autószerelő lett volna?

Gyuszika abban reménykedett, hogy Joker legfeljebb egy-két évig marad előzetesben, illetve ha az ügyvédjének valahogy sikerül meggyőzni a tanúkat, akkor talán karácsonyra otthon lesz.

Végül az élet felülírta Joker terveit. Egy ideje lehallgatták az egyik telefonját, ráadásul megfigyelték az egyik beszállítóját, így minden bizonyíték a hatóságok rendelkezésére állt, hogy az egész hálózatot lesitteljék. A zsaruk örültek, hogy végre elkaptak pár nagy halat, ezért az alsóbb szinteken nem kutakodtak tovább. Gyuszika így megúsza a börtönt, viszont onnantól kezdve magányosan mormolta el vasárnaponként a dílerek rekviemét.

Ült a luxusverdában, számolta a pénzt, védte a drága piákat – amiből egy üveg annyiba került, mint anyád havi nyugdíja –, esténként egy gramm kóla az orrba és indulhat a buli. Rajság, királyság, minden Gucci, full kippatintva, a félkilós aranylánc lobogott a menetszélben. Havonta másik verdát hozott el az autókereskedésből, ezzel szedte fel a diszkós picsákat. Több muffot látott életében, mint egy nőgyógyász. Ő fizetett mindent, mert elhitte, hogy ez a helyes. A medencés bulikon ott tolongtak az irigy, kétszínű haverjai, akik rendszeresen kihasználták. Beszúrta a kokszot és mindegyik buliban zárásig nyomta. Felszopta magát a ranglétrán, felszántotta a konkurenciát. Cserébe kapott egy jó felbontású célfotót a csúcson, amit felrakott a közösségi oldalra, hogy mindenki lássa, mekkora utat járt be. Nem sejtette, hogy istent játszik, de sajnos benne ragadt a szerepben. Elvakította a pénz, a hatalom, a siker. Hogy végül mekkora árat fizet érte? Az majd kiderül az aktáiból és leleteiből. A pénz, hatalom, presztízs százszor durvább drog, mint az illegális kábítószer. Mindig akad egy új szempont, ami miatt soha nem elég. Tudta, ha abbahagyja, vége mindennek – és ha folytatja, akkor is.

Hiába szóltak neki időben, régóta nem hallgatott senkire. Nem engedett a büszkeségéből, hiszen ezzel alapozta meg az önbizalmát, ettől érezte magát erősnek. Nem kért segítséget, pusztán menetelt tovább, egyedül a józan ész ellen.

Azon a héten ő lett a Kékfény protagonistája, és tuti nem ő az utolsó. Elsőből lesznek az utolsó; az utolsó, aki gondolta volna, hogy valaha elkapják. Nem beszélve a szenvedésről, amit a családja érzett, mikor meglátták a vádiratot: jelentős mennyiségű kábítószer-kereskedelelem. Büntetési tétel: 5-15 évig terjedő szabadságvesztés.

Meghalt a díler, megsemmisült a nagymenő imázs. Pusztán egy rabszám maradt belőle.
Vigyázz magadra, haver, remélem, hogy egyszer még találkozunk idekint!

Érinthetetlenek

Mindegy, hogy kormányváltás, napfogyatkozás vagy EU-csatlakozás, nem számított az eső, hó, vihar, se a negyvenfokos láz, a partiarcokat semmi sem gyűrhetette le – kivéve a hétfő reggelt. Tomi a második munkahelyén a hétfő és keddi munkanapokat zömében alvással töltötte, a permanens alváshiány és másnaposság miatt szakmailag nem bontakozott ki kellőképpen. Második kirúgásának ezúttal is derekasan megagyazott egy kiadós hétvégével, mindazonáltal – más szemszögből nézve – épp jókor történt az eset. Akkori főnöke, és egyben a cég tulajdonosa, egy hatvan körüli, elviselhetetlen, zsémbes öregember volt, egy zsarnok állat, aki sportot űzött abból, hogy minden alkalmazottal üvöltözzön és kirúgással fenyegetse őket. A kollegák nagyon utálták, ámde senki se mert neki visszaszólni, mivel féltették az állásukat. Aztán eljött az ominózus nap, amikor az öreg Tomival akasztotta össze a bajszát. Hangosan lebaszta a munkatársai előtt, mivel szerinte rossz helyre pakolta az egyik fontos aktát, csak úgy zengett az egész iroda.

Tomi halkán benyúlt a szekrénybe, kivette az említett dossziét és reflexből a feletteséhez vágta – a kezében lévő több kilós papírkupaccal együtt –, majd amikor a vén főszer meglepetten elindult kifelé a szobából, még utána is rúgott egyet. Nem találta el a testét, csak a záródó ajtót, ami rácsapódott az öreg bokájára.

Mindenki megtapsolta, viszont – értelemszerűen – fél órán belül megkapta a kilépő papírjait és mehetett Isten hírével.

Amúgy sem húzta volna már sokáig a cégnél, az utóbbi időben egyre romlott a munkateljesítménye, így is rengeteg bravúr és kollegái jóindulata kellett ahhoz, hogy egy évnél tovább kihúzza ebben a pozícióban. Mindez azonban egyáltalán nem érdekelt. Barátainak jól ment a sora, állandóan hívogatták, a kellő pénz is rendelkezésére állt, ezért úgy spekulált, hogy itt a megfelelő alkalom, hogy éljen a felajánlott lehetőségekkel. Kora tavasszal lódult neki, és valamikor október környékén talált vissza a földi valóságba. Az önkéntes nyári szünet alatt természetesen elverte az összes félretett pénzét, ahogy ezt a korszellem diktálta.

A környékről nagy létszámban jártak közösen bulizni, felváltva nyomták a goa partifesztivál-álomsziget köröket. Kábé negyven-ötven fős keretről beszélünk, a csapat fele bármelyik hétvégén készen állt a bevetésre. Hangsebességgel hasítottak felfelé, nyolcvan éjszaka alatt körbeutazták a hazai szórakoztatóipar univerzumát. Az elfojtott problémákat, nélkülözést számtalan módon kompenzálták: enteogén fröccsök, abszint-koktélok, lelki érzéstelenítők, lakótelepi kartellek serkentő afrodisziákumai, mesterséges bedurrantók, illetve

dopamin sugárhajtóművek adták a szükséges talpalávalót. Minden hétvége örömneppeé avanszált, ahol a pezsgősdugók görögtüzében dicső emlékművet állítottak isteni mivoltuknak.

Tomit azon a nyáron elragadta az ego korszakának csábítása, elvégre minden álma valóra vált. Soha nem látott optimizmussal tekintett a jövőbe. Immáron nem a közösség számított, hanem az egyén diadala, felülemelkedett a sztratoszférán, átgázolva minden konzervatív értéken. A zene remek hangulati aláfestésnek bizonyult páratlan egyénisége promó videójához, a látvány és a technika *topon* volt.

Ha kifelé minden gizda, könnyen megy a csajozás is. Amikor csak tehetett, egyszerre több csajt szédített, akik személyiségét legjobban a bura.hu *nightlife edition* jellemezte.

Akkoriban a menősködés sok mindent jelentett: pénzt, nőket, autókat, márkát, hírnevet, vagy olyan baráti kört, melyet a budapesti éjszakában féltek és elismertek. A bulizás nem pusztán a kikapcsolódásról szólt, hanem üzleti *meetingek* és a társadalmi élet színterévé vált. Egyéni mérce kérdése, ki mennyire használta ki az adott lehetőségeket. Tomi és Tájfun annál jobban szerette a diszkréciót és a szabadságot, mint hogy nagy nyilvánosság előtt drogsztárként tetszelegjenek – tartottak az esetleges következményektől.

Környezetükben számtalan ember eltérő módon képezte le a valóságot, sokan úgy vélték, eleget szerénykedtek mostanáig és végre eljött az ő idejük, hát letöltötték a partiimperátorok teljes arculatát (telepítés kizárólag saját felelősségre és stabil gyógyszerelés mellett ajánlott). A klub- és fesztivál-birodalmak kerítésein belül komplett vegyi- és szexarzenál állt a rendelkezésükre, aki bírta pénzzel és szuflával, annak tulajdonképpen hetekig el sem kellett hagynia a helyszínt. A rendőrök nem jöttek be, a cuccosok pedig nem jöttek le a szerről. Annyira profin működött a rendszer, hogy néha már azon sem lepődött volna meg senki, ha a nepperek és a pronyók számlát adnak a fogyasztásról és gazdasági tanácsadóként abban is segítenek, hogyan lehet ezeket leírni az adóból. A nappali és éjszakai bulik szerdától hétfőig egybefüggően lefedték a várost, előfordult, hogy az időutazók hétfő reggel kizárólag egy zuhanyzás erejéig mentek haza, és onnan értek be a melóba, ahol természetesen aznap sok hasznukat már nem vették. Gyuszika és Junior a legdrágább cuccot és piákat pusztították a legpuccosabb klubokban, bár attól, hogy egy helyen bulizhattak az alvilági arisztokráciával, még nem kerültek be automatikusan a trónörökösök közé.

Tomi tudatának regisztereit siker és büszkeség érzése járta át. A közel fél évig egybefolyó nappalok és *afterpartik* alatt teljesen elszállt, fejében megszűnt az óvatosság véscsengése. Védelmi funkciók kikapcsolva, belső hiányosságok hibernálva. Fényárral szemben úszott a felső tízezer luxus vidámparkja felé, *végre egy biztonságosnak tűnő erődítmény*. Tomi úgy vélte, ott, ahol ennyi pénz, hatalom és cucc összpontosul, nagyot nem tévedhetnek.

Társaságuk rég kinőtte az unalmas hétköznapi szorongató korlátait. A haverok üzleti kontaktjai között rendre újabb kétes alakok bukkantak fel, alvilági celebek, sittes nehézfiúk, simlis vállalkozók – akikkel hétköznapi emberek nem szívesen találkoznának egyedül egy sötét sikátorban. Nem izgatott senkit, milyen a másik fél erkölcsi bizonyítványa, amíg a megfelelő helyen és kedélyállapotban lettek bemutatva egymásnak – Tomi utólag ezt is

megebánta. A kisatírozott erkölcsi határvonalaknak köszönhetően olyan emberek vegyültek egymással, akik nem mindig tudták irányítani az új környezetüket. Hülyeségekbe rángatták bele egymást, ami rendre csak néhány hónap múlva derült ki a hírekből.

Hiába nőtt fel a helyi utánpótlás korosztály, fejben mindössze addig jutottak, hogy a frissen megkoronázott nagymenőket ajnározzák. Ugyanazokon a mítoszokon nevelkedtek, és pont úgy szopták be a diszkógömbök hamis csillogását, mint egy évtizeddel korábban Tomiék.

Az összeomlás képlete

Az űr végtelen messzeségét kozmikus villám szeli át és megvilágítja az átbuzizott éjszakák félhomályában elegánsan tündöklő egotestek fotonjait. Te vagy az esthajnalcsillag utolsó fénypontja, mely felcsillan a budapesti égbolton villódzó stroboszkópok rivaldafényében. Éntudatod tündöklése a csillagok életciklusához hasonul. Mire a hidrogénburok sűrűsége eléri a kritikus tömeget, gravitációja magához csalogatja a tánctéren elesett lelkeket, és elnyeli őket mindörökre.

Ez a kurva egó mindig megszerzi magának, amit akar. Számára te csupán egy gazdatest vagy, zéró romantika. Hívószavának parancsára vastag fukszok és pénzkötegek hullanak a fehér porba. Kötést cserél szíved gennyes sebein, vércsoportját dögcédulaként tetoválja rá lelked barázdáira, pusztán azért, hogy a bármikor újraéleszthessék. Túszul ejt, formatálja a régi emlékeidet, törli a rendszerfájlokat. Bármit feláldozna azért, hogy többé ne találj szembe magad a valós érzéseiddel. Csak a pillanatnak, a flashnek él, BKV helyett bérelt limuzinnal közlekedik. Míg habi nercbundában páváskodik a véreddel átítatott vörös szőnyegen, te a síneken fekszel, vársz egy vonatra, mely nem tudhatod, hová visz, de nem is fontos, mert ott éppúgy egyedül leszel, mint amikor az első trauma pillanatában megjelent a fekete tumor lelked négydimenziós ultrahangján.

Extrémisztán határait átlépve egy új korszak következett Tomi életében, mely sokkal kevésbé volt ínyére való, mint a kokain. Azt kívánta, bárcsak tudhatná, meddig tart a drámai cselekmény csúcspontja és mikor kezdődik a végső visszaszámlálás. Hiányzott egy magasabb rendű kategorikus imperatívusz, mely szükség esetén észhez térítené az embert. Hiába koncentrált ugyanis a belső magra, a közeli barátokra, vagy az éppen aktuális szőke (vagy barna vagy fekete) csajra, a felszín alatti tényezők beláthatatlan szövevényessége mindnyájuk jövőjére kihatással bírt.

Ha az ember nem lát tisztán, sőt mi több, nem lát tiszta embereket maga körül, akkor az a biztos lejtmenet kezdete. Márpedig Tomi környezetében mindenki a saját ízlése és pénztárcája alapján klikkesedett, különböző konstellációban, mikro-sorsközösségekben gyógyították és

fejlesztették önmagukat, legalábbis ezt hitték, azonban legtöbbször ugyanazokat az ördögi köröket járták be a szopórolleren, mint az ősök vagy idősebb testvéreik. Az érzelmi terhekről túl ritkán beszéltek, mindenki kibaszott erősnek mutatta magát; így könnyebb állandóan mások problémáival foglalkozni, mint a sajátoddal, hiszen nálad látszólag minden rendben van. Semmi kétely, pusztán kamu önbizalom valamint a dekadenciát elfedő egotestek csillogása. Az élet egy korlátlan *partyzóna*, a munka és a tanulás pedig a szükséges rossz, amit valahogy el kell viselned. Az igazán menő arcoknak különben sem kell diploma, őket várja az Élet Iskolája, ahol Isten a tanár.

A régi ősközösség számtalan apró töredékre szakadt, nem funkcionált többé menedékházként, ahol bármikor befogadták az embert, ha baj van. Óriási repülőtérré duzzadt, telis-tele idegenekkel, átutazókkal, akik nem bírtak lépést tartani a változás ütemével. El voltak ájulva önmaguktól, gögösen és bódultan néztek le a VIP páholyból a tömegre, a sok baromra, ahogyan azok güriznek, pedáloznak és küzdenek a céljaikért. Megannyi hülye, aki sportol, tanul, mosógépet és használt autót vásárol, később lakásra gyűjt, rendesen befizeti a számlákat aztán megházasodik és megöregszik. *Kajak ez lenne az élet értelme? A józanság? Na menj a picsába! Milyen alázat? Nehogy már olyan legyél, mint anyádék! Fú, de gáz vagy, bazmeg!*

Legkésőbb ezen a ponton feltűnhetett volna, hogy kezeik közül kicsúszott az irányítás. Hiába növelték végtelenségig az inputot, már nem tudták hová fokozni. Túltolták, elhasználódtak, ágyútöltekké váltak egy öngerjesztett autoimmun háborúban, melyet képtelenség megnyerni.

A boldogság nem az anyagiak vagy a napi fejadag függvénye, hanem a belső értékeké, csak hogy azokat réges-régen értékcsökkentették, leírták, majd kivezették a könyvekből. A boldogságra nem létezik garancia, nem viheted vissza becserélni egy újabb modellre, ha lejárt a csereszabatossága.

Az emberek fokozatosan szétestek, átsétáltak a függőhídon, majd szemükből végleg kihalt az öröm és a lelkesedés. Miután túl sok fehér por került a gépezetbe, a kognitív disszonancia halk léptekkel belopódzott mellettük az *afterre*, elrejtőzött, majd az éj leple alatt csendben lekaszabolt mindenkit, aki kimondta volna az igazságot. A lélektani határvonalak kártyával csíkokba szabdalva heverték az asztalon.

Bár a csúcstól és a szakadék alját egy közel hároméves lejtmenet választotta el egymástól, Tomi mégis úgy érezte, hogy egy hétvége alatt veszítette el saját bejáratú Disneylandjét.

Életstílusa tarthatatlanná vált. Elszaporodtak a magánéleti konfliktusok, fokozódtak a munkahelyi elvárások, komoly kihívások vártak rá a tanulás terén. Ahogy utolérték a beadandók, a pótvizsgák, a céges tréningek, sokasodtak a mindennapos kötelezettségek, úgy nőtt benne a sóvárgás. Visszavágyott a nyárba és a szabadságba.

Egyre nagyobb lelki terheket cipelt magával, és egyre több védelmi pénzt fizetett a sorsnak, hogy fenntarthassa virtuális valóságát. Az alapdózis immáron kevésnek bizonyult,

egy komplett MDMA transzfúzió kellett, hogy üssön az ex. Még egy Parkinson-kóros agya is több dopamint termelt, mint az övé. És persze ahogy nőtt a tolerancia, egyre több pénzt emésztett fel az éjszakai pörgés.

Az ambivalens érzések spirálja belülről felzabálta. A szüntelen megfelelés az éjjeli és a nappali ideáloknak totál értelmetlen, hiszen e két ellentétes irányú hatás kioltotta egymást. Végül kiütéssel győzött a szenvedélybetegség – ez vált az egyetlen szenvedélyévé. Az állandósult sóvárgás mellett képtelen volt józan döntéseket hozni, így saját életét akaratlanul is alárendelte a függőségnek. Belül annyira elpuhult, hogy nem tudta a legkisebb krízist sem kémiai beavatkozás nélkül átvészelni. Mesterségesen kipárnázott élete mindaddig megakadályozta abban, hogy rögvest szembesüljön hibáival és a biztos kudarccal a következményeivel. A buli immáron nem opcionális, hanem kötelező programmá vált, az egyetlen menekülési útvonal a hétköznapi problémák elől. Ezáltal épp a lényeg veszett ki belőle, az önfelelt szórakozás.

Új globális trendek, üzleti modellek és érdekkörök léptek a régiók helyébe. Ahol megszűnt egy szintetikus édenkert, rögvest három másik nőtt ki a helyén. Nincs mese, haladni kellett a Coróval. Amikor régi barátságok anyagiak miatt mentek tönkre és barátok büntetőügyekben egymás ellen fordultak, nyilvánvalóvá vált, hogy a pénz és magánérdek felváltotta a bajtársi kapcsolatokat.

A mohóság fokozatosan mindenkit maga alá temetett. Egyre többször libbent fel a vörös függöny, mely addig oly gondosan ápolt és eltakarta a valóságot. A hétfői terápiás beszélgetések kollektív hallucinációba csúsztak át, az összezavart elmék rémképei gyorsabban terjedtek a közösségi oldalakon, mint a biofű az iskolákban. A hagyományos vegyületek eltűntek, bejöttek a kristályok, illetve a többi *designer* szar, a holland minőséget felváltotta az olcsó kínai hamisítvány. Annyit romlott a drogok minősége, hogy már Giovanni sem vállalta az önkéntes tesztalany szerepét. Egyre több beginázott, ketaminozott arcot kellett kihúzni a táncterről vagy összeszedni az út szélén. Elszaporodtak a cöpisek, akik naponta három-négy pakkot is eltoltak a kínai mocsokból, pedig nem is tudták, mivel basszák szét magukat. (A tudósok és szakemberek is évekig nyomoztak, mire rájöttek mivel állnak szemben.)

Páran kényszerből bekerültek a rehabra, de akik a lelkük mélyén nem akarták a változást, néhány hét múlva hazaszöktek. Huszonévesek mentek be sítire és ha még egyben kijöttek, ugyanott folytatták, ahol abbahagyták. A minimál korszak ifjú titánjai pozitívan, bizakodóan éltek meg az idősebb generáció visszavonulását, azonban nem sok mindent örököltek, amiből építkezhetek volna. Pár év alatt lelakták az Álomszigetet.

A honi fesztiválpia második aranykorában történt némi vérfrissítés, új kezdeményezések, irányzatok, szervezői brigádok kaptak teret, melyek immáron egyre kevésbé szóltak a szintetikus drogokról. A fővárosban és vidéken egyaránt felpezsdült a színvonal, azonban hiába bővült a választék, a környékbeli tinicsordák rendszerint ugyanazokra az elcsépelet sablonhelyekre jártak partizni, ahol a rádiók által erőltetett lakossági tucat minimálságerekre rángatóztak a tánctéren.

A tömeges szervváltás következtében hamar láthatóvá váltak a *designerek* utóhatásai. Kényszermozgás, kettős látás, reszketés, paranoid zavar, hallucinációk. Téveszmék, szorongás, félelem, extrém esetben a zárt osztály. A katitól, MDPV-től és 4-mectől vicsorgó tinihadak mindenáron meg akarták mutatni a külvilágnak, milyen az igazi extázis.

Éjjel-nappal ajnározták a fürdősónak, illetve növényvédő szernek álcázott poraikat, mivel úgy vélték, hogy ez lehet az egyetlen közös nyelv, melyen keresztül a különböző generációk kommunikálni tudnának egymással. Ráadásul tök jogosan, hiszen józanul alig értették meg egymást. Nyilvánvalóan szükségük lett volna némi iránymutatásra, illetve hiteles arcokra, akik kivezetik őket a *bio-designer* fostengerből. Azonban mózesi kvalitások helyett csapnivaló példaképekbe botlottak a tánctéren, akik még náluk is jobban szét voltak baszva.

Tomit ezalatt túlságosan lekötötték az élet nagy bazmegjei. Az egyre növekvő problémahalmazt mindvégig azonos gyógy móddal kezelte, így végezetül eljutott képességei határvonalához. Elbizonytalanodott, hogy egyáltalán helyes irányba halad-e az élete, de nem volt elég bátor ahhoz, hogy irányt váltson. Jobbára egy helyben toporzékolt. Azt sem tudta, merre van arccal, nemhogy melyik lenne a helyes irány. Túlállalta magát, ráadásul számtalan olyan embert engedett közel magához, akiket még nála is nagyobb nehézségekkel szívatott meg a sors, függőségük pusztán okozati mellékhatás, a valós ok gyermekkori sérülés volt vagy fiatalkori bántalmazás, balesetek, traumák, börtönévek, mániás betegségek pszichotikus epizódokkal.

Nincs kihez fordulni, amikor bántalmazásról vagy öngyilkosságról suttoznak az afteren. Sokszor lehetetlenség megállapítani a rémülettel teli elbeszélések igazságtartalmát, illetve megkülönböztetni a tudatos manipulációtól. Elveszett a bizalom, az empátia. A lelkiismeret helyén nem marad más, csak a fantomfájdalom. Mire az éjszaka fekete, szétmálló sminkje lekopik az arcokról, a valóság szóltanul, összegörnyedve hever a padlón, vénáiban a társadalom lerakódott mocskával.

Azért éltek a mának, mert túlságosan félték a holnaptól. Önpusztító gondolataik, mint a rákos sejtek mutációi, örökletes módon vagy romboló környezeti behatás következményeképpen alakultak ki. Az erre hivatott ellenőrző pontok nem blokkolták a tudat(hasadás) metafázisát, a negatív sémák hibás osztódása után irányíthatatlanul terjedtek szét a szervezetükben. A helyrehozhatatlan károkat elszenvedett sejtek nem az előre programozott módon semmisültek meg, ezáltal válaszreakcióként kialakult a lélek daganatos elváltozása.

Lepukkant külvárosi sorház, belül avas, korhadt bútorok. A nappaliban egyetlen fényforrás világít, mely félköröket rajzol a koszos tapétával borított falra. Tabletták hevernek szétszórva a fadekor finoman erezett pórusain. Egy vékony, csontos, tetovált kéz belemarkol az asztalra kiborított fehér porba.

Egy másik a fejét fogja, amit többször is elvesztett az éjszaka folyamán, aztán feláll, kimegy a fürdőszobába és megmossa az arcát. Erősen szipog, kicsit öklendezik, majd köp egyet a lefolyóba. Nem tudja, hogy a vér a gyomor- vagy az ornyálkahártyából jött, nem is fontos, a cucc annál gyorsabban bekerül a véráramba, és a hemoglobin hátán lovagolva széleseben eljut a felhasználás helyére.

A szervezet folyékony kötőszöve lassan oldódik a hideg vízben, ha ez így megy tovább, apránként az egész test kis darabokban lecsordogál a lefolyón, mint egy anorexiás.

A tükör üvegfelületén matt és fényes részek váltják egymást, ahogyan pillanatnyi eufóriát a borzadó tekintet. Az éjszakai vámpírok kerülnek a fényt, arcuk nappal ki van pixelezve.

Az elmosódott árnyak drogokat adnak, vesznek, és tolnak be az infravörös térben. Szétporladt egyéniségek, elzárkózva a külvilágtól, együtt zakatolnak a néma sikolyba fojtott magányos éjszakák egymást szorosan követő szerelvényein. Ők az élet lebomlásának mementói. Körülöttük minden tönkremegy, eltörik, elrothad. Oxidálódnak az agysejtek, a belső szerveket felemészti a korrózió és az alváshiány, lelki szemétté hullanak szét. Ami néhány éve még elképzelhetetlen volt, az mostanra természetessé válik. A kémiai forradalom felfalja saját gyermekeit.

Akik az új képletektől dobták ki a taccsot, hamarabb válaszütt elé kerültek, mint a szenior korcsoport. Utóbbiak túl sokáig húzták büntetlenül a vonalat, mire befuccsolt az egészségük vagy rájuk zárták a rácsot a bőrben. Tönkrement családok, karrierök és emberi kapcsolatok romjait hagyták maguk után.

Álmodban egy magányos sírásó vagy a remény pusztulásának hajnalán, a kihalt temetőben felcsendülnek a régi klubhymuszok. God is the DJ. Ő az egyetlen, aki feláldozná magát érted. Bár réges-rég lemondta róla, most igazán szükséged lenne rá. Azonban a hívott szám pillanatnyilag nem kapcsolható.

Ha megkapod a behívót a mesterséges mennyországba, el kell döntened, hány bőröndöt viszel fel a fedélzetre és mekkora terhet hagysz magad mögött. Ami nem fér fel a gépre, annak egy életre búcsút kell mondanod. Különb is, van amit jobb, ha nem vesznek észre az átvilágításnál. Felszálláskor belülről mardos az énhasadás keserű mellékíze. Szédítő látvány, ahogyan átsuhansz a tudatosság felhői között, miközben drónként figyeled a magasból, ahogyan régi világod semmibe vész. Az utazás folyamán elkészül az új személyazonosságod, istenből újra halandó emberré válsz, sejtéd, hogy közeleg a kárhozat. Hiába keresed régi profilképedet a mennyben, már nem találod, csak a pokol csoportjában, lelked sötétebb a gothami éjszakánál, többé nem fognak betagelni az angyalok.

Mikor landolás után kezdedbe nyomnak egy akciós eutanázia kupont, jobban teszed, ha elfogadod, mivel kurvára nem biztos, hogy bárhol is vár rád egy jobb ajánlat. Imádkozzál, hogy az életed hamarabb véget érjen, mint a cucc hatása, ellenkező esetben, ha lemegy az

utolsó felvonás, nem tudod eldönteni, hogy fatális vegyi fegyver-kísérletet vagy egy diszkóbalesetet láttál a zárójelenetben.

Mindig van lejjebb

Tájfún kikopott a társaságból, amióta a bátyja, Krisz totál megzakkant. Egyre ritkábban bulizott a többiekkel, hiszen tudta, hogy ezáltal ugyanazt az utat járná be, ami taccsra vágta a bátyját. Krisz addigra rendesen elcseszte az életét, amiben a narkó és pár év börtön egyaránt jelentős szerepet játszottak.

Nem pusztán a saját életét tette tönkre, hanem az egész család szenvedett miatta. Apjuk korai halála után Krisz idősebb testvérként ideiglenes pótapapa szerepet töltött be Tájfún életében, emiatt sokáig felnézett rá, viszont amióta bátyja végérvényesen bekattant, többé nem viselte el a társaságát. Míg Tájfún lassacskán rendezte az életét, valamint helytállt a családjáért, Krisz állandóan visszahúzta őket. Kölcsönök, lopások, ki nem fizetett tartozások, folyamatos balhék az exével, aki már azt sem engedte meg, hogy a közös lányukat látogassa. Tájfún anyukája ezt érthető módon a szívére vette, és folyamatosan Kriszt okolta amiatt, hogy nem találkozhat az egy szem unokájával.

Anyagilag, érzelmileg egyaránt kihasználta a családját, és hiába küldték el otthonról, a hitelezők rendszerint Tájfúnéknál kopogtattak. A srác a szűk kis társaságukból elsőként kérdőjelezte meg a tudatmódosító szerek korlátlan hatalmát. Rengeteget olvasott és a neten informálódott a narkotikumok káros befolyásáról, és úgy vélekedett, mindenki azzal pusztítja magát, amivel akarja, amíg nem a szerettei kárára teszi – de ha mégis, akkor azokat többé nem túrni meg maga mellett. Még akkor sem, ha a saját testvéréről van szó.

Tomi jól ismerte kettejük konfliktusát, és bár sajnálta, hogy Krisszel megromlott a kapcsolatuk, egyértelműen Tájfúnak adott igazat. Mégis eltávolodtak egymástól, hiszen Tájfún egyre kevesebbet bandázott velük, alig látták a környéken. Ha nagy ritkán előbújt, olyankor általában valamelyik kocsmá környékén lebzelt.

Azon a bizonyos vasárnapon Tomi már három napja be volt állva. Nemrég szállt ki egy taxiból a főtéren, de még túlságosan pörgött ahhoz, hogy hazamenjen. Már nem szívesen járt le Gyuszikához, mivel onnan kikopott a régi társaság, az új drogok új arcokat vonzottak be, akik valódi zombik módjára viselkedtek. Ezért jobb híján a fejére húzta a kapucniját és elsétált a kedvenc kocsmájába, ahol bevackolta magát a pult mögé, a kávéautomata és a játékép közötti vékony rés árnyékába, hátha addig sem találják be az alkoholisták. Így is épp elég nagy feltűnést keltett. Szája katatón módon rángatózott, mint aki a saját nyálából formált vattacsomóval rágózik, mindkét pupillája akkorára nőtt, mint egy söralátét. Szemei kiégtek a fáradságtól, kortizolszintje az egekben, közben az arca olyan sápadt volt, hogy maszk nélkül is eljátszhatta volna Jasont a Péntek 13-ból. Amikor a pult feletti polcon sorakozó alkoholos

üvegek mögött lévő tükörbe nézett, saját arcképe negatívját látta, a valósággal ellentétes szín- és fénytónusokban.

Az arca húszéves korában még négy-öt napokat is elbírt, de mostanra elfogyott a szufla. Egyre inkább kimerült, a hétköznapiakban nehezen ment a meló, a tanulás, a csajozás. Ilyenkor búfelejtés gyanánt visszaesett az éjszakába, ahol még pár órán át megtapasztalta, milyen, amikor testét átjárja a lendület, a *kraft*, amely addigra kikopott az életéből.

Amióta megszűnt a minőségi *extasy*, a környéken mindenki az amfetamin-alkohol kombóra esküdözött, bár ezt az esküt inkább a kényszer, mintsem a józan ész szülte. Tény, hogy marhájól kiegészítették egymás hatását, a pia gerjeszti az amfetamint, a sok amfetaminra meg nyugtatólag hat a pia, csak hát egy ilyen több napos turné alatt annyi csúszott le az orrán és a torkán, amitől egy normális ember háromszor is kómába esne. Nem mellesleg a számtalan negatív (eleinte kellemetlen, később fatális) egészségügyi mellékhatás meglékelte a sebezhetetlenségbe vetett hitének bárkáját. Mindez persze beállva nem számított, hiszen még mindig jobb üzletnek tűnt a Sprite-ba mártogatott, majd homokban panírozott ganjához, a lidokainnal és laktózzal agyonütött kokóhoz, vagy ahhoz a nyúlós, nyákos kristályos szarhoz képest, ami közelről úgy nézett ki, mintha valaki beleverte volna egy pakettba. *Ráadásul olyan szaga is van* – tanakodott magában Tomi, aki éppen megbarátkozott egy újabb alkoholmérgezés gondolatával, amikor valaki hirtelen úgy hátba vágta, hogy majdnem lefejelte a sörös üveget, melyet húsz perce szorongatott a pulton.

A tettes a jó öreg Tájfun volt, huncut mosolyán látszott, hogy a reggeli kávé óta lecsúszott pár aperitif. Tomi meglepetten fordult felé és amint felismerte régi barátja arcvonásait, megkönnyebbülten engedte le ökölbe szorított jobb kezét a csípője mellé – nem sokon múlt, hogy reflexből visszacsapjon. Viszont ha már így alakult a vasárnap, a régi idők emlékére megcsapolták a kocsmá rövidital készletét.

Néhány kör után Tájfunból felszínre tört az addig palackba zárt életbölcesség szelleme.

– Itt az idő, hogy nyilvánosan kivégezzünk pár hamis illúziót a bűnözéssel kapcsolatban! – mondta eltökélten, aztán kifújta a csontig szívott dekk füstjét és lebaszta az üres feles poharat az asztalra.

A kocsmá félhomályában deliráló arcok közül mindössze Tomi viszonzta elszánt tekintetét, ő is pusztán azért, mert a háromnapos inszomnia hatására látóidege bemerevedett. A helyiséget halványan megvilágító ütött-kopott neoncsövek vibrálásával szinkronban pislogott Tájfunra, egymást váltó rövid és hosszú életjelekkel azt morzézta, hogy kurvára figyel.

– Az igazán brenkó arcok az agresszív pszichopata attitűdnek köszönhetik a sikereiket. Legtöbbjük csak a tévéből ismeri a normális gyerekkor fogalmát, helyette már akkor kisállatokat és ovisokat kínoztak, amikor te még az anyád csöcsét szorongattad, Tomika. Nem önszántukból, hanem családi és környezeti behatások miatt váltak ilyen korán a balkáni homokozók és sikátorok kegyetlen gyerekkatonáivá. A többségi társadalom maradék populációjához képest behozhatatlan előnyre tettek szert. Fiatalkorú bűnözés, küzdősport,

bandázás valamelyik zoral kerületben. Néha becsúszott egy kis javcsi, és mire betöltötték a tizennyolcat, profi bűnözővé képezték magukat. Nem éreznek fájdalmat, nincsenek kételyeik és ritkán esnek mély önmarcangolásba. Aki útjukban áll, nyers erővel bedarálják, mint egy kombájn. Nem alkudoznak, inkább kiverik három fogadat és elveszik a slusszkulcsodat. Ehhez értnek, mert ezeknek egy pentagram van szívük helyén. Ha elsírod magad, akkor ez nem a te tereped. Vágod, Tomika?

Tomika vágta és közben bambán bólogatott. Barátja egyedi gondolatvilága mindig is lenyűgözte, bár kétségkívül rajtamaradt a maffia filmekben.

– Aki nem közülük való, az feláldozható. Ez már nem a kilencvenes évek, rég nincs betyárbecsület. Vamzer, aki a saját haverjait köpi be, viszont az már senkit nem érdekel, ha idegenekre öntöd rá a szart. Ha nem tartozol a családhoz, akkor mindent rád pakolnak. Ha kétszámjegyű börtönbüntetéseket sorsolnak ki az ügyészek, valaki úgymint beszélni fog.

Tomí látszólag nem gondolkodott el ezen, ebben a pillanatban legszívesebben otthon lett volna már, befordulva a fal felé. Néha egy-két mondat erejéig elvesztette a fonalat, majd a következő *slide*-nál kapcsolódott be újra Tájfún rögtönzött prezentációjába.

– Mindig az erősebb nyer, mindig! Nincs kivétel! Előbb-utóbb valakinek fontosabb lesz a pénz, mint a hülye barátságod. A mohóság ezerszer erősebb a hűségénél. Ha újjgazdag köcsögnek néznek, akkor biztosan a fasz hosszabbik végén landolsz és rengeteg zoknit moshatsz a sitten. Az első megmérettetés: hogyan reagálsz, ha betámadnak és megfenyegetnek. Ha becsicskulsz, akkor véged, és lássuk be, az emberek jelentős hányada nem kapott spártai nevelést. Nézz csak körbe! – mutatott rá Tájfún a pultot támasztó alkeszek hordájára. – Amikor vér folyik, meghátrálnak, pláne, ha a sajátjukról van szó. Ez az utcán egyenlő a teljes kapitulációval. Ha nem bírod a vért, ne háborúzz. Csak akkor van bármi esélyed, ha úgy viselkedsz, mint akinek nincs veszítenivalója és bármelyik pillanatban készen áll megtérni az Úrhoz. Legtöbbünknek van veszítenivalója, ami éles helyzetben kurva gyorsan kiderül. Mindig az nyer, aki az adott szituban képes kizárni a kórháztól vagy a börtöntől való félelmeit. Vannak, akik erre születtek. Erre a pár másodpercre. Ez részben intuitív, részben évtizedek alatt kifejlesztett önvédelmi mechanizmus. Ilyenkor a profik totál transzba esnek az adrenalintól, beindul az automatikus *scriptszerű* cselekvéssorozat. Akkor is tovább bunyóznak, ha megszurkálják őket, mint egy vudubabát, és csak a harmadik szúrás után szédülnek meg, amikor szinte elvéreznek. Hajtja őket a vér szaga, két ember se tudná lefogni, simán nekimennek a saját haverjaiknak is, akár törött lábbal, begipszelt kézzel. Szerdán még puszipajtások vagytok, aztán hétvégén meg telibasznak egy üveggel, úgy, hogy másnap az ember nem is emlékszik rá, miért csinálta.

Tomí nem szólt semmit, Tájfún folytatta:

– Kergettek már harminccentis késsel, le akartak ütni baseball ütővel, hokiütővel, borosüveggel, bárszékkal, asztallal, zártszelvényvel. Egyszer egy fél IKEA kanapéval is, pusztán azért, mert rosszkor jártam rossz helyen. Ez nem nekünk való hely. Ez a hülyék világa, küzdjenek meg egymással, főleg a saját démonaikkal. Egy percig se irigyeld tőlük a

sok pénzt vagy a hatalmat! Aki sikeres, az eddig is baszottul sokat fizetett érte, és még többet fog csengetni a jövőben. Te sem tudhatod, hogy egy, két vagy öt év után kerül rád a sor, jobb, ha minden napodat úgy éled, mintha az lenne az utolsó. Mert így is lesz, akármelyik lehet az utolsó. Egy nap nyitnak rád egy *ticketet* a sherrifek és onnantól csak idő kérdése, hogy mikor visznek be a kóterbe.

Tökéletes végszó – gondolta Tomi –, *lassan ideje lenne kibontani a másik üveg whiskyt.* De Tájfún még vett egy utolsó mély levegőt a cigifilteren keresztül, és folytatta.

– Hidd el, Tomika, akik kijönnek a sittről, rendszerint elhallgatják a valóságot. Nem mondják el, ha bántalmazták, megalázták őket, ha alvás közben rájuk gyűjtötták az ágyat. Pusztán a menő dolgokat mesélik el. Nem véletlenül.

Nem is akarok erről tudni – futott át Tomi agyán.

– Mire kijönnek, már nem olyanok, mint előtte. Valami eltörik, végleg megváltozik. Itt most nem arra gondolok, hogy ne bírnák úgy a cuccot, mint régen. Ez idővel visszajön, az izmokkal és a szolibarna színnel együtt. Belül mégis kifakulnak, érzelmileg elsorvadnak. Keserűségüket piába fojtják, cucc alá nyomják, amíg a lelki sebek mélyebbek nem lesznek egy cápaharapásnál. Átmeneti *borderline* állapot, amíg meg nem találják a megfelelő, testreszabott kémiai stabilizátort. Keményen, fullba, mint régen. *Pitbull vagyok, tesó!* Pedig legbelül biztosan nagy a tré. Éjszaka jönnek a rémálmok, a *flashback*, alvászavar, aztán pánik, depresszió, függőség, kórház és idővel vissza a sittle. Vissza a feladónak. Nem tudhatjuk, mi történt velük odabent, hogy mi zajlik a szürke rácsok színfala mögött. Pusztán az utóhatást látjuk, a poszttraumás stressz szindróma tüneteit. Ráadásul az alvilági karrier alapvetően bukásra van ítélve. Rendőrök, drogok, pia, nők, pénz, hatalom, irigység, árulás, a konkurencia... előbb-utóbb valamelyik végez veled. Nézd meg a nagymenőket a kilencvenes évekből, akiket a tévéből ismertél. Hol vannak most? A sitten vagy a koporsóban. Mondok jobbat, nézd meg a közvetlen ismerőseidet. Az egyik fele ki-be járkál a bőriből, a másik felét már ki sem engedik onnan. Kiru, Dupla, Krisz és Joker addig nyomták premier plánban a nagyszínpadon, amíg el nem vitték őket. Mit gondolsz, Gyuszikával mi fog történni? Amíg a kékek bármennyit hibázhatnak, ő egyet sem. Elég, ha százból egyszer bassza el, akkor is elbaszta. Neki annyi!

Tájfún ledöntött egy felest, de még volt mondanivalója:

– Kamázlak téged, Tomika, de legalább neked lehetne több eszed. Frankó gyerek vagy, azt mégis a csibészekkel nyomulsz. Na meg Juniorral, és a hülye Gyuszikával, a két lábon járó céltáblával. Még anyám is tudja, hogy mivel foglalkozik az a szerencsétlen! Nyugodtan kérdezz meg itt bárkit a kocsmában, a pultostól kezdve a féllábú csövesig mindenki vágja! Látom rajtad, hogy szét vagy csűrve, most is úgy pislogsz, mint akinek leszakadt a retinája, tesó. Nem vagyok prédikátor, de ha nem változtatsz az életeden, ha nem szeded össze magad, te is rá fogsz baszni, mint a többiek. Mit gondolsz, hány évig tart ez még? Fejezd be a sulit, és utána jobb, ha magad mögött hagyod az egészséget. Szép volt, jó volt, de ez már nem a mi világunk! Mi csak átutazók vagyunk, ideje továbblépni.

Tomí felfújta magát, mint egy gömbhal, hogy visszakézből elküldje Tájfunt a picsába. Tudta, hogy javarészt igazat mond, de nehezen tűrte, ha nyíltan felkóstolják, pláne nem egy háromnapos turné után.

– Mióta vagy ilyen túlképzett? Már megint túl sok Discoveryt néztél, vagy mi a faszom? – indította el a verbális felütést, arra viszont nem készült fel, hogy mire levegőt venne, addigra Tájfún lapátkezei, a szájából felböfögött tömény párlattal együtt már a nyakát szorongatják.

– Na gyere ide, hadd öleljelek meg. Bocs, kicsit túlpörögtem. Szeretlek, te geci, tudod jól! Gyerekkori haverom vagy, bazmeg. Együtt kezdtük, emlékszel? A Sanyi bánál? Aztán a High Life, E-play meg a Patex. Balaton, Sziget, az afterek, a gádzsik. Mekkora bulik voltak! – Majd hirtelen komor hanglejtéssel folytatta: – Elegem van az egész szarságból. Ki akarok menni külföldre! Nem bírom végignézni, ahogy az egész környezetem tönkrebassza magát. Inkább elhúzóok innen a picsába és küldök haza annyi pénzt a muternak, hogy ne legyenek anyagi gondjai. Inkább dolgozok kint napi tizenhat órát, minthogy itthon ugyanannyit legyek beállva és úgy járjak, mint a fasz bátyám.

Tomí érezte, hogy mielőtt bármit is mond, gyorsan inna még egy felest, vagy jobb, ha máris kettőt. Teljesen meglepte Tájfún metamorfózisa. Örült, hogy végre konstruktív célokat talált magának és valami hasznosat kezdene az életével, egyúttal belátta, saját magáról ugyanezt jelenleg nem tudná elmondani. Jó ideje kallódott, ide-oda csapongott egyik társaságból a másikba, egyik munkahelyről a másikra, de nem találta a helyét. A zsigerei mélyén mindig sejtette, hogy életmódjának hosszú távon nem lesz jó vége. Nem lehet jó vége, hiszen egyszer mindenkinek elfogy a szerencséje.

Venni vagy nem venni? Nincsenek átmenetek, pusztán feles és fehér! – visszhangzott fejében egy régi *afteres* aranyköpés. Tájfún szavai rendesen betaláltak és felkavarták: mintha belelátna a gondolataiba. Elvégre ugyanazon mentek keresztül – csak épp Tájfún mindvégig egy évaddal előrébb járt.

– Csak tudnám, miért olyan nehéz letenni ezt a szart? – bukott ki Tomiból hangosan a filozófiai alapkérdés.

Tájfún nem maradt adós a tudományos válasszal.

– A drogfogyasztói társadalom ideológiája a birtoklásra és felhasználásra alapul, ezért képtelen megtanítani arra, hogyan hagyj fel a káros fogyasztási szokásaiddal. A csúcson senki sem hagyja abba! Nem mondasz le önként a várt nyereségről, miközben csilingel a játékgép. Ez ellentmond az emberi természet és jutalomközpont logikájának. Nem hiába, amikor beadja, akkor nagyon adja. Amíg pörög a motor és padlógázzal előzöl a belső sávban, te sem keresed a kijáratot. Amit nem értesz, hogy hiába a nagy sietség, nyereség helyett egy nagy lófasz vár a pódiumon. Egy bazi nagy fekete pont. A boncolási jegyzőkönyvben. Barátok helyett magány, felszabadulás helyett börtön, siker, gazdagság helyett totál leégés a vége. Nézz rá a bátyám korosztályára, ebből leszűrheted, ha így folytatjuk, a sors velünk sem lesz kíméletes. Ugyanis a drogban nem létezik sem célvonal, sem eredményhirdetés. A célok és korlátok hiányát közhelyszerűen összetéveszted a szabadság érzésével, ezért túl közel

repülsz a Naphoz. Minél korábban jönnek a hátrányos következmények, annál hamarabb adatik meg az esély az újrakezdésre. Nem mindegy, hogy húsz, harminc vagy ötvenöt évesen jön el a mérhetetlen fogyasztás abszolút szélsőértéke. Nem mindegy, hogy egy kórházban, egy cellában döbbersz rá, kényszerből, vagy pedig önszántadból jön a felismerés. Kurvára nem mindegy. Pár év alatt eljuthatsz a csúcusra, de a pokolba is. A kettő egy és ugyanaz, mivel mindig létezik egy pont, aminél már nem lesz jobb. Innen már nem fordulhatsz vissza, de soha nem lesz jobb, cserébe mindig van lejjebb.

Mindig van lejjebb.

Mindig van.

Mindig.

III.

2010. tél -

Rejtett könyvtár

Megtörtén állok Budapest egyik főterén, mint egy élőhalott és remegek. Nem a másnaposságtól vagy a januári hidegtől reszket a testem, hanem a sejtmembránig hatoló pániktól. Ver a víz, szédülök, fulladozok, zsigereimet előnti a halálfélelem. Bámulom a zebra túloldalát, mely ebben a pillanatban olyan távolinak és elérhetetlennek tűnik, mint egy videojáték utolsó pályája, ahová az összes szinten csukott szemmel kellene átküzdenem magam.

Csakhogy ez nem egy Xbox és plazmatévé, hanem a zord, dermesztő valóság.

Szemben állok a városi forgatag fölé tornyosuló patinás felsőoktatási intézmény klasszicista stílusú épületével. Öt éven át jártam ide és ma van a diplomavédés napja. Eleget tanultam, felkészültem, nem is emiatt izgulok, pusztán az a bökkenő, hogy képtelen vagyok átmenni a kibaszott zebrán. Kábé tizenöt perce totál le vagyok merevedve. Itt állok az út szélén és olyan fejet vágok, mint aki most szabadult a zárt osztályról és elment előtte az utolsó busz. Autók, tömeg és zaj támadnak minden irányból. Ez az én kriptonitom. Testem nem engedelmeskedik, képtelen értelmezni az ingerek sokaságát, melyek özönvízként árasztják el érzékszerveimet. A főút menti gyalogos átkelőhely a maga dimenzióival olyan veszélyforrásnak tűnik egy biztonságos szobához képest, mintha úrhajóval egyensúlyoznék egy fekete lyuk szélén, majd az összes hajtóművem egyszerre lőnék ki a rohamosztagosok.

Az agyam mindössze egyetlen parancsot szirénázik katatón módon: *fuss, bazmeg, menekülj!* Hátborzongató érzés. Nem ez az első eset, az utóbbi időben egyre sűrűbben fordult elő velem hasonló komplikáció, de sokáig ignoráltam. Mindenféle kibúvót, elkerülő utakat kerestem, hogy ne kelljen szembesülnöm a tátongó úttest poklával. Mindazonáltal még soha nem volt ekkora a tét, mint ma.

Gyakorlatilag az elmúlt tizenkét hónapban az éltet, hogy végre befejezzem a sulit. Elvégre nem azért szenvedtem öt hosszú éven át, hogy a felsőoktatási karrierem ezen az utcasarkon érjen véget. Nem mintha hatalmas karrier várna rám, vagy ebbe belerokkanna az ország gazdasága, mégis kár lenne ennyi évet lehúzni a klotyón. Ha megbukom, azt ugyan mivel magyaráznám meg a külvilágnak? Nem bírtam átmenni a zebrán? Megbolondultam? Meg, bazmeg! Na nem, ennél valami jobb kifogás kell. Keresem a megfelelő racionális magyarázatot, csak hát amikor az ember egy *bad trip* és az elvonáshoz hasonló görcsrohamok közt vergődik, nem sokra megy a racionalitással. Pánikbetegségem magasabb fokozatba váltott és egyre csak távolodik a végállomás.

Lassan valahogy mégis összeszedem magam, és hallgatok a felettes énem parancsára. Félig becsukott szemmel áthatítok az úttesten, mint hullócsillag a sztratoszférán, majd ugyanazzal a lendülettel beviharzom az épületbe, úgy reszketve, mintha az amerikaiak odakint épp Berlint szőnyegbombáznák.

Annyira pörget az adrenalin, hogy képtelen vagyok leállni, legszívesebben kiszaladnék a saját életemből. Rendőrségi helikopterek által üldözött bűnözőként loholok tovább emeletről

emeletre, és akkor jutok először levegőhöz, mikor riadtan konstátálom, hogy rohadtul eltévedtem. Az egyetem minden kamerája rám szegeződik, körülöttem megfagy a levegő, ahogy a régi Western párbajoknál – azonban nincs megállás. Tíz perccel később óvatosan előbújok a férfi a mosdóból, ahova ideiglenesen elrejtöztem az engem értetlenül méregető idegen tekintetek elől. Végül nagy nehezen megtalálom az adott emeletet, hosszas zihálás és fűjtatás után abbamarad a remegés is. Úgy érzem, csak a testem sprintelt; a tudatom még mindig ott hever darabokra hasadva az ominózus zebra közepén. Nem lehet elfelejteni ezt a pillanatot. Az életem gyökeresen megváltozott és egy darab örökre ott maradt. Egyúttal az egóm olyan erejű K.O.-t kapott, mintha a pánik osztotta volna Godzillaként a pofonokat. Nincs a világon annyi kokain és vodka-Redbull, mely lemossa ezt a gyalázatot.

A diplomavédés egész jól alakult – a körülményekhez képest –, kaptam egy oklevelet, mely szerint ügyesen felmondtam a tananyagot. *Jól megfelelt a srác, pusztán akadtak némi gondjai a zebrákkal.* Mégsem tudtam felhőtlenül örülni. Hónapok óta éreztem, hogy valami rohadtul nem stimmel odabent. Azzal nyugtatgattam magam, hogy a vizsgadrukk, a meló okozta stressz, illetve a fáradtság generálja szokatlan tüneteimet. Vagy ennyire túltoltam volna a kilencvenes éveket, és az élet most nyújtja be a számlát egy végtelenített *flashback* formájában? Persze, *tudom*, hogy kurvára túltoltam a kilencvenes éveket, de csak elmúlik magától. A diploma egy végső mentőövnek tűnt, aztán mire végigszoptom az egészet, minden rosszabb lett. Sokkal rosszabb. Tüneteim hétről hétre súlyosbodtak. Elöntött egy fojtogató, sötét erő, ahol a Nagy Úr szerepét saját félelmeim töltötték be. Hétköznapi feladataimat egyre nehezebben láttam el: sokat betegeskedtem, folyton szédültem, gyengének éreztem magam, ezért szép lassan bezárkóztam a saját bejáratú pánikszobámba. Elvesztettem a kontrollt, mint egy amnéziás BKV ellenőr.

Hétköznapijaim olyanok, mint egy félresikerült állatkísérlet. Mindig csak a pénz, a rohanás, a pörgés, az elcseszett kapcsolatok, illetve az idióta család. Túl későn vettem észre, hogy immáron nem én irányítom az életemet, hanem a félelmeim ülnek a volánál, én pedig túszként fekszem megkötözve a csomagtartóban. Évek óta hazugságban éltem, sőt valószínűleg az egész életem egy nagy hazugság, de erről nem mertem szólni senkinek. Nem akadt olyan személy a környezetemben, aki okoskodáson vagy közhelyeken kívül érdemben segített volna. Inkább magamba fojtottam a problémákat, majdnem megfulladtam az érzések rohamában. Olyan fejjel járkáltam az utcán, mint egy Reparón kúp reklám főszereplője. A barátaim a maguk módján próbáltak felvidítani – jobbára piával, vagy valami mással kínálgattak –, de ez sem hatott.

Ezen a ponton még egyikünk sem tudta, ez nem csupán átmeneti depresszió, hanem eddigi *ars poeticám* strukturális válsága, amire rámeleg az egészségem és a fele királyságom. Ha tudtam volna, mi vár rám, akkor azon a rideg januári napon a felsőoktatási pályám megmentése helyett rég az öngyilkosságomat intéztem volna. Ahhoz úgysem kell diploma!

Számtalanszor feltettem magamnak a triviális kérdést: hogy a picsába sülyedhettem idáig? Pár éve még a tudatmódosító maffia budapesti főhadiszállásán csapattam éjjel-nappal. Rengeteg barát, pénz, bulik és csajok. Azt hittem, ennek a filmnek soha nem lesz vége. Egész életemben népszerűsége és elismerésre vágytam, hogy kibaszott nagy császár legyek és ne egy közepszerű hologram, akin simán átnéznék az emberek. Látszólag hoztam a szintet, amiért több mint egy évtizeden át küzdöttem, kiskakas voltam a saját putrim szemétdombján és az ezzel járó a mámorító érzést soha többé nem adtam volna ki a kezemből. Utólag belátom, ez a kép nem teljes. Valójában egy kis senki voltam, több doppingszerrel a véremlenben, mint a teljes *Tour de France* mezőny. (Ebben a kategóriában simán felfértem volna a dobogóra.)

Lelkem sodrásának hordalékát hat láb mélyre temettem el, egy acélszarkofágban, ezáltal megszűnt a negatív felszíni sugárzás és jó ideig nem néztem szembe mesterséges boldogságom hamis mivoltával. Helyette csak mentem előre. A mottó: félmunkát nem végzünk. Az „előre”, illetve a „feljebb” mindenből a többet, nagyobbat vagy még durvábbat jelentette. Ez az ostoba és pökhendi életszemlélet teljesen elvakított, majd drasztikus hirtelenséggel kártyavárként omlott össze, velem együtt.

Sokáig nem vettem észre az előjeleket. Huszonöt évesen úgy éreztem magam, mint egy amerikai *blockbuster* főszereplője, aztán harmincéves koromra egy *low budget* zombi apokalipszis közepén találtam magam. Ez a kettőség rémisztően hatott rám. Lefagyva ácsorogtam életem romjai felett, mint katasztrófaturista egy végzetes földrengés láttán. Minden egyes kő és tégladarab alól újabb és újabb áldozatok bukkantak elő, ennyi hullát egy teljes CSI évad alatt nem találnak meg a helyszínelők. Időnként reméltem, hogy mihamarabb vége lesz, aztán váratlanul újabb tömegsírokra leltem.

Archeológusként könnyű lehet ezeréves leleteket vizsgálni, ellenben amikor az ember saját magát boncolja fel élve, az több mint félelmetes. Az pusztító! Pusztító érzés szembesülni azzal a ténnyel, hogy minden felsőbbrendű eszme, valamint cél, amiben addig hittem, melyekért rengeteget küzdöttem, melyekért feláldoztam a legjobb éveimet, és melyek értelmet adtak addigi életemnek, egyszer csak ott hevernek előttem búzló tetemként, miszlikbe aprítva. Térdig gázolok a saját véremlenben és tovább küzdenék, de fegyvertelen vagyok.

Világom értelmét veszttette. Annyit sem őrzött meg néhai jelentőségéből, hogy egy arra sétáló kóbor kutya az összezuhanó univerzumot pavlovi reflexből lehugyozná. Nem tudnám egzakt módon felidézni, melyik felismerés fáj jobban: hogy ide jutottam, vagy az, hogy fogalmam sincs, merre tovább. A pánik és a félelem fogságában nincsenek építőkövek – de nincs is mit újjáépíteni. Ez egy életfogytiglani börtönbüntetés, ahol nincsen se telefon, se ablak, se látogató. Önmagamba vetett hitem szubatomi szintekre bomlott, egyre kevésbé bíztam abban, hogy túl fogom élni a következő másodpercet. Egyáltalán van-e bármi értelme túlélni a következő másodpercet?

Kényszerzubbonyba zárt elmémet szigorú fegyőrök vigyázták. Mentális rabláncom meggátolta, hogy a nap vékony sugarai eljussanak cellám mélyére. A szigorított fegyház

szimbóluma idővel az életem minden külső aspektusában megjelent. Fokozatosan bezárkóztam, elzárkóztam a külvilágtól. A munkahelyi kötelezettségek teljesítése legalább annyiban segített, hogy ne napi huszonnégy órában pusztítsam és marcangoljam magam, hanem maximum tizenhat órát hadakozzak a depresszió démonaival, akik már oly sokszor elgyepáltak, hogy reggelente alig bírtam kikelni az ágyból. Bármennyire is utáltam a melót, egy ideig még tartotta bennem a lelket, amolyan pszichés mankóként. Igyekeztem fenntartani a látszatot és valahogy mindig rávettem magamat, hogy a tünetek ellenére bejárjak a munkahelyemre. Nem dolgoztam hatékonyan, ezt elismerem, de legalább megjelentem. Végül ez sem tartott sokáig, egyszer úgy összeveszttem a főnökömmel, hogy a biztos kirúgásomat megelőzve inkább felmondtam magamtól.

Emlékszem a napra, amikor behívatott az irodájába, kezében egy vastag dossziéval várt rám. A szeme villámokat szórt, ráncai akkora hullámokat vetettek, mint egy mélytengeri vulkánkitörés. Sejtettem, hogy nem az év dolgozója díj átadása következik. Kertelés nélkül belevágott a közepébe, elővette az elmúlt hónapok siralmas teljesítmény-kimutatását, noha diplomatikusan fogalmazott, de szempillája mindvégig remegett az idegtől. Nem tudtam levenni róla a szemem – mármint a szempilláiról. A hangja egyre csak eltávolodott, miközben körmeivel görcsösen a tölgyfa íróasztal lapját kapargatta és idegrángásával hipnotizált. Nem magyarázkodtam, hiszen mit is mondhattam volna? *Bocsi, de megbolondultam?*

Elég rosszul reagáltam le a dolgot, ahelyett hogy tiszta vizet öntöttem volna a pohárba, inkább visszapofáztam, mert szorult helyzetben rendszerint agresszivitással leplezem a bizonytalanságot. Ez nyilván nem túl bölcs taktika, így tudtam, hogy nincs maradásom. Nem vártam meg a beszélgetés végét, hanem harsány káromkodások közepette felpattantam a székről, szó nélkül kiviharzottam a teremből, visszamentem a helyemre, és azonnal megírtam a felmondásomat.

Ezzel elveszítettem az utolsó mentsváramat is. Miután kitöltöttem a szükséges papírokat, elbúcsúztam a kollegáimtól. Ők sem mondtak semmi biztatót. Tanácstalanul, részben szomorúsággal fogadták a történeteket, hiszen nem ilyenek ismertek. Mindazonáltal nem érte őket váratlanul a szomorú végkifejlet, hónapok óta láthatták rajtam, hogy nagy gáz van. Búcsúzóul kezet ráztunk, páran elsütöttek néhány elcsépelet közhelyet, de kurvára nem segített. Éreztem, hogy minél hamarabb túllennének az egészen, nehogy rajtam keresztül kelljen szembesülniük az élet negatív oldalával. Nem haragudtam rájuk, végtére hogyan is érthetnének meg, amíg nem éltek át ehhez foghatót? Három perc alatt összepakoltam a cuccaimat és eljöttem.

Félelmeim a parkolóban vártak rám. Általánosban a nagyfiúk minden nap megvárják a leggyengébbet suli után, hogy jól meggyepálják, amint az kikerül a tanárok látóköréből. A kis gecik tudják, hogy áldozatuk merre jár haza, és előbb-utóbb úgylis felbukkan. Ráérnek, nem sietnek sehova. Ezt az áldozatuk is tudja. Ugyanígy viszonyultam a félelmekhez. A kétségbeesés egy húsevő baktérium-kolónia hatékonyságával zabálta fel a maradék önbizalmam.

Rövid időn belül az összes létező közösségi hidat felperzseltem magam mögött. Egyszerűbbnek tűnt mindenkivel megszakítani a kapcsolatot, minthogy felvállaljam a felvállalhatatlant. Inkább egytől egyig leráztam őket, ahelyett hogy lebukjak és kiderüljön a kétségbeejtő valóság.

Miután a munkaviszonyom megszűnt, az albérletemet sem tudtam tovább finanszírozni. Hazaköltöztem anyámékhoz, újra vissza a régi szobámba. Nem a szüleim jóindulatán múlt, hanem a haszonélvezeti jogon, hogy végül nem kerültem az utcára. (Ez még abban az időben lett bejegyezve, amikor anyám attól félt, hogy apám bármikor eladhatja a házat a fejünk fölül.) Eladtam a kocsimat, és apránként feléltem a maradék megtakarításaimat. Megértettem, apám annak idején miért nem akart visszaköltözni a szüleihez. Ez ugyanis felér egy beismeréssel, hogy valamit nagyon elkúrtál és hatalmas lúzer vagy. Ő inkább a hamis látszatot választotta a nyilvánvaló vereség beismerésével szemben, aztán a piát, egy szar házasságot, még több piát... a többit hagyjuk.

Anyámat ez idő tájt jobban lefoglalta a csípőprotézis-műtétének megszervezése, minthogy engem cseszegessen, vagy azzal foglalkozzon, hogy apám miért van két hete ugyanabban a szakadt pizsamafelsőben és koszos tréningatyában. Harminc év értelmetlen állóháború után látszólag feladta az ellenem folytatott keresztes hadjáratát, belefáradt a napi küzdelembe, mint a magyar polgári középosztály. Hiába gürizett és stresszelte agyon magát egy életen át, becsületes munkavállalóként nem vitte túl sokra, mivel a nála nyomulósabb vagy hangosabb kollegái rendszeresen elnyomták. Apám gazdasági és pszichés ámokfutásának emléke kukacos cseresznyeként virított házasságuk eszméjének habos tortáján, a várva várt gyermekáldás pedig épp most költözött haza, és roskadt magába a kanapén.

Elmaradt az ilyenkor szokásos veszekedés, kioktatás, nem estünk egymás torkának, hanem átmeneti fegyverszünetet kötöttünk. Anyám belátta, hogy jobb nem baszakodni egy olyan emberrel, akinek már nincs semmi veszítenivalója. Különben is, ilyen referenciákkal ugyan milyen tanácsot adhatott volna? Pusztán annyit kértem tőle, ha már nem tud rajtam segíteni, legalább ne gördítsen még több akadályt az utamba. (Elég, amit az elmúlt három évtizedben produkált.)

Pár hét magányos otthonlét után eljutottam arra a pontra, hogy többé már a lakásból se tettem ki a lábam. Megismertem az agorafóbiát, a pánikbetegség menüsorának egy újabb fogását, huszonnégy órás műszakban építtem le magam, csak hogy ettől nem lettem se hatékonyabb, se gazdaságosabb. Túl sok időm maradt az agyalásra. Nem akadt semmi, ami helyes irányba terelte volna a figyelmet, mindez a mentális végelgyengülés partjaira sodort, ahol a rémálom és valóság határai végleg elmosódtak. Hogy a picsába lehet ezt elviselni? Hol egy használati utasítás?

Jobbára az internet virtuális inkubátora tartott életben. Bánatomat különböző álnevek és kamuprofilok mögé bújva netes trollkodásba fojtottam, jobb napjaimon pedig a kedvenc dj-m mixeit hallgatva a monitoron keresztül tekintettem a külvilágra. Reználtan bámultam régi világom távolban elmosódó körvonalát, tobzódtam az irigységben és az elkeseredettségben.

Kibasztak a kidobók, én mégis tovább leskelődtem az ablakon át, mint egy kanos tini a női öltöző előtt. Na jó, hagyjuk a mellébeszélést, inkább egy megkeseredett vén főszer a női öltöző előtt. Egyfelől kitaszítottként rengeteg gyűlölet és félelem halmozódott fel bennem, másfelől abban reménykedtem, hogy egyszer még visszajutok oda, hogy dacból megmutassam a többieknek, de legfőképpen saját magamnak: *képes vagyok erre!* Félelmeim úgy tornyosultak a szobám padlóján, mint a sárga csekkek az íróasztalomon – és egyre többször csengettek a végrehajtók.

Ebben a fázisban nem létezett számomra semmilyen konstruktív felhajtóerő, pusztán az motivált, hogy ne ilyen szégyentelen állapotban haljak meg. *Nem halhatok meg, amíg nem állok bosszút mindenkin, aki valaha cserben hagyott. Még a halálbüntetésnek is jobban örülnék, legalább nem kínozna a bizonytalanság és nem lennék ennyire egyedül.* A biztos halál gondolata felért egy thaiföldi luxusnyaralással.

Pszichés állapotom idővel egyre több fizikai tünetet generált, önpusztító életmódom évtizedekre visszamenőleg benyújtotta az összes számlát, ÁFA-stul. Úgy véltem, a totális csőd elkerülhetetlen. Problémáim nem egyesével és sorjában jelentkeztek, hanem multidimenzionális tömbszerű lavinaként söpörtek el. Alacsony szaturáció, csökkentett logikai funkciók, beszűkült tudatállapot. Nem láttam a kiutat, sem a jövőt, így kizárólag a múltra hagyatkoztam. Múltam fragmentált idővonalának eseménygyűjteménye hatalmas, struktúra nélküli adatmátrixként keringett a fejemben, olyan gigantikus mértékegységben, hogy egy teljes szerverfarm is kevés lett volna a kiértékeléséhez. Azért megpróbáltam. Amikor épp kevésbé gyűlöltem a világot, jobb híján összefüggéseket és mintázatokat kerestem az egyes tünetek felbukkanása és az azokat megelőző nehéz időszakok között. Meggyőződésem szerint a pánikrohamokat főként a sok év alatt német precizitással felépített ötcsillagos kémiai wellness programom összeomlása keltette életre. Ekkor tudatosult bennem, hogy az addikció csak hátráltat a tudatalatti roncsvadászat közben. A pánik és a depresszió mellé rohadtul nem hiányzott a több napos amfetaminpszichózis, ez a sakk-matt helyzet legalább kiiktatta függőségem szintetikus szegmensét. Hiányzott a mindaddig jól bevált ideológiai keretrendszer, melyben az érzelmek diktatórikus elnyomásának funkcióját tökélyre fejlesztettem. Azonban a történelem szerint minden nagy birodalom megbukik egyszer – ezúttal velem együtt. Az eddig jégpáncél alatt hibernált érzések megállíthatatlan, izzó lávafolyamként törtek elő tudatom mélyéből és kurvaélet, hogy nincs az a biztosító, mely az okozott károkat valaha fedezni tudná.

A halálfélelem soha nem volt idegen számomra, amióta az eszemet tudom, láthatatlan sötét anyagként töltötte be létezésem univerzumát. Szélsőséges érzelmeim elfojtásának periodikus mechanizmusai úgy jártak kéz a kézben, mint apály és a dagály. Fiatalkoromat számos negatív tényező befolyásolta. Elsődlegesen az érzelmi depriváció vezérelt. Gyermeki énem felvillanását a lelketem fekete lepelként gúzsban tartó bizalmatlanság gátolta. Attól tartok, azon korai fejlődési szakaszok, melyekre tudatosan nem emlékszem, még inkább hozzájárultak a destruktív sémák, lelki törések kialakulásához. Amíg más gyerekekkel otthon

játszottak a szüleik, én anyáméktól az érzelmek és álmok elnyomásának unorthodox hareművészetét sajátítottam el. Az ebből fakadó magánnyal és szociális izolációval szerzett tapasztalataim a pánikbetegség tetőfokán újra felszínre törtek.

Hiába vágytam a gyógyulásra, nem is sejtettem, hogyan kezdhetnék hozzá. Ahelyett, hogy felismertem volna egyéni képességeim korlátait, akaratlanul húztam az időt és mindenféle áltudományos pótcselekvésbe kezdtem. A félelem és szorongás algoritmusai beágyazódtak testem DNS szerverébe, ezután neuronok hálózatán keresztül - Giga bitet megszegyenítő átviteli sebességgel – vírusként terjedt szét a szervezetemben. Egy szál magamban annyi volt az esélyem, mint Vietnámnak a napalm ellen, mégsem kértem professzionális segítséget, ezen a téren felfogásom anakronisztikusabb volt a paleo diétánál.

A sok önmarcangolásnak és oknyomozásnak köszönhetően olykor váratlanul okozati összefüggések zátonyai bukkantak fel hajótörött tengerészként vergődő elmém horizontján. Egy apró, lakatlan szigeten vegetáltam, reménykedve, hogy egy nap értem jön egy idegen hajó és elvisz majd a biztonságot jelentő kikötőbe. Mivel az a kibaszott hajó csak nem jött el, végezetül úgy gondoltam, kénytelen leszek magamtól kiúszni a partra.

Az én lakatlan szigetem a saját szobám volt, innen indultam. Sorsom ponyvaregénye drámai expozíciójának beteljesüléseként lépésről lépésre tanultam újra járni, pixelről pixelre építettem fel a világot, mint egy számítógépes játék 3D fejlesztője. Nem mertem magamnak elsőre túl nagy célokat kitűzni. Apránként felismertem, hogy a legnagyobb hegy megmászása is ezer apró, tervezhető lépésre bontható, ettől az egész már nem tűnt annyira rémisztőnek. Az egyben leküzdhetetlen akadály helyett olyan vállalható részegységekre koncentráltam a továbbiakban, melyek teljesítése nem igényelt elérhetetlen erőforrásokat.

Egy hirtelen haláleset érzelmi parasztlengője egyik napról a másikra kizökkentett a totális izoláció állapotából. Anyai nagyapám halála idős korára való tekintettel nem ért teljesen váratlanul, azonban mégis tök másmilyen átélni, mint amíg csak feltételes módban beszéltek róla az emberek. Nem búcsúztam el tőle időben és ez legbelül nagyon fájt. Haragudtam magamra. Miután örökre eltávozott, sokkal közelebb kerültem a gyásztól sokkos állapotban lévő nagymamámhoz. Gyerekkoromban csak hozzájuk fordulhattam anyám drákói szigora elől, ezért – a barátaimon kívül – ők álltak hozzám a legközelebb. (Apám szülei még a nyolcvanas évek közepén meghaltak, velük soha nem alakult ki szorosabb kapcsolat, életemben talán kétszer találkoztunk összesen, amire egyáltalán emlékszem.)

Mondanom sem kell, az utóbbi időben mindenkit elhanyagoltam, aki valaha fontos szerepet töltött be az életemben, azonban ez a saller kijózanított és tudtam, hogy nem hagyhatom a nagyit cserben. Kitörtem szobám fogságából, és egyre sűrűbben jártam át hozzá a szomszédba. Rengeteget beszélgettünk – azonban a társalgás dinamikája és hangulata megváltozott. Többé nem menekülhettünk a minket marcangoló nehézségek elől. Össze voltunk zárva, mint két ördöglakat, két külön generáció, kedélyállapotunkon még a *Breaking Bad* öt évada alatt bemutatott drog- és gyógyszeremmenység sem javított volna. Heteken át ültünk szemben egymással, mint két pókerjátékos: ugyan beleláttunk a másik lapjaiba,

csakhogya a sors egyre szarabb lapokat osztott, a tét pedig az, hogy életben maradunk, vagy követjük a nagyfatert.

Példátlanul őszinte beszélgetések sorozatával óvtam mindkettőnket a biztos haláltól, miközben legbelül vágytam rá. Titokban annyi nyugtatót és altatót nyúltam le nagyitól, ami egy közepes méretű szekta tömeges öngyilkosságához is elég lett volna. (Külön pacsi a háziornosnak, aki tonnaszámra írta fel ezeket neki). Elöttem hevert a túlvilág kapukódja, szinte láttam a halál sziluettjét magam előtt, ahogyan közelít felém a túloldalról, hogy kinyissa az ajtót és beinvitáljon egy italra. Nagyon régóta ekkor éreztem magamat először biztonságban, mivel tudtam, hogy bármelyik pillanatban véget vehetek az egész kínszenvedésnek.

A halál karnyújtásnyi közelsége által jött el a várva várt fordulópont, amikor újra élni mertem. Hiszen ha bármikor meghalhatok, akkor végre-valahára én kontrollálom az eseményeket, így a permanens halálfélelem rögeszméje fokozatosan veszít a jelentőségéből. Hirtelen úgy éreztem, hogy még van mit tennem az életben, van kiért élnem, és ezáltal van feladatom, értelmet leltem a szenvedésben – noha ehhez el kellett jutnom a rettenés epicentrumáig.

Molekuláról molekulára haladva néztem szembe a pánikkal, paradox módon épp szeretett nagyapám halála adott erőt az újrakezdéshez. A nagyanyám emlékein, elbeszélésein keresztül hatott rám és töltött fel energiával, mint egy túlvilági erőmű. Mintha még odaátról üzent volna. Segíteni próbált, hogy olyan koordinátákat mutasson, melyeket földi élete során nem vettem észre. Gyerekkoromban nagyszüleim sokat meséltek a világháborúról, a megannyi szenvedésről, amin keresztülmentek. Megfosztották őket a fiatalságuktól, a családjuktól, a vagyonuktól és az identitásuktól. Földönfutóvá váltak, és sokáig le kellett tagadniuk a származásukat, mivel félték a politikai retorziótól. Soha nem mondták el a teljes igazságot, azóta sem mertek őszintén beszélni az érzéseikről. Szeretteik meghurcolása, elvesztése olyan mérhetetlen csapás lehetett, mely különféle testi és lelki panaszok formájában beépült a szervezetükbe, ezáltal pánik-tünethordozóvá váltak. A feldolgozatlan, egyben feldolgozhatatlan traumák lenyomata beépült a családi génállományba és generációról generációra öröklődött tovább. Mikor nagymamám felelevenítette a régmúlt baljós árnyait, rémtörténeteiben most először nem a szokványos verziót mesélte el, hanem a teljes igazságot, melyet azóta elvert a történelem jégesője. Narratíváját áthatották a rémálmokba kódolt érzelmek. Érzékeltem, ahogy olvadó sarki gleccserként recsegve-ropogva több tonnás lelki terhek szakadnak le a szívről, ahogy a hórég alól felszínre tört a múlt évszázad történelmi atomhulladéka. Lelkének páncélszekrényében elhárító mechanizmusok svájci gárdája őrizte a külvilágtól gondosan elzárt háborús krónikákat. A szorongás-reszketés kovalens kötése szorosan kapcsolódott családunk élettörténetéhez, erős polaritása generációkon keresztül erodálta mindannyiunk életét. Más szóval csúnyán tönkrebaszott minket lelkileg.

A huszadik század néma áldozatai – terápia helyett – rendre hallgatásba és titkolózásba burkolóztak. Egyszer sem ültek le velem, hogy közösen átbeszéljük a transzgenerációs

traumákat. Az eseményekről úgy fejtették le az eredeti érzelmeket, mint csontból a húst, és a darabokat oly mélyre ásták, hogy azok soha többé nem illeszkedtek össze. Egészen eddig a pillanatig. Elbeszélése alapján kiderült, hogy a fizikai szimptomák, az valamint érzéseinket meghatározó lelki minták egy és ugyanazon tőről fakadnak: krónikus stressz általi szomatizáció, bénító emocionális feszültség, csökkent immunvédekezés, kontrollvesztett tudatállapot. Innentől könnyen belátható, mitől ilyen magas a függők és depressziósok aránya a családban.

Nyilván nekem is volt mi mesélnem az ominózus harminc évről. Addikció, bűn és bűnhődés, élet-halálfélelem mellett számos olyan téma került terítékre, melyekről ő mit sem tudhatott, és mélyen vallásos emberként legszívesebben ki is maradt volna belőle. A halál előtti utolsó állomáson viszont már értelmetlen tovább hazudozni, vagy szépíteni az igazságot. Életemben először kért tőlem bárki sírva bocsánatot a családomból, amiért a nehéz időkben nem állt ki mellettem kellőképpen és nem akadályozta meg, ami otthon történt. Megnyugtattam, hogy ez nem az ő dolga lett volna, hiszen mindent megtett, ami tőle telhető, ezért rá soha nem haragudtam. Nem is tudnék.

Miután nagyfi kisírta magát a vállamon, a múlt kiveszését követően a jövő esélyeit latolgattuk. Megfogadtam, hogy mostantól vigyázok rá, szerettem volna meghálálni és viszonzni az erőt, amellyel a felszínen tartott. Ezzel párhuzamosan megkezdtem fizikai rehabilitációm. Napról napra egyre többet sétáltam, fokozatosan szoktattam magam a barátságtalan külvilág mélyvizének gondolatához, hogy a lakatlan szigetről végre eljussak a kikötőbe. Harmincévesen úgy viselkedtem, mint egy csecsemő, aki az első lépéseit gyakorolja: újra kellett tanulnom járni! Először az udvaron, aztán az utcán, a környéken, a szomszéd területben, majd végül a belvárosban, ahol a tömeg és a zebrák elkerülhetetlenek. A nagyfi hétről hétre jobban lett, végre rendesen evett és tudott nyugtatók nélkül is aludni. Minden apró sikeremnek örült, amivel rendkívül boldoggá tett. Ahogy nőtt az önbizalmam, további kihívásokat kerestem, újabb mérföldköveket – míg aztán három hónapnyi gyakorlással a hátam mögött kellő bátorságot szereztem ahhoz, hogy élesben állásinterjúkra járjak.

Elég kivételes az a fajta munkavállaló, akinek nem az interjúkérdések jelentenek kihívást, hanem az a néhány perces reszkető séta a kocsitól az irodai küzdőtér arénájáig. Talán azért volt ez ekkora nehézség, mert nem pusztán az adott pillanatban megtett métereket jártam, hanem több éves szenvedéssel teli keserves út lelki terheit cipeltem. Útkeresésem kusza ösvénye elsőként egy budai irodába vezetett. A szerencsétlen HR-es valószínűleg nem is sejtette, milyen emberrel ül szemben, különben sikítva hívta volna a biztonságiakat. Ők ugyan nem vettek fel, mégis olyan mérhetetlen büszkeséggel távoztam aznap az irodaházból, mintha első próbálkozásra az összes női dolgozót megdugtam volna.

A harmadik interjúmat siker koronázta; fasz se gondolta, hogy a munkahely megszerzése még a túlélő projekt könnyebbik része lesz, annál nagyobb szívás rendszeresen bejárni és átvészelni a kilencórás munkaidőt. Az új kihívásokkal teli hétköznapiak alatt növekedett a

rutinom és a tudásom is, minden új szituációval szembeni szorongásom ellenére a pánik intenzitása fokozatosan devalválódott. Társasági életem terén is történt némi előrelépés, noha kevés olyan emberrel találkoztam az irodában, aki – speciális múltammal – minimálisan megértett vagy elfogadott volna, egy pszichiátrián vagy börtönben tuti több lett volna a lelki társ. Végül száz ember közül kiszúrtam egy agyontetovált ex-kidobót, egy délszláv bűnözői körökben szocializálódott küzdősportolót az emeleten, valamint a dohányzóban belefutottam egy nálam pár évvel idősebb külföldi srácba, aki már akkor Goa szigetén pusztította agysejtjeit mindenféle hallucinogénekkal, mikor én még a Bravo magazinban olvastam az extázis tabletták feltalálásáról. Ha kértek volna erkölcsit a cégnél, mi ebben a konstellációban sosem találkoztunk, maximum az előzetesben. Egész jó brigád lettünk, viszont a többi kolléga felé előadtam a megszokott színjátékot, holott a hülye is láthatta, hogy fényévekkel kilógok a szociális tornasorból, olyan voltam, mint egy bolygó, amely kivetődött a saját naprendszeréből.

Az irodában a csajok állandóan cuki esküvői és babafotókkal traktáltak, ami egyáltalán nem dobta fel a hangulatomat. Nem találtam a helyem a józan életvitel koordinátarendszerében, munka, esküvő, vagy Coronita, komolyan ebből kellene választani?

Bár érezhetően csökkent a pánik és a depresszió mértéke, a hosszú évtizedek alatt gondosan elbaszott életmódomnak köszönhető betegségek véletlenszerű felbukkanása továbbra is megnehezítette a kilábalást. Iszonyatosan dühített, mivel visszafogott a fejlődésben, olykor hónapokra. Amíg mások a harmadik ikszet nyaralással vagy eszement szórakozással ünnepelték, én többnyire orvosi rendelőkben ültem, vagy az aktuális tüneteimre kerestem rá az interneten. Ez utóbbi nem igazán jött be, ugyanis a kommentek olvasásától fél órán belül bárki könnyen eljuthat a rák, az öngyilkosság vagy a világvége diagnosztizálásáig.

Hónapokig halogattam a vizsgálatokat, fájdalmak közepette jártam be a melóba, mire az egyre elviselhetetlenebb tünetek hatására átléptem félelmeim újabb sorompóján. Bár nem lettem ismét pánikbeteg, többször nagyon közel álltam hozzá. Az orvosok úgy passzoltak körbe, mint egy nemi betegséget. Senki sem tudta, konkrétan mi bajom lehet, ami nem csoda, hiszen ami évtizedek alatt megy tönkre, azt nem lehet napok alatt visszafejteni. Felemás hatékonysággal kezeltek, megesett, hogy jobb ötlet hiányában beutaltak a kardiológiára és az onkológiára is. *Na köszü bazmeg!* A halhatatlanságba vetett hitem akkor hagyott el végleg, amikor harmincéves létemre hatvan-hetvenéves nénikkel-bácsikkal ültem egy váróteremben.

Végül sugárkezelés és transzplantáció helyett megúsztam inzulinrezisztenciával, magas vérnyomással, kétes májértékekkel, vesegyulladással, illetve egy gyomorvérzéssel. A fogorvosi számlákról és a bio-ezo-mágikus szűrővizsgálatok csillagászati költségeiről most nem ejtenék szót. Nem tudom, Giovanni és a többi fasz hogyan húzták ki idáig, de az én szervezetem nem bírta a sok savat és mérget.

Pánikbetegségem implementációs fázisa óta közel három év telt el, ez idő alatt minden hónapban egy újabb nyomor, komplikáció, nem várt gyógyszer kölcsönhatás, allergia, megafaszom ütötte fel a fejét, ami sokszor hosszú időre elvette az életkedvemet. Semmi nem

ment jól, semmi nem ment elsőre. Olykor harmadjára se. Persze túl szép lett volna, hogy majd pont a kocsmái-edzőtermi gyógyszerészeknek lesz igaza, és kilencven évesen is makk egészséges leszek. Álmodik a nyomor. Hogy baszódniának meg... Mindennapjaimat zömében a munkahely és az orvosi rendelő közötti ingázás töltötte ki, olykor hetekre vagy hónapokra eltűntem a külvilág szemei elől. Mikor az ember telefonkönyve már nem dőlnek vagy eszkortlányok számaival, hanem orvosokéval van tele, akkor érdemes belátni, hogy öregszik.

Miután végre jobban lettem, utánajártam, hogy miről is maradtam le. Régi barátaim a maguk módján örültek, hogy visszatértem az élők sorába, ellenben pálfordulásomat nehezen dolgozták fel. Mifelénk nem divat a változás, pláne nem ilyen mértékben, ezért hitetlenkedve fogadtak és furcsán méregettek. Az elkerülhetetlen, egyben nem teljesen önkéntes változás pestisjárványként tizedelte meg régi baráti körömet, cserébe akik maradtak, elfogadták az új énemet. Ez természetesen nem jelentette azt, hogy száz százalékosan értették, miről beszélek, jellemzően ugyanúgy tolták elém az ipari mennyiségű boldogsághormont, mint régen. Mikor látták, hogy huszadjára sem kérek belőle, akkor az értelmesebbek felfogták és elfogadták.

Tapasztalatom szerint a drogok visszautasítása hasonló főbűn, mintha egy esküvőn a násznép előtt ujjaznám meg a menyasszonyt. Sokak szemében ez még annál is súlyosabb véték, mivel különködésem – akaratlanul ugyan, de – megrengette világuk alaptéziseit. Rengeteget teszteltek, mire végül átment az üzenet, hogy tényleg komolyan gondolom. Inkább kifalsultam, minthogy újra felvegyem a pánik szopóálcot. Nem vállaltam több főszerepet a hétvégi cirkuszban, a munkám és az egészségem fontosabb lett. Egy expánikbeteg amúgy sem túl megbízható csapattag az éjszakában, és ez az érv végül a legnagyobb kétkedőket is meggyőzte, így hát korengedménnyel leszereltem. Nem rendeztek látványos búcsúszertartást, simán kikerültem a pikszisből és a nevem hamar feledésbe merült, úgylis jöttek helyettem újak...

Nehezen engedtem el mindezt, főleg a péntek és szombat estéken nem tudtam igazán mit kezdeni magammal. Néha eljárkáltam iszogatni haverokkal, semmi extra, csak lájtosan, pár sör, nem több. Ez az egyetlen, amitől még nem tiltottak el az orvosok.

Megváltozott intenzitású életmódomnak és táplálkozási szokásaimnak köszönhetően rengeteget fogytam. Megkönnyebbültem, mikor visszakaptam a régi testalkatomat. A plusz kilók, melyek főképp a szobámban tengődve kúsztak fel rám, eklatánsan jelezték, egyfajta kiterjesztett fizikai valóságként azon lelki terheket, melyeket éveken át cipeltem. Az ember azt gondolná, hogy minden cuccos csontsovány, ami általában igaz is, csak hát az utolsó években látványosan felpuffedtem a temérdek piától, a mozgásszegény életmódtól és a helytelen étkezéstől. Pánikbetegségem éve alatt ráadásul pánikszerűen zabáltam, és mivel ki nem mozdultam otthonról, ez hamar megbosszulta magát. Akkoriban majdnem háromszor annyi kaját tömtem magamba, mint korábban. Úgy faltam a csokit és a chipset, mint régen a drogokat. Korábban még azért basztattak, mert úgy néztem ki, mint egy partvisnyél, később meg azért, mert a partvisra rákerült egy hatalmas fej, tor és potroh.

A nyilvánvaló külső és objektív változás ellenére még mindig nem éreztem permanens boldogságot, cserébe egyre kevesebbszer rágódtam a múlton. Sőt, pár hétre már mertem előre tervezni. Új ruhák, új bútorok, új helyek és szokások léptek be az életembe. Ugyanúgy elköltöttem a pénzem, cserébe maradandó értékeket tudtam felmutatni, ahelyett hogy szüntelenül lehúzó a fizetésemet valamelyik szórakozóhely lefolyóján. Ez nem a külvilágnak szólt, hanem elsősorban magamnak, lecseréltem a *junkie* életmód háttérképét. Lett egy rohadt nagy tévém, de elemes konzervnyitó helyett olyan dolgokra költöttem, amelyek összkomfortosabbá tették a hétköznapijaimat, többé nem az általánosban vásárolt korhadt fa íróasztalt vagy a kamasz éveim alatt rommá döngetett kanapét kellett otthon bámulnom. Pazar érzés! Annyi év alatt számtalanszor vakon elsétáltam a bútoraim mellett és egyszer sem éreztem belső késztetést arra, hogy lecseréljem bármelyiket is. (Bár ezt nyugodtan hívhatjuk igénytelenségnek.) Az új berendezési tárgyak iránti vonzalmam megszabadított lestrapált múltam kellékeitől. Nem hiába a mondás, hogy a kuplerájban néha nem csak a kurvákat, hanem a bútorokat is le kell cserélni.

Lassan beérett a munka gyümölcse.

Mindazonáltal komoly arculcsapásként éltem meg, amikor azzal szembesültem, hogy sok területen évekkal le vagyok maradva a saját korosztályom józan populációjához képest. Ez persze utólag visszanézne nem meglepő. Az a fajta deviáns életszisztéma, amiben harmincéves koromig éltem, gátló tényezőként hat a karrierambíciókra (és az egészséges párkapcsolatokra). Mégis láttam némi esélyt, hogy apránként behozzam a lemaradást, irigykedés helyett odafigyeltem és tanultam a legjobbaktól. Kollegáim közül rendre azok teljesítettek kiemelkedően, akik szellemi kvalitások mellett kiváló fizikai kondícióval és állóképességgel rendelkeztek. Ezen a téren okvetlenül fejlődnöm kellett. Eleinte túlságosan paráztam a hosszabb kinti sétáktól, illetve a nagy tömegtől, ezért vettem inkább egy futópadot, amivel otthon gyakoroltam – ha éppen nem az ágyban fetrengtem a fájdalomtól.

Életem egyik legjobb befektetésének bizonyult, ámde hatalmasat téved, aki azt hinné, hogy a sikereket egyik hónapról a másikra értem el. Számtalan visszaesés, kihagyás, újrakezdés, anyázások után őszintén gyűlöltem az egészséget. A futás kiváló kísérleti terepnek bizonyult a kudarcélmény és a lustaság leküzdéséhez. Az itt szerzett tapasztalatokat a későbbiekben számtalan más területen kamatoztattam, a sok szenvedés ellenére minimális kitartásom idővel hitvallássá cseperedett. Spártai vagy marathoni távok helyett épp hogy csak megütöttem az áltagos szintet, de folyvást növeltem a terhelést. Amikor picit biztonságban éreztem magam, rendszerint jött egy újabb maflás, de figyeltem a jelekre – nem akartam újfent öngyilkos lenni, vegyszerek helyett fűszerekkel dobtam fel az élet zamatát.

Baráti köröm által betekintést nyertem a rehabok és terápiák világába. Életem során számtalan függővel találkoztam, emiatt különösen lázba hozott a téma, hogy jobban megértsem ezeket az embereket, vagy legalább jobban elviseljem őket. Külföldi dokumentumfilmek mellett leginkább Csernus doki és Feldmár András munkássága hatott rám. Az online infók sokaságát friss narkóként szívtam magamba, bizonyos mondatok és

kifejezések kullancs módjára makacsul megragadtak a fejemben, majd szép fokozatosan átszivárogtak a tudatalattimba, ahol később időzített bombaként fejtették ki – nem várt – hatásukat. *Van-e élet a halál előtt? Mikor voltál utoljára büszke magadra? Mióta tudod, hogy vegetálsz? Mihez kezdesz a gyávasággal?* Na, menjetek a picsába ezekkel kérdésekkel! A reneszánsz bevillanások ugyan átsegítettek néhány nehéz időszakon, lassacskán mégis beláttam, hogy egyedül túl kevés vagyok ehhez.

Időközben viszonyom lett egy Kinga nevű csajjal, aki helyes, vékony, huszonéves lány volt – akiben a remény mellett egy kiváló színésznő veszett el. Vele még nálam is jobban kibaszott az élet, amit sokáig ügyesen eltitkolt előlem. Mire találkoztunk, a mackónadrágot lecseréltem trendi ruhákra, lett normális autóm, rendes állásom, a séma szerint egy párkapcsolat volt a következő lépés a társadalmi normák felé vezető akadálypályán. (Elvégre a páciens próbál beilleszkedni, vagy mi a faszom.) Persze ha tudtam volna, mi vár rám, inkább ott helyben kiheréltetem magam.

Kinga törekeny lány létére profi bűnözőket és junkie-kat megszégyenítő hatékonysággal manipulálta a környezetét, esetében a túlélési ösztön példátlan kreativitással párosult. Céljai eléréséhez nem egy *viperát* vagy a bicepszét vetette be, hanem az anime karakterekre emlékeztető semeit és mosolyát. Ezzel a hatvankilós pszichiáterektől kezdve a százhusz kilós dílereken át mindenkit megvezetett. Extrém sportként űzte a toxikomániát, az átbaszások Paganinijeként még a piramisjátékok főszervezőit is kenterbe verte volna.

A benne lakozó feszültség süvöltő orkánként, démoni erővel tört ki belőle néhány kellemes hónap után. Elmúltak a mézeshetek, jött a Mónika show és felbukkantak Kinga múltjának fő motívumai. Röviden: kémiaszakkör, nyugtatók, családi erőszak, hazugság, verekedés, betegség, rendőrségi ügyek, elvonó, pornó, lehúzás... mind ismerősen csengtek előző életemből. Persze tudtam, honnan jött, elvégre nem az operában vagy a könyvtárban ismerkedtünk meg, de azért nem ártott volna egy előzetes orvosi szakvélemény. Ez a kis negyvenöt kilós csaj magával rántott egy pszichiátriai húsdarálóba, amit fénykoromban könnyen *kioffoltam* volna, csakhogy mostanra lemerült a lelki Duracell, elfáradtam a küzdelmek során. Sok beteg picsával jöttem már össze (a barátaim szerint a lelkem mélyén én is az vagyok), mindazonáltal ő rendkívüli módon próbára tett. A megszámlálhatatlan mennyiségű vita hatására befeszültem, mint egy 24 órás WoW raidelés után, így újfent elhanyagoltam a felépülést. Valami furcsa kodependencia alakult ki közöttünk: könnyebb volt egymással ordibálni, mint szembenézni a saját nehézségeinkkel. Az állandó veszekedésektől nőtt bennem a fesző, mely ezúttal nem pánikban, hanem agresszióban manifesztálódott. Sejtettem, hogy ebből még nagy gebasz lesz, melyet nem a keresztény felebaráti szeretet eszközeivel fogunk megoldani. Végül Kinga egészsége hamarabb feladta, mint az én idegrendszerem, de pusztán a véletlen műve, hogy nem én dobtam be a törülközőt és zuhantam vissza olyan mélyre, ahová többé semmi pénzért nem vágnék vissza.

A karácsonyi időszakban végleg eltorzult az eseményhorizont. Kingát súlyos betegséggel mütötték a kórházban, majd orvosai tanácsára önként befeküdt a pszichiátriára, hogy felépülés

közben minél messzebb legyen a toxikus családjától. Ezalatt anyám öngyilkossággal fenyegetőzött, én pedig apámmal kerültem ismét tettelegességig fajuló konfliktusba. *Boldog karácsonyt!* Valamit megérzett a vén fasz, mivel minden este elbarikádozta a szobája ajtaját, én pedig két hétig pengét tartottam a párnám alatt– úgy aludtam, mint kiskoromban, csak nem a macimat, hanem a nagykést szorongattam éjszakánként.

Az agresszív orkok újfent kísértettek és mélységesen szégyeltem, hogy teret engedtem a negatív befolyásuknak. Pocsék időszak volt, már ki tudja, zsinórban a hányadik éppen. Ezen a ponton komolyan eltöprengtem azon, karácsony ide vagy oda, ez így mégsem tűnik normálisnak. Abszurd, milyen felfogásom lehetett a normákról, hogy a helyzet tarthatatlansága nem tűnt fel hamarabb. Nagyon nehezen tartottam magamban a felgyülemlett indulatokat, esténként csak kajálni jártam haza, aztán leléptem otthonról és sokat sétáltam. Lehetőleg minél messzebbre. Gondolataimba merülve mászkáltam szakadó esőben vagy üvöltő hideg szélben a sötét utcákon, csont egyedül. Néha kóbor kutyák kergettek, viszont életemben először kifejezetten élveztem a magányt.

Régen az egyedüllét elől menekültem, most pedig önként visszatértem ugyanoda. Hagytam, hogy az indulat gyertyalángját elfújja a szél és a forró kanóc fehér füstje fokozatosan elpárologjon a hidegben. Jobban lenyugtatott a séta, mint a xanax-feles kombó. Megfogadtam, hogy nem fogok nyugtatókat szedni, se mások faszága miatt börtönbe kerülni, hiszen egyértelművé vált, hogy a felszín alatt túlnyomórészt súlyosan beteg és traumatizált emberekkel van dolgom. Nem akartam ugyanígy végezni, viszont azt is tudtam, hogy ha nem lépek valamit, bármikor járhatok rosszabbul is, ezért egyre gyakrabban érdeklődtem a terápiák, pszichológusok iránt. Nehéz feladat, mivel környezetem totál elutasító a témával kapcsolatban, így maradt az internetes kutatás, meg a függő ismerősök élménybeszámolói. Rutinos fuldoklóként állandóan kerestem a mentőövet, a boldogsághoz vezető kapaszkodókat és konkrétan az utolsó utáni percben leltem rá a pszichológiára, mielőtt Ikaroszként végleg lezuhantam és örökre elsüllyedtem volna az agresszió tengerében.

Bár pontosan nem tudhattam, mi vár rám, meggyőztem magam, hogy végre belekezdjek egy terápiába. Elmélkedéseim során felismertem, hogy a konfliktusok dacára lassan helyreállt az önbizalmam, már nem érzem magam folyton rosszkedvűnek és enervátnak. Arra is rájöttem, hogy addig kell megragadnom az alkalmat, amíg fizikailag egészséges vagyok, nem holnap, nem jövőre, hanem itt és most! Ha annyi év után egyedül útnak indultam az ismeretlenbe, mindez a pszichológusnál is sikerülhet. Nincs veszítenivalóm, kivéve, ha meg se próbálom.

Előzetesen sokféle emberrel diskuráltam a pszichológiáról, érdekeltek az ellenérvek is, mindazonáltal nem változtatták meg a döntésemet, mert beláttam, nem ismerek ennél jobb megoldást. Közkeletű vélekedés a pszichológusokról, hogy mindannyian Csernus szoknyája alól másztak elő, kiszívják az emberek vérért, majd felfalják őket reggelire.

– Honnan tudná egy idegen, hogy neked mi a jó? Ezt csak te tudhatod!

Ó, hányszor hallottam ezt a baromságot. Lófaszt tudtam én! Ott álltam a krisztusi korban, egyre több olyan kérdéssel a szellemi tarsolyomban, amire sok év alatt sem találtam megnyugtató választ. Saját kútforrásból ennyire futotta, viszont én ennél többet akartam. Annyi életveszélyes szarságot kipróbáltam már, ugyan mit árthat nekem ezek után egy pszichológus? Természetesen felkészültem, hogy jól agyonverem, ha beszólogat, ugyanakkor akik önként jártak pszichológusnál, mind rendkívül pozitívan nyilatkoztak a témáról. Csak az önjelölt szakértők szólták le az ötletet, akik pengébbnek hiszik magukat a szakirodalomnál, holott kábé a Dallas óta szét vannak ütve, mellesleg sohasem láttak pszichoterápiát élőben.

– Ez csak lányoknak való, te bika vagy, bazmeg. Nehogy már egy gádzsi beleugasson! Ja, ott hagysz majd egy csomó pénzt és egy nyávogó buzit csinálnak belőled. A Csernus? Na, azt úgy rommá szopatnám, hogy sírva kérne bocsánatot, amiért megszületett. Gyere, csapjunk egy jó bulit és minden fasza lesz, bátya. Inkább add nekem a zsét, felhívom a Gyuszikát, azt akkora parti lesz, négy napig vért hugyozol az afteren!

A pár fokkal tudományosabb narratíva szerint minden férfi annyira mérhetetlenül okos, sikeres és tökéletes, hogy soha életbe nem kell segítséget kérnie. Kizárt! A férfi két fő alapismérve: állva hugyozik és nem jár pszichológushoz. Na persze.

– Segítség? Majd én segítek a pszichológusnak. Megadom neki! Add csak meg a számát. Amúgy jó csaj? Akkor dugd meg és hagyd a francba az egészet! Keresünk neked egy rendes lányt, felcsinálod és aztán elfejteted az egész baromságot. Na gyere, igyunk egyet, aztán elmegyünk a kupiba, azok a lányok mindent meggyógyítanak!

A pokolba vezető út mindig jó szándékkal van kiköveve. Barátaimat nem rosszindulat, hanem a tájékozatlanság vezérelte. Saját hamis egójuk mondatta ki velük ezeket a mondatokat, hisz segítséget kérni a nyilvánvaló gyengeség jele: *feladtad, ezért szar ember vagy*.

Elhatároztam, bárki mondhat bármit, én akkor is elmegyek és kipróbálom. A megérzésem azt súgta, hogy ott a helyem. Tapasztalatból tudom, ha valamiről látatlanban ennyi butaságot hordanak össze az emberek, ha valami ennyire polarizál, az megér egy próbát. Némi szarakodás után bepötyögtem a megfelelő kulcsszavakat a Google keresőbe, és rövid időn belül kiszúrtam pár kontaktot egy pszichológusokat listázó oldalon. Több tucat bemutatkozó szöveget és önéletrajzot nyálaztam át, idővel egész jól eligazodtam a különböző szorongásos tünetek kezelésére szakosodott terapeuták útvesztőjében. Első benyomás alapján mind kedvesnek és ártatlannak tűnt. Túlságosan is ártatlannak. Vajon mihez kezdenének az én habitusommal? Mennyire bízhatok meg bennük? Megérik a pénzüket? Mi van, ha mégse szimpatikus?

Millió kérdés suhant át az agyamon, ellenben akik már jártak pszichológusnál, pusztán megmosolyogtak. A végső elhatározást számtalan apró kifogás, hezitálás előzte meg, aztán végre eljött a nagy nap, egy esős szombat délelőtt beléptem a pszichológia szentélyébe.

A rendelő egy szokványos pesti panellakásból lett kialakítva. Első látásra nem nagy cucc, kívülről minden tök átlagosnak tűnt, viszont legbelül totál felspannolt a kíváncsiság. *Mi lesz*

ha mégis kiderül, hogy bolond vagyok? Ha olyan fájdalmas igazságokkal szembesítenek, melyet nem tudok elviselni? Amikor átsétáltam a csendes lépcsőházon és bekopogtam az idegen lakás ajtaján, még nem tudhattam, valójában mi folyik a falak mögött. A környezet sokkal inkább a lakótelepi elosztóhelyekre emlékeztetett, a kilencvenes évekből, mint egy terápiás intézményre.

Egy lépésnyire álltam a kilincstől, a misztikus légkör hatására rám nehezedő levegőrészecskék nyomták minden idegszálamat. Véletlenül kétszer csengettem, megjelent egy kedves hölgy és kinyitotta az ajtót, én pedig harminchárom év traumáit (és egyben óriási elvárásaimat) áttettem a küszöbön. Akkor még nem is gondoltam, hogy ez lesz életem legjobb lépése!

Nem áll szándékomban elmagyarázni, hogyan működik egy terápia, mivel nem vagyok gyakorló terapeuta, sem a pszichológiai tanszék vezetője. Nem én leszek, aki mások helyett leírja a helyes megfejtést. A témakörben számtalan hasznos leírás található az interneten, könyvtárakban, egyetemeken. Én kizárólag a saját élményeimről tudok beszámolni. Halovány sejtéseim vannak azzal kapcsolatban, mi hogyan működhet a pszichológiában, számomra egy a lényeg, hogy nálam kiválóan bevált. Ezerszer megkaptam a kérdést, ugyan foglaljam össze három mondatban, hogy miről szól a terápia.

– Na, mit mondott? Nem mondja meg, mit csináljál?

– Nem, nem mondja meg.

– Na de akkor mit csináltok?

– Beszélgetünk.

– Beszélgettek? De hát azt velem is tudsz! Akkor add ide a pénzt és dumálhatunk... Szokott kérdezni?

– Tök jókat kérdez!

– Na de miket, most mondd, tényleg ennyi az egész? Majd legyél a pszichológusom! Amúgy sírtál?

– Dehogyan sírtam!

– Akkor mi? Üvöltözött veled, mint a Csernus?

Betti, az első pszichológusom, egy csupa szív teremtés volt, szüntelen mosollyal és a teljes lényéből sugárzó empátiával. Nem létezett olyan téma, amivel kiakasztottam volna. Nem mintha ez eredetileg szándékomban állt, viszont az elején nyilván tesztelgettük egymás határait.

Az általa preferált relaxációs terápia mellé egy ún. beszélgetős, tehát kognitív viselkedésterápia párosult. Ennek során feltérképeztük az életem különböző eseményeit, csúc- és mélypontjait, összekötöttük az egyes pontokat az előzményekkel, majd közösen értelmeztük az összefüggéseket. Domináns énem pengéje többször megvillant a beszélgetések során, ámde ő ezt mindvégig egy Maybach eleganciájával kezelte. Az ítékezésmentes közeg szinte lesokkolt. A való életben addig soha nem találkoztam olyan emberrel, aki tizenöt perc ismeretség után ne erőltette volna rám a véleményét vagy ne fárasztott volna instant

életvezetési tanácsokkal, beleértve a családot és barátokat. Eleinte vártam, mikor csesz le vagy él vissza a gyenge pontjaimmal – de soha nem tett ilyet. Ezért a terápia során egyre növekvő őszinteséggel vállaltam fel előtte hibáimat, emberi esendőségemet. Mindent elmondhattam neki; akkor sem forgatta a szemét, amikor úgy igazán, őszintén szabadjára engedtem az indulataimat, biztosan nem először látott ilyet. Tök jól fogadta, amivel engem is motivált. Nem győzködött és nem beszélt rá semmire, hanem elsősorban az érdekelte, hogyan gondolkodom, milyen szempontok alapján hozok döntéseket, hogyan élek és milyenek az emberi kapcsolataim. Ki vagyok én egyáltalán? Ez nem mindig olyan egyértelmű, ahogyan elsőre gondolná az ember.

Tisztáztuk, hogy a fejlődéshez közhelyszerű látszatzmegoldások helyett egyéni válaszokra és saját döntésekre lesz szükség. A relaxáció gyakorlása közben számtalan apró részletre hívta fel a figyelmem, melyek később óriási jelentőséggel hatottak a fejlődésemmre. Olyan kérdéseket tett fel, melyeket még addig soha senki. Bármennyire egyszerűnek tűnhet az egész folyamat, attól még egy tudatosan megtervezett konstrukcióról van szó. Az elején még nem láttam át az egészet, állandóan vártam, mikor üt be a teljes extázis. Üssön, hasson, vágjon szét... Na, ez nem így működik.

A tudományos háttérből fakadóan semmit sem bíznak a véletlenre. Jobban mondván az egyetlen véletlen az én egyéniségem, bármit hozok a közös térbe, azzal dolgozunk tovább. Adva van egy keretrendszer, egy forma, de a tartalom belőlem fakad. Adott egy képlet, ahol a változók értékét az én személyiségjegyeim töltik be. A pszichológus pedig a tükör, amiben megláthatom azon kritikus területeket, melyeken változtatni szeretnék.

Kell ez nekem? Mikor térül meg? Miért nem azonnal?

Az első üléseken jobbra ismerkedtünk egymással. A megadott szempontok alapján hamar megnyíltam előtte és rengeteget meséltem magamról, ezért ritkán kellett faggatnia. Aztán rohamosan megváltozott a dolgok állása, velem együtt. Két találkozás közötti időszakban teljesen furcsa, addig ismeretlen meglátások dőltek ki elmém lelki szemetesládájából. Nem értettem, hogyan kerültek oda, ugyanakkor totál eltértek az átlagos gondolataimtól. Így aztán mindet felírtam, rendszeresen lejegyzeteltem, ahogyan ezt előzetesen megbeszéltük. Apránként megnyílt előttem tudatalattim rejtett könyvtára, és rádöbentem, hogy ezek a vakfoltok valójában mindvégig ott szunnyadtak az elfojtott emlékképek mappájában, csak épp soha nem vettem őket kellően figyelembe. Olykor váratlanul, pillanatok alatt törtek felszínre, majd az apró bevillanások pár másodperccel később szertefoszlottak és eltűntek a mentális dögkútban.

Érdekes utazás vette kezdetét. A gyermekkortól kezdve felnőtt énemig végigkövettük a stressz, a félelem és feszültség által leírt koncentrációs görbéket, majd ezeket szembeállítottuk a viselkedésem (sémáim) és gondolkodásom (hiedelmek) terén bekövetkezett változásokkal. Ebből nyilvánvalóvá vált, hogy pánikbetegségem egyáltalán nem a véletlen műve, valójában isteni csoda, hogy nem tizenöt évvel hamarabb alakult ki az első öngyilkossági kísérlet vagy az *overdose*-ok környékén. A második hónaptól kezdve elmélyülő őszinteséggel tártam fel

életem elfeledett kriptáit Betti előtt, noha az első találkozásnál még egyikünk sem számított ilyen intenzív és mélyreható kötelékre. Fenomenális élmény volt! Ő nem tudhatta, milyen világból jövök, én viszont nem is sejtettem, hogy szakmai háttere, tudása százszor stabilabb alapokra épült, mint az én hitrendszerem. Életem során hozzá szoktam ahhoz, hogy jogos önvédelemből bárkit lenyomjak, ha szükséges – csak hogy nála erre egyáltalán nem volt szükség. Levettem a lelkemre rohadt bokszkesztyűt, és onnantól teljes egészében új módszertan szellemében haladtunk tovább.

Lazulás, elengedés, megnyugvás, elfogadás... mindezek ellen védtelen voltam. Rádöbentem, hogy régóta permanens feszültségben és feldolgozatlan negatív tapasztalatok terhe alatt élek, melyek egyre fokozzák a bennem rejlő stressz intenzitását. Mindig erősen hittem a saját igazamban, lényegében szentírásaként ragaszkodtam hozzá, noha legbelül annyira, de annyira eltévedve hánykolódtam, mint egy elhagyott gumimatrac a Csendes-óceán közepén. Ezt terapeutám mindvégig tudta, azonban soha nem vágta az arcomba, inkább hagyta, hogy mindezt a magam tempójában éljem meg. Segítőként végig ott ült mellettem, és mindenben támogatott.

Az ember rendszerint könnyedén kiszúrja mások problémáit, nem tudván, hogy ő épp ennyire átlátható. (Pár év tapasztalattal a hátam mögött én is hamar kiszúrom az erről árulkodó frázisokat és gesztusokat.) Kizárólag saját hamis énképem és büszkeségem akadályozott ebben a felismerésben. Amikor ezt beláttam, az egóm végképp totálkáros lett, cserébe kaptam egy új esélyt, hogy megtaláljam a helyes irányt. Így mégsem tűnt az egész annyira borzalmasnak.

Mindazonáltal nem szégyelltem többé kimondani az igazságot. A fennkölt magabiztosság és intellektualizáció mögött egy magányos, önmagában és a világban sokszorosán csalódott személyiség lakozott. Megértettem, hogy más dolog erősnek mutatkozni, mint valóban erősnek lenni. Ezen a ponton konstatáltam, hogy az általam ismert emberek kilencven százaléka pontosan ugyanezt a színjátékot játssza, hiszen folyton külső elvárásoknak akar megfelelni. *Na fasza, akkor ezek szerint nem én vagyok az egyetlen, aki rohadtul el van tévedve.*

A terápiás ülések alatt számos pozitív tulajdonságom tudatosult bennem, melyekről rég megfeledkeztem, kvázi lemondtam róluk. Fekete-fehér gondolkodásomat lassacskán színekkel és árnyalatokkal bővítettük ki, a relaxáció hatására teljesen új nexusba kerültem önmagammal. Egyfelől már nem utáltam magamat, másfelől megláttam, hol rejlik a felelősségem az egész történetben. Mindig van esély a változásra, főleg ha a transzformáció belülről fakad és önkéntes alapon történik. Egész életemben mások által rám erőltetett elvárások szerint éltem, az állandó szélmalomharc miatt nem álltam készen arra, hogy megtapasztaljam, valójában mit is szeretnék. Ahogy felszállt a szorongásból és félelemből szőtt sötét függöny, elmémben megszűnt a belső háborús pszichózis, elfeledett személyiségrétegek titkos hálózata sejlett fel. Ha elfogadjuk, hogy a generalizált szorongás ugyanolyan tudatmódosult állapot, mint például az alkoholos befolyásoltság, akkor én most

józanodtam ki életemben először. A fennálló problémák és akadályok körül immáron új lehetőségek és mellékutak körvonalazódtak.

Betti segítségével átverekedtem magam a logikai hibák, kognitív torzítások és érzelmi elfojtások labirintusán, ezután egy magasabb perspektívába emelkedve objektíven vizsgáltuk az érzelmi reakciókat. A tudattalan dolgok idővel tudatos elhatározásokká formálódtak. Nevezd meg és uralni fogod démont, mely benned lakozik! A terápia során kulcsfontosságú mondatok, elementáris jelentőséggel bíró kifejezések és események jelentése, értelmezése alakult át, hiszen legtöbbször csontig hatoló kegyetlen igazságok kimondása szükségeltetett a továbblépéshez. Például hogy számtalanszor átbasztam magam. Sokáig nem szerettem magam. Engem sem szerettek. Bedaráltak a félelmeim. Hagytam magamat kihasználni. Kihasználtam másokat, ártottam másoknak, megbántottam másokat. Bizonyos helyzetekben nem mertem kockáztatni, esélyt sem adtam a jövőnek, helyette a múltba kapaszkodtam. Hamarabb ítélek, minthogy megtapasztalnám a valóságot. Rendszeresen katasztrofizálok, mivel nem tudtam elengedni a krízisekkel teli múltat. Nem tudtam, és nem akartam megbocsájtani a szüleimnek. Nem tudtam feldolgozni az életem során felgyülemlett gyűlöletet és komplexusokat. Érzelmeimet csak beállva mutatom ki, túlnyomórészt a félelmeim irányítják a döntéseimet. Túlságosan félek a kudarctól. Ritkán tudok kikapcsolni, ellazulni, mert az agyam állandóan pörög. A túlzott agyalás pedig nem más, mint a szorongás által indukált önvédelmi reflex, melyet számtalan destruktív mechanizmussal kompenzállok, immáron évtizedek óta.

Lelki szennyeselem legjava két-három hónap alatt került felszínre, a fenti listát a teljesség igénye nélkül írtam. Így sem gyenge felsorolás, még akkor is, ha nem egyszerre, hanem fokozatosan szakadt rám a harminchárom év alatt összetákolt konstrukció. Barátaimmal húsz év alatt nem jutottam ilyen mélyre az önismeretben – természetesen nem hibáztatom őket emiatt, hiszen nincs köztük végzett pszichológus.

Informatikai analógiával élve, ha személyes környezetünket és kapcsolatainkat a világháléhoz hasonlítjuk, akkor terápiaim során haladó programozói ismeretekre tettem szert. Végre átláttam a hálózati architektúrát és protokollt, valamint képes lettem felülírni a kódot. Ez azért nem semmi ahhoz képest, hogy pár éve még egy zebra is kifogott rajtam! Nem csoda, hogy önálló próbálkozásaim ennek a közelébe sem értek, hiszen mindvégig egy hibás algoritmust ismételtam, végtelenített ciklusban. A saját korlátaimat tévesen összemostam a világ korlátaival.

A rendszeres relaxáció pár hónap alatt gyökeresen megváltoztatta a viselkedésemet. Ösztönösen ráéreztem, mit szeretnék, ez pedig elsősorban a továbblépés, és azt is láttam, hogy ehhez új mentalitás szükséges. Az agyalás immáron nem a védekezést szolgálta, hanem az új lehetőségek felkutatását. Egész életemben szüntelenül harcoltam, hol másokkal, hol saját magammal, ezért túl kevés idő jutott annak felismerésére, hogy mire vágyok igazán. Az elmúlt harminc évben egyik végletből a másik végletbe menekültem, jobbára külső behatás miatt, nem tudatosan választottam az útvonalat. Túltoltam a potmétereket és szem elől

veszítettem a lelki egyensúly sarkcsillagát, ráadásul évtizedeken át ezt a selejtes állapotot tartottam normálisnak. Rossz helyen kutattam, de alapvetően azt sem tudtam, mit keresek egyáltalán. A terápia mindezt korigálta.

Pár hónapnyi relaxáció után rádöbentem, hogy a környezetemben mindenki üvölt, ideges és szétfeszült. Pusztán azért nem tűnt fel korábban, mivel én is hasonlóképp viselkedtem. A relaxáció kezdete óta megváltoztak az arányok, új perspektívák ragyogtak fel a horizonton, a haszontalan dolgokat pedig szépen lassan leépítettem. A világ helyett én változtam meg, mégis egyre jobban éreztem magam.

A relaxációs gyakorlatok pár hónap alatt teljesen átformálták a lelkivilágomat, és elindítottak a jóga valamint a meditáció irányába. Aki már valaha tudatmódosító szerek nélkül is megtapasztalta a teljes ellazulás örömteli világát, többé nem vágyik egy hangosan veszekedő emberekkel, feszültséggel teli környezetben való stresszes életre. Hirtelen egyértelművé vált, mi – és főleg ki – az, akitől nagyon gyorsan meg kell szabadulnom. (Nem, természetesen nem ástam el őket, hanem rövidesen lezártam az ártalmas, romboló emberi kapcsolataimat és elengedtem a közös múltat.)

A családom ennél bonyolultabb esetnek ígérkezett, hisz ezt egyik napról a másikra nem cserélheti le az ember. Ennek dacára megtaláltam azokat a lelki korhadásokat a családfánk kérgén, melyeken keresztül az indulatok hullámai kontrollálhatóvá váltak. Voltaképpen nekem kellett őket gyógyítani, holott mindössze alig pár hónapja jártam terápiára.

Amikor megszűnt a munkahelyem, felszabadult egy csomó szabadidőm. Noha közel négy év telt el az utolsó tartós otthonlét óta, újra előjött belőlem a félsz, hogy mi lesz, ha ismét becsavarodok – de épp az ellenkezője történt, mint legutóbb. Jólesett kiszakadni a mókuserékből és csodálatosan éreztem magam! Nagyokat sétáltam; jógáztam, meditáltam, relaxáltam, hétvégén szolidan buliztam és tudatom lassacskán felszabadult. Sok-sok évnyi önmarcangolás után újra büszke voltam magamra. Boldogan éltem a jelenben – noha olykor kétségek vetődtek fel a távlatokkal kapcsolatban. Az életmódváltás kimondottan lassú folyamat, és én nem siettem a hosszú távú tervezéssel. Nem is tudtam teljesen elszakadni a valóságtól, hiszen időnként az utcán szembetántorgott velem egy-két régi haver, akik totál elvesztek a függőség és a megélhetési bűnözés hullámsírjában.

Már az alattam lévő korosztály tagjai is bérlettel jártak a sittyre, elvonóra. A régi nagymenők lecsövesedtek, Mercik és BMW-k helyett alacsony fogyasztású Smartok és Opel Astrák cirkáltak a környéken, őket is kicsinálta ez az életforma. Hosszú időn át egyformák voltunk, szinte testvéreként nőttünk fel, azonos problémák vezéreltek minket, hasonló okokból verődtünk össze esténként az utcákon, együtt jártunk diszkóba, kocsmába, csajozni és egyre nagyobb szeletet akartunk a tortából. Istenek voltunk, fiatalok és erősek, aki beszólt, azt szétbasztuk azonnal. Aztán ahogy elmúlt a csillogás, jobbára magunkat basztuk szét, de kegyetlenül. A világ pedig megfélemezett rólunk, bár igazság szerint mi sem vettünk tudomást a világról. A szabályokról, törvényszerűségekről, a következmények és a felelősség terhéről. A sok fuksz meg a pénz árnyéka elsötétítette elménk égboltját, mint a teljes

napfogyatkozás. Életünk archívumának könyvei holt nyelven íródtak, immáron nem létezett írástudó ember, aki felidézte volna az elfeledett legendákat. Ha mégis, a döglött kutyát sem érdekelte volna. Giovanni sem lett okosabb a legutolsó találkozásunk óta:

– Változni? Az mire jó? Hülye vagy, inkább add ide a CD-tokot és hívjál meg egy felesre, baszod! Hogy mit csinálsz? Meditálsz? Nézd csak meg a Gyuszikát. Elkapták ezer bogyóval és első fokon 10 évet sóztak rá. Nem hallottad? Most ő is meditál, odabent. Nincs egy ezresed, tes? Eskü megadom, csak ki kell váltanom a nagymuternek a Rivót. Na jó, nem neki kell, hanem magamnak. Egy dobozért kapok két gramm gonzit. Képzeld, a zöldséges lánya múlt héten leszopott két Rivóért, aztán bespuriztunk és majdnem kiszívta a gerincvelőmet a farkamon keresztül. Egész éjjel nyalattam a testem! Full rá vannak kattánva a nyugtatókra, én meg ingyen lopom a nagymutertől. Gondolhatod, azóta mekkora riszpektem van, minden este hívogatnak. Fú, geci kész vagyok, hallod, rohadtul kéne egy rövid... és adjál már két rongyot. Jövő héten megyek rehabra, pár hónap az egész, de utána megadom. Öt rugó? Na, adok Rivót. Tuti nem kell?

Minden dráma ellenére néha értek kellemes csalódások is. A brigád egy része a maga módján jó útra tért. Felemelő érzés volt értelmes, konstruktív beszélgetéseket folytatni olyan emberekkel, akiknél pár éve még erősen rezgett a lécs, nem tudhattuk, vajon megélik-e a következő szilvesztert. Mindenki megjárta a saját poklát, és ki-ki a maga módján jött ki belőle.

Pár hét után új melót találtam, ugyanekkor megköszöntem Bettinek a közös munkát, és új impulzusokat hajszolva átmentem egy másik pszichológushoz. Türelmetlen ember lévén úgy éreztem, túl sok mindent kell bepótolnom a pszichológiából, ezért ész nélkül habzsoltam a különböző technikákat, mint aki először tér be egy cukrászdába és túladagolja magát az ott kapható sütemények teljes tárházával. Hipno, imaginációs, kognitív terápia, szinte mindegy milyen, csak üssön – mint az első bogyó vagy az első csík kokain. Ezen a ponton rendre újabb és újabb felismeréseket követeltem magamtól, kicsit túlpörögtem az egészet. Nem is kicsit. Minden biztonnal túlpörögtem, ahogy az egész addigi életemet is.

Mázlímra ezt az új terapeuta hamar észrevette, éppen emiatt eltérő technikákat alkalmazott ahhoz képest, amit én elvártam tőle. A pszichológia ugyanis nem egy étterem, ahol ízlés szerint végigpróbáljuk a teljes menüsört, vagy azt a fogást rendeljük, ami nekünk tetszik, hanem a terapeuta az adott helyzetre és személyre szabottan dönti el, milyen módon dolgozik a pácienssel. Én páciensként bármikor mondhatok nemet, de nem alkudozunk: ő a szakember, nem én.

Megszavaztam Rékának két-három hónap bizalmat, mivel tudtam, hogy nem vagyok egyszerű eset, és ennyi idő minimum kell, amíg feltérképezzük egymást. Szigorúbban indított, mint Betti, láttam rajta, hogy a túlságosan közvetlen, szabad szájú stílusom nem nyerte el a tetszését. No persze magasról szarok rá, kinek mi tetszik, viszont nem árt, ha kialakul némi összhang. Réka néha vicsorogva fogta vissza a mimikáját, aztán kábé a negyedik alkalom környékén feltűnt az arcán egy széles mosoly, teljesen váratlanul. Onnantól kezdve

megváltozott a légkör, több empátiával viszonyult hozzám, megszűnt a tanár néni *feeling* és megmutatta a szerethető oldalát. Nagy türelemmel és határozottsággal terelgette gondolataim végtelen áramlatát – mivel néha nagyon elkalandoztam az adott témától. Elég makacs vagyok, ezért kellett is, hogy valaki instruálja a terápia menetét.

Miután megbízta benne és a megérzéseiben, elfogadtam, hogy ne kizárólag arról beszéljünk, amit én fontosnak tartok. Igaza volt: az ember hajlamos átsiklani a kellemetlen, nehéz témák felett, nem szívesen megy bele a sűrűjébe, én is így voltam vele; egyes témaköröket kevésbé fejtettem ki, mivel nem tartottam relevánsnak. Réka hamar kiismert, jó párszor megizzasztott kérdéseivel. Kicsit mintha direkt felpiszkált volna, hátha talál valamit a kifogások mögött. Megérzése nem egyszer beigazolódtak – némelyik több hónap után vált tudatos felismeréssé és ekkor érte el az igazi célját. A lavinát azonban ő indította el, ez nem vitás, nekem mégis ennyivel több idő kellett ahhoz, hogy átrágjam a kérdést és kiköpjem a válaszokat. Ebből is látszik, hogy nagy mágus a csaj. Lehet, hogy szigorú, de tudja, mit csinál.

Pechemre az év végén bejelentette, hogy terhes, így közel öt hónap után elbúcsúztunk egymástól. Nem repestem az örömtől, szívesen dolgoztam volna vele tovább, mivel tök jó lett az összhang, de elfogadtam, hogy ezúttal másképp alakulnak a dolgok.

Váltig állítom, a magunkfajta racionális embereknek nagy hasznára válhat a pszichológia, ha megtaláljuk benne saját kis igazságainkat és tévedéseinket. Pusztán szorgalom, kitartás, egy jó segítő, illetve a választott módszertan hatékonyságának függvénye az egész. Mentális gyógytorna, lelki zsírregetés. Ráadásul ahány technika és pszichológus, annyi különböző variáció létezik a terápiák kaleidoszkópján.

Az elkövetkező évben pedig épp elég változás történt az életemben pszichológus nélkül is. Emeltem a tétet: új meló után új kapcsolatok, lefutottam az áhított Margitsziget-kört, belevágtam a jógába és a meditációba. Megannyi újszerű kihívás, melyekről régebben álmodni sem mertem volna! Ne felejtsem el, honnan is indultam: egy szobában ülve arról álmodoztam, hogy egyszer rettegés nélkül végigsétáljak az utcánkon.

Legnagyobb, és mindaddig eltitkolt félelmem a repülés volt – egy pánikbetegnek maximum egy érzéstelenítés nélküli amputáció lehet durvább. Végül – az elmúlt évek pozitív tapasztalataiból kiindulva – nagy nehezen összeraktam a megoldást: kell egy jó segítő, és akkor nem lesz gond. (Amúgy egyedül el se indultam volna Amszterdamba, a dílerek és kurvák fellegvárába.) Sokáig töprengtem az ideális segítő személyén, míg végül egy profi drogsempész helyett Tájfúnra esett a választásom. Évek óta Londonban élt, egy építőanyagokkal kereskedő cégnél helyezkedett el egyszerű eladóként, majd idővel felküzdötte magát és mostanra kereskedelmi képviselővé léptették elő, így munkájából kifolyólag rendszeresen megfordult Európa nagyobb repterein. Bár azóta ritkán találkoztunk, mindvégig tartottuk a kapcsolatot. Nem csalódtam benne: azonnal megértette, hogy milyen fontos nekem ez az egész. Amikor felvettem neki a repülés ötletét, a kis geci még aznap lefoglalta a jegyeket, nehogy meggondoljam magam, aztán rá két hónappal, húsvétkor, hazajött anyukájához és visszafelé már ő vitt ki minket a reptérre.

Több mint öt éve ültem utoljára repülön, azonban már nem féltém a bukástól. Voltaképpen megváltozott bennem a kudarc definíciója: az egyetlen csalódás, amit okozhatok magamnak, ha meg se próbálom. Tőlem akár le is zuhanhatunk, így legalább akció közben halok meg, nem pedig régi börtöncellám mélyén, elsorvadva a tehetetlenségtől. (Tájfűn azért ennél gyakorlatiasabb ember lévén nem gondolt a halálra, inkább a *coffee shop*okra összpontosított, valamint arra, hogy kelet-európai sármjával szilánkosra törje a holland lányok szívét.)

A befektetett munka megérte: a terminálra való bejutástól majréztam is rendesen. Át a tömegben, a megszámlálhatatlan mozgólépcsők során, üvegajtók, fémdetektor, biztonságiak, végtelen sorban állás... az viszont tetszett, hogy ha végűl feljűtsz valahogy a gépre, már nem tudsz kihátrálni. Ha becsatolod a biztonsági övet, nincs visszaűt.

Önként és dalolva léptűnk be az aviatikus vágóhídra, a check-in pillanatában lemondtam az irányítás igényéről. Könnyebben ment, mint gondoltam, amit abból szűrtem le, hogy nem ájultam el lépten-nyomon. Tájfűn is örűlt, hogy nem kell a hátán felcipelnie a gépre, bár azt ígérte, ha másképp nem megy, akkor megteszi. Aztán már úgyis minden a pilóták kezében van (remélhetőleg egyikűk sem pánikbeteg). *Én csak meghalni jöttem, a többi már nem az én dolgom, basszátok meg!*

Odaszűjzartam magamat az űléshez, majd tűkűn űlve vártam, hogy bekapcsolják a hajtóműveket és a gép nekilódűljon a kifutópályának. Felszűlláskor az agyam pár percig nem tudta, hová került, zavartan hajkurászta a GPS-jeleket és próbált újratervezni. (Mindem oka megvolt rá, hiszen végérvényesen elszakadtűnk a biztonságot jelentű talajtól.) Ahogy áthasítottűnk a légkűrben lebegű aprű vízcseppek és jégkristályok felhűrétegén, újra közel kerültem a naphoz. Talán ezűttal a mennybe megyek, és nem a pokolba jűtok. Elmém néhány perc zűrzavar után végre lecsendesedett, automata űzemműdba kapcsolt és onnantól kezdve kimondottan élveztem a repűlést. A leszűllás ismét kizűkkentett: beindult a kapkodás, agyam a kűvetkező feladatra koncentrált, például hogy hol találjűk meg a csomagokat Eurűpa egyik legnagyobb repterén. Iszonyat jűlesett, hogy segítűm – rendszeres utazű lűvén – ilyen profi módon kiismerte magát és kezelte a váratlan helyzeteket. A reptéri tömeg és káosz egy pánikbetegnek maga a kénkűves pokol, ehhez képest megnyugvással nyugtáztam, hogy tűneteim már nem űldűznek többé. Budapesten maradtak. Pontosabban mondvá azon a bizonyos zebrán 2010 telén; a felhűk fűlűtt egy űj idűszűmítés kezdűdűtt.

Érkezés után taxival mentűnk a hotelbe; egy űj Tesla krémszűnű bűrűlésérűl pislogtam az autópályá mellett elszűhanű holland tájra. Ugyan egészen Amszterdamig kellett eljűtnom, hogy megtaláljűm az elveszettnek hitt önbizalmat, de megérte. Tűbbé nem kűzdűttem az elemekkel, kényelmesen hátradűltem és átadtam magam az elektromotor gyorsulásának. A taxis egész űton a *coffee shop*ok és a híres piroslámpás negyed látványosságaival traktált minket; véletlenül sem szűltam kűzbe, nehogy elfojtsam a lelkesedésűt. Nem tartottam szűksűgesnek, hogy megosszam vele teljes élettűrténetemet, bár egy bizonyos ponton legszűvesebben kűzbeavágtam volna:

– *Haver, szűrok a kurvákra és a fűvetekre! Én kizűrűlag a repűlűre flasheltem!*

Ehelyett némán lubickoltam az örömkönnyekkel teli kagylóülésben, közben azon merengtem, milyen sokat kellett kockáztatnom és elbuknom ahhoz, hogy végre itt lehessenek, hány elveszett órát, napot, évet pörgettem bele az időgépbe, mire megtérült a rengeteg tanuló pénz...

Bár idestova húsz éve repültem és papíroztam először, mégis ez volt eddigi életem legfontosabb utazása. Egy *trip* az ismeretlenbe. Brutál jól éreztem magam! Visszaszereztem az önbecsülésem. A repülőn hazafelé jövet megannyi bódult, vidám utas mosolyogott a *stewardessekre*, viszont garantáltan én voltam a legboldogabb (és a legjózanabb) mind közül. Nincs annál nagyobb *flash*, mint amikor az ember saját magát győzheti le.

Elengedem magam, belül szabad vagyok! Ezt a cuccot kerestem egész életemben!

IV.

2015. tavasz -

A Doktor Úrnak speciálba

Végre péntek! A hosszú munkahét után mindenki alig várta az irodában, hogy eljöjjön a hétvége. A pénteki nap szentségét nem illik túl sok munkával megsérteni, ebből kifolyólag öt óra után – a hétköznapi tumultushoz viszonyítva – kevesen tartózkodtak az épületben. A kora esti időszakban jobban látszódtak a falakon elhelyezett színes poszterek, vállalati logóval díszített grafikák, melyek a kreatív gondolkodás ösztönzését szolgálták. A szokványos embertömeg felszívódása után semmi sem gátolta az innovatív üzenetek célba jutását a folyosón kószáló dolgozók agykérgének bal féltékéig. A csattogó billentyűzetek alapzaja és a telefonba vadul gesztikuláló kollegák morajlása helyett letisztult csend uralkodott az irodában. A konyhai asztalokon félig teli poharak, használt műanyag edények és *fogyi* ételfutár cégek csomagjai heverték szanaszét, annak szerves bizonyítékaként, hogy aznap a mikrobákon és porcicákon kívül még más, magasabb rendű, szénelapú életformák is tartózkodtak a helyiségben. A női munkatársak csacsogásának hangrezgése idővel belevájta magát a konyha falának mikrobarázdáiba.

A pihenőszoba kiüresedett, a használaton kívüli babzsák fotelek és a közkedvelt csocsóasztal is csendesen tespedtek a nyugalom oázisában. *Az elsötétült monitorok számából ítélve kevesen maradtunk* – konstataulta Tomi. Megfogyatkoztak az akciós Zara öltönyök, elpárolgott a Glamour napokon vett sminkkészlet, elillant a jellegzetes kávéillatfelhő. A kávé jelentősége felbecsülhetetlen, ez ugyanis minden vállalat hajtóművének üzemanyaga, a multinacionális cégbirodalmak erőművének nukleáris üzemanyagcellája. (Amikor elvétve bedöglött a céges kávéautomata, több zavarodott arc imbolygott a folyosókon, mint a Nyolcban egy túcsere program idején.) Péntek lévén a legtöbben valahova siettek: a családhoz, a vidéki rokonokhoz, vagy a testreszabott dílerhez; ez utóbbi alapvetően kontextus kérdése, jelen esetben a belvárosi romkocsmák pultosaira értendő, ugyanis akinek nem akadt halaszthatatlan családi kötelezettsége, ilyenkor menetrend szerint valamelyik bárpult felé vette az irányt.

Tomi ezúttal is külön utakon járt, de nem rohant sehová, mivel ráért este hétre odaérni a célállomásra. Péntekenként megengedte magának azt a luxust, hogy otthon tovább aludt, és egy órával később ért be az irodába; kollégái ennek inverzeként lehetőleg minél korábban érkeztek, hogy annál hamarabb leléphessenek. Jellemzően a főnök köszönt el elsőként délután négy körül, őt rendre hazaparancsolta az asszony, hogy elmenjen a gyerekekért meg a Tescóba, intézni a heti nagybevásárlást. Onnantól kezdve az emberek egymás után negyedórás intervallumokban léptek le, Tomi hamarosan kiismerte az érkezők és távozók egzakt sorrendjét, illetve úti célját. Barátnő, gyerek, edzés, társasozás, kocsmá, spinning óra vagy rohanás a Nyugatiból induló utolsó vonat után.

A pénteki instant kocsmázás a budapestiek luxusa, mert nekik nem kellett három órát zötykölődni hazáig egy hátizsákkal és plusz bőrönddel, hogy aztán este tíz körül végre bebasszanak a haverokkal. Akárhogy is, a péntek este a heti problémák kibeszélésének

időszaka. A heti rendszerességgel készített spicces hangulatú reakcióvideókból kitudódott, kivel, mikor és hogyan cseszett ki a barátnője, a főnöke vagy valamelyik idióta ügyfél. Ilyenkor a sörreklámok által tökélyre fejlesztett marketing aranyköpésekhez igazodva a nemzet férfihányada egy emberként nyúlt a piához.

Tomí egy percig sem szegült ellen a sörös korsó hívószavának, e tekintetben megfelelt az alkoholkonzernnek által sugallt sztereotípiáknak. Voltaképpen élete során először illeszkedett be – sikeresen – a társadalomba, legális függőséget választva magának a rekreációs alkoholizmus formájában. *Ars poeticája* szerint azon törpe kisebbségéhez tartozott, akik nem isznak munka előtt, sem munka közben, sem hétköznapiaként, illetve döntő többségben hamarabb érnek haza a bulizásból, mielőtt elaludnának valamelyik nyilvános vécé koszos ülőkéjén.

Tomí néhány rém kellemetlen fiatalkori incidens hatására megtanulta, mikor kell úriember módjára távoznia, ahelyett hogy másnap a saját, vagy valaki más hányásában ébredjen. Ennek az az előnye is megvolt, hogy nem kellett két hetet várni, mire az egyik haverja nála is jobban porig alázza magát. (Mondjuk sokszor nem kellett hetekig várnia, sorozatosan történtek újabb balesetek.)

A taxis pletykák szerint egyes céges évzáró bulik a Másnaposok című film vágatlan jeleneteivé fajultak el, nem hiába mondják, hogy a *happy hour* veszélyesebb üzem az atomenergiánál. Az otthoni kocsmában sem tartott sokáig, mire valamelyik részeg bennszülött indokolatlanul elővette a pélót, és az éppen békésen falatozó kirándulók szeme láttára faszhelikopterezésbe kezdett. A tudomány legfejlettebb prediktív szövegbeviteli technikája sem képes kiegészíteni az efféle delikvens pálinkagözzé szublimáló zavaros monológját. A gátlástalan elkövető ezután rövidesen elveszítette látását, majd az est hátralévő részében ultrahanggal közlekedett a kocsmapult és a biliárdasztal között, a denevérekhez képest elenyésző hatékonysággal. A nyugalom megzavarására alkalmas képi és hanghatásokat tartalmazó műsorszám addig tartott, amíg valaki meg nem unta és egy acélbetétes bakancsral ki nem tessékelt az ajtón. Az olcsó pia áldozata saját szégyenében – és hányásában – elsüllyedt a hideg betonon, mint a Titanic.

Tomí agyát alaposan megcsáklyázták az elmúlt húsz év groteszk emlékei. Olykor látszólag minden ok nélkül röhögött fel magában egy adott kifejezés vagy élethelyzet hallatán – ez a metron talán nem lett volna akkora gáz, ellenben a céges meetingeken kevésbé díjazták. Emlékezőtehetsége egyetlen helyen vált igazán hasznára, mégpedig a pszichológus kanapéján. Hetente egyszer találkoztak, minden péntek este hét órakor. Nem ő volt az első pszichológusa; büszkén csajozott azzal a dumával, hogy immáron három pszichológust is elfogyasztott, bár ez a poén néha rosszul sült el, mert nem mindegyik csaj vette a lapot. Hivatalosan egyébként nem is hármat, hanem négyet, noha a negyediket nem számolta, mivel mindösszesen egyszer találkoztak, majd fél óra után egy életre el is köszöntek egymástól. Nem adta fel a keresést és rövid netes kutatómunka után rátalált a mostani pszichológusára, a *Dr. Úrra*, ahogyan viccesen nevezte. Ezzel a megnevezéssel tudatosan a Csernusra utalt.

Mindegyik pszichológus utálta, mikor az ország legradikálisabb pszichiáteréhez-médiaszemélyiségéhez hasonlították. A Csernus-jelenség emblemikus szimbóluma s stigmája a magyar társadalomban fortyogó pszichológia-ellenes sztereotípiáknak, melyektől mindegyik, magát önálló entitásként meghatározó pszichológusa elhatárolódott.

– Nagyon adom a Csernust! – mondogatta a terápiás üléseken, miután közel tíz év gyűlölködés és tagadást követően szívébe zárta a Csernus doki által fémjelzett sokkterápiát.

A legújabb terapeutája fiatalabb volt Csernusnál, negyven alatti. Hipszter külső, laza öltözködés, szakáll, oldalt felnyírt haj – megjelenésében inkább egyetemistára, mint tanszékvezető professzorra hasonlított. A minimális korkülönbség egyáltalán nem akadályozta a terápia kibontakozását, sőt, sokkal gördülékenyebbé tette a *session*öket. Az előre egyeztetett keretek alapján magázódnuk kellett, bár ha a dokira nézett, olyan érzése támadt, mintha valamelyik ismerőse vagy irodai kollegája ülne vele szemben.

A nagy titok nem a külsőségekben vagy az életkorban, hanem a tudásban rejlik. A fiatal *Dr. Úr* rendkívül pragmatikus, modern gondolkodású ember lévén előszeretettel kombinálta az aktuális egyetemi módszereket a kiterjedt praxisa során felhalmozott sokrétű tapasztalataival. Tomi eleinte furának vélte, hogy férfi pszichológushoz járjon, ám elhatározta, hogy az addig megszokott rutin ellenére egyszer ezt is kipróbálja. Szívesen járt a fiatal *Dr. Úr*hoz, közvetlen stílusa és váratlan húzásai miatt nagyon megkedvelte a terápiát és a terapeutát egyaránt. A fiatal *Dr. Úr* az esetek túlnyomó részében visszahúzó és analitikus volt, mint egy orosz sakkmeister. Sokat jegyzetelt, ámde a megfelelő momentumban kiváló érzéssel és intuícióval látott át egy adott élethelyzetet. Képes volt egy húszperces monológból kiszűrni azt a két rejtett félmondatot, mely onnantól heteken át meghatározta a terápia irányvonalát, illetve megváltoztatta egyes múltbéli események fénytörését. Persze ő is kikérte magának, hogy a Csernushoz hasonlítsák, Tomi azonban szeretettel piszkálódva olykor viccesen csak azért is Doktor Úrnak hívta.

Ötven perc

– Jó napot, Dr. Úr, hogy telt a nyári szünet? – kérdezte mosolyogva Tomi, miközben hátrébb csúszott és kényelmesen belesüppedt a kanapéba, ugyanis a fiatal doki két hónapig külföldön tartózkodott egy szakmai projekt keretében.

Ebben az időszakban kizárólag Skype-on tartották a kapcsolatot, mikor ezt az ottani wifi-hálózat megengedte.

– Jó napot, Tamás, köszönöm szépen, jól. És ön hogy érzi magát?

Tomi megszokásból átugrotta a kérdést, mivel ez véleménye szerint a pszichológusoknál kvázi a köszönés egyik szinonimája, helyette magasabb fokozatba kapcsol, ugyanis a terápia nem túl olcsó dolog és úgy saccolta, hogy megspórol magának negyed órát (azaz két rugót) a

kérdés elkerülésével. Igen ám, csak hogy a *Dr. Úr* röntgenszemeivel átlátott rajta, ezért rögvest odaszúrta a következő kérdő mondatot.

– Hogy halad az írással, Tamás?

– Az írással? – döbbsent le hirtelen Tomi. – Milyen írással? – replikázott értetlenkedve, mintha betépett kortárs írózseniként ugratná a kiadója szerkesztőit. – Ja, hogy azzal az írással. Hát én ezt nem nevezném írásnak, hiszen nem is vagyok író. Ez csak egy ilyen blogszerű izé. Blogterápia. Röggtönzött írogatás, jegyzetelés. Szójátékok, tele szétbarmolt hasonlatokkal, de nagyon élvezem. Hogy költőien fogalmazzak: homlokon csókolt a múzsa és azóta se tudom lerázni a ribancot.

– Ennek örülök, Tamás, mesélje el, hogyan kezdődött a folyamat?

– Oké... szóval... pár hete kíváncsiságból beléptem egy pánikbetegséggel, depresszióval kapcsolatos csoportba az egyik közösségi oldalon. Totál ledöbbsentem azon, amit ott olvastam. Mintha gyógyult pánikbetegek nem léteznének vagy direkt elbújtak volna. Ehelyett full laikus emberek különböző gyógyszeradagokról szakértettek és nagyüzemben szidták a pszichológiát. Szerintük a terápia nem old meg semmit, hiszen ha nekik egyszer valami nem jött be, nehogy már másnak jó legyen. Totál *bullshit!* Ismer jól, automatikusan szolgálatba helyeztem magam és bekapcsolódtam a vitába. Nem sok értelme volt, két nap után feladtam, hogy bárkit lebeszéljek a pszichológus-fóbiáról. Időközben összehaverkodtam egy fiatal csajjal, aki párszor kommentelt a posztjaim alá. Mesélte, hogy épp egy blogot ír a saját küzdelmeiről, vagyis a *démonairól*: ő így nevezte el a pánikbetegségét. Kicsit elborult személyiség, azonban őszintének tűnt. Pár üzenetváltás után megkérdezte, hogy lenne-e kedvem írni a blogjára, ha már úgyis mindketten ugyanazt a szart kaptuk az élettől. Gondoltam, miért is ne. Aznap este mentünk Balcsira, előtte gyorsan összedobtam egy másfél oldalas vázlatot. Azt, amit később önnek is elküldtem. Persze ezután totál kiment a fejből, pár hétig egyáltalán nem foglalkoztam a témával, aztán egy átbulizott hajnalon újra eszembe jutott. Előkerestem a dokumentumot, és tök spontán eljászottam a szöveggel. Átvariáltam, csürtem, csavartam, kiegészítettem annak megfelelően, amit a pillanatnyi intuíció diktált. Nem szűrtem és cenzúráztam a mondatokat, hanem szabadra engedtem a fantáziámat, mint egy jó baráti beszélgetés közben. Mostanra tizenöt oldalnál tartok, és borzasztóan élvezem! A címe *Rejtett könyvtár*, vagy *A tudat rejtett könyvtára*. Elsődlegesen a tudatalattira és a terápiára utal. Csak másnap ugrott be az informatikai analógia, ugyanis létezik egy rejtett könyvtár (*hidden directory*) opció a számítógép fájlkezelőjében.

– Igen, köszönöm, hogy elküldte! – felelte a *Dr. Úr*, majd pár másodpercre felnézett a jegyzeteiből. – Szerintem nagyon érdekes írás, továbbá kifejezetten hasznos lehet a terápia szempontjából. Kérem, küldje át a többit is. Sőt, ha eléri most, a telefonján keresztül, akár fel is olvashatná.

– Biztos benne, doktor úr?

– Persze, Tamás, olvassa csak fel.

– Ahogy gondolja. Akkor küldöm speciálba! – válaszolt Tomi. Miközben a zsebében kotorászott a telefonja után, fejben kiszámolta, hogy ez kábé huszonöt percig tart majd, ami négyezer forintjába fog kerülni.

Mialatt Tomi felolvasta a *Rejtett könyvtár* című irományát, a *Dr. Úr* végig figyelemmel kísérte az előadást. A tartalmi jelentésen kívül különösen a hangsúlyra, a hanglejtésre, a testbeszédre és olyan egyéb árulkodó jelekre koncentrált, melyeket csak egy gyakorlott pszichológus venne észre. Elsősorban nem Tomi olvasási képességeire, hanem az érzelmi reakciókra volt kíváncsi. Egy gyakorlott pszichológus látja, amikor a kliensei hazudnak saját maguknak, valamint felismeri, ha nagyon beleélik magukat egy adott történetbe, szinte ragyognak, sugároznak vagy másodpercek alatt átbillennek ellentétes irányba – és egy dühös, sötét érzellemmel teli fekete lyuk keletkezik a szobában. Tomi mindkettőre hajlamos volt, emiatt előre megbeszélték a Dr. Úrral, hogy soha ne fogja vissza az érzelmeit, hiszen többek között attól jó egy terápia, hogy ítélezésmentes.

Előzetesen tartott attól, hogy sajátos érzelmvilága, radikális életútja miatt nem fogják megkedvelni a pszichológusok. Élete során hozzászokott ahhoz, ha bárhol segítséget kért vagy pusztán annyit szeretett volna, hogy meghallgassák, jellemzően süket fülekre talált, emiatt nehezen bízott meg másokban. Ennek ellenére nyílt lapokkal indított, az ismerkedés korai fázisában elspoilerezte élete vadabb epizódjait, felvázolva narkós múltját és a keményebb családi sztorikat. Nem akarta olyan emberre pazarolni az idejét, akivel nem tud együtt dolgozni. A *Dr. Úr* elsőre átment a teszten és Tomi azóta tudta, hogy bármit, bármikor, bárhogyan elmondhat neki.

– Köszönöm, Tamás, ez nagyon jól sikerült. A vége kimondottan tetszett, olyan felemelő! Milyen érzés ezeket kiírnia magából?

– Hát, az írás önmagában nem annyira katartikus élmény, mivel ezeket már számtalanszor kibeszéltem magamból. Akár itt a terápián vagy baráti körben. Inkább az alkotás folyamata az, ami magával ragadott. Elsőre elég közepszerű, gyenge szöveget írtam, viszont addig csiszoltam, szerkesztettem, mire pár hét után egyre combosabb lett. Az agyam folyamatosan optimalizálta a feszességét és új részeket szőtt hozzá, mint egy pók. Szinte alig bírtam lekattanni az írásról.

– Nem írt már korábban?

Tomi megrázta a fejét.

– Számtalan kiváló író, újságíró, humorista, dalszövegíró munkásságát tisztelem, hozzájuk viszonyítva soha nem éreztem magamat kellően tehetségesnek. És ez a mai napig nem változott. Ráadásul világ életemben utáltam az irodalmat, a középiskolai irodalomtanárom egyfolytában pikkelt rám és minden kedvemet elvette a fogalmazástól. Az irodalomdogáktól kivert a víz, az érettségig végigparáztam, hogy meg fog buktatni a vén ribanc. Alig vártam, hogy egy életre megszabaduljak tőle és vele együtt az irodalom gondolatától. Sajnos azóta sem fektettem plusz energiát az írásba, nem gyakoroltam vagy fejlesztettem magam ezen a téren. Cserébe megmaradtak a gúnyos, humoros szópárbajok a barátaimmal, amikor

különböző tudatállapotban állandóan azon versengtünk, ki tudja jobban leoltani a másikat. Ez végigkísért az elmúlt húsz év során.

– Nem gondolt arra, hogy ezeket az energiákat más formában is összpontosíthatná? Például egyszer írhatna egy... hmm, talán egy könyvet?

– A barátaim sokat ugrattak ezzel, mert állandóan lyukat beszéltem a hasukba. Ez részükről a *kussoljámá* egyik finomabb formája volt. Mindig sokat agyaltam a múltamon, viszont soha nem írtam le semmit. Inkább kibeszélem magamból, amikor lehetőségem van rá. Az ember nem szívesen reklámozza saját nyomorát idegeneknek, pláne ha az életét nem években, hanem aktákban mérik. Tele vagyok vállalhatatlan történetekkel, melyeket a helyemben kevesen írnának le, tudván, hogy a szűk baráti körön kívül más úgyszemint értené meg. Ez a tapasztalat... És hogy miért nem írtam könyvet? Hát a tágabb környezetemet ismerve bátran állíthatom, épp az a célcsoport olvas a legkevésbé, akiket a legjobban érint a függőség. A haverjaim kizárólag idézeteket, idézéseket, vagy szöveges üzeneteket olvasnak. Úgy értem, Vibert meg Messengert. Sőt. Bevallom, én is ritkán olvasok regényeket. Cserébe kipörgettem a webes fórumokat, blogokat, hírpotálokat, oda-vissza ötször. Ilyen rövid, pár oldalas cikkek, narkós filmek, sorozatok, videóklipek kötik le az érdeklődésemet, és az olvasásra fenntartott szabadidőm nagy részét. Az írásig már nem jutottam el. Talán túl nagy volt a belső nyomás, hogy a kedvenceim nyomdokaiba lépjek, ezért meg se próbáltam.

– És melyik volt a kedvenc könyve mostanában?

– Egyszer tök véletlenül rátaláltam egy Kubiszyn Viktor nevű fazon videójára az Indexen. Ott rohagáltak egy kamerával a Nyolcban. Tök ismeretlen, fekete kapucnis csávó, beesett arc a kékre festett falak előtt, graffiti és *trip hop* alapok a háttérben. Elsőre kicsit sablonosnak tűnt, azt hittem, leküldték a szmóker rendszergazdát cigipapírért, aki a riport kedvéért eljátssza az ügyeletes *junkie*-t. Aztán a harmadik perc után rájöttem, hogy az ember full komolyan beszél. Mesélt a drogos múltjáról, a legdurvább időszakáról. Írt is egy könyvet, *Drognapló* a címe. Ilyen Hunter S. Thompson-féle anyagos gonzó regény, csak magyar változatban. Kemény cucc! Érdekel a téma, így beleolvastam a könyvébe, és kábé a második bekezdés után eldobtam az agyam. Megfogott a hitelessége. Mikroszkopikus beleéléssel megkomponált helyszínek, hangulat és karakterek, mintha az olvasó is benne lenne a regényben. Mintha előttem szúrná be magát és később együtt járnánk a rehabra. Félelem és reszketés a Népszínház utcában. Belemászott a fejembe. Annyira beleéltem magam, hogy a *Drognapló* eredeti üzenetével ellentétben kajak megkívántam egy pakk heroint. Persze aztán letettem róla, ez a cöpis téma nem az én világom. Bár fura, mert annak ellenére, hogy totál más miliőben pörögtünk, olykor mégis kereszteltük egymás útját. A Szigeten, a Körúton, az illegál partikon vagy a pszichiátrián, pont ettől olyan érdekfeszítő az egész. Az az ember számomra egy korszakos zseni, a tudatmódosítás korifeusa. Megmutatta, milyen, amikor kellő tehetséggel, őszinteséggel írnak a felépülés tanulságairól. A miértéről. Nem a tú és tabletták közti különbségre fókuszáltam, hanem a mögötte lévő emberi sorsokban rejlő hasonlóságra. És találtam, nem is keveset. A regény számomra felért egy betépett szupervízióval. A belső

monológokban saját cuccos énem ki nem mondott gondolatait, terápiám vezérfonalát olvastam viszont. Ez a téma évek óta bennem van, és a könyv kitapogatta az írói vénámat. Eljátszottam a gondolattal, mi lenne, ha összefoglalnám saját pofára esésem és kilábalásom történetét. Érdekes ez egyáltalán? Vagy pusztán az egóm sokadik hullagyalázása lenne? Fasz tudja.

– Ha van inspiráció, akár meg is próbálhatná! – vágta rá a doki.

– Szerintem az inspiráció önmagában édeskevés. Hiányzik az írói gyakorlat, nem beszélve a hajszálpontos emlékekről. Nehéz lenne összedobnom egy fotorealistikus életművet az elmúlt húsz évről. Csomó minden kiesett, alig emlékszem a részletekre. Régen nem készítettem jegyzeteket, se felvételeket, különben a barátaim kinyírtak volna. Vagy ha nem ők, akkor az ő barátaik. Veszélyes dolog ám diktafonnal járkalni a dílerek, kidobók és stricik szórakoztató univerzumába! Bár utólag visszagondolva számtalan izgalmas könyvet írhattak volna bármelyik szórakozóhelyről, vagy az ott bulizó partiarcokról. Miért pont én írjak erről? Vagy... miért ne? Persze a *miért ne* hitvallásnak elég karcsú, meg hát ahogy említettem, lássuk be, nem is vagyok író.

– Biztos, hogy elsőre ilyen magasra kell tennie a mércét? Lehetne ez pusztán egy hobbi.

– Nos igen, a mérce. Manapság szinte bárki írhat könyvet: művészek, politikusok, celebek, modellek. Csak aztán nézze meg: valami felszínes, közhelyekkel teli faszság lesz belőle! Ugyanez vonatkozik a segítő szakmára. Jöttment idióták önjelölt mentálhigiénés szakemberként futtatják magukat a médiában, és az interneten osztogatnak tanácsokat az áltudományokra fogékony híveiknek. Olyanok, mint a szar, amit ha feltesznek a polcra, kapásból lekvárnak képzele magát. A mélypontom idején senki nem ajánlott egy rendes szakpszichológust. Helyette piával, drogokkal vagy különféle csodabogyókkal kínálgattak, illetve rám olvasták a komplett ezo *bullshit* katalógust. Mintha ez bármit segített volna! Ja, persze, el is felejttem, *pusztán hit és optimista hozzáállás kérdése, máskülönben nem működik!* A pszichológia hülyéknek való, különben is, ki menne önszántából dilidokihoz? Csak a bolondok járnak ilyen helyekre, akik Walking Dead-statisztaként saját nyálukon csúsznak a Rivótól. Rohadtul idegesít ez a hozzáállás.

– És ez miért dühíti önt ennyire, Tamás?

– Az emberek rendszeresen összekeverik a pszichológust a pszichiáterrel, a tudományokat pedig összemossák a manapság divatos összeesküvés-elméletekkel és a misztikus csodaváró faszszággal. A felkapott könyvesboltokban Carl G. Jung művei egy polcon – és azonos szinten – vannak a gyógyító mágiával, a tarot kártyával, a karmadiagnosztikával és a zsírregető légzéssel. Itt tart a mai társadalom. Én majdnem behaltam ebbe! A tudatlanságba. A bugyuta előítéletekbe. Nem tudtam, hová fordulhatnék hathatós segítségért, ahol nem pusztán teletömnek gyógyszerrel vagy rám hívják a rendőroket. Mikor belenéztem pár fórumba, csak úgy ömlött rám a szar, a különböző rémtörténetekből táplálkozó pesszimista légkör, ami egy depressziós pánik- és szenvedélybeteg számára nem opció, inkább lehangoló és elrettentő. Így maradt az otthoni rettegés és kamu öngyógyítás. Holott lényegében minden általam ismert

ember kapcsolati hálójában jelen van az önpusztítás vagy függőség valamilyen formája: alkohol, gyógyszerek, szerencsejáték, narkó, vagdosás, étkezési zavar, pánik és a depresszió. Környezetemben nem létezett informális dialógus, ahol az emberek megoszthatnák a felépüléssel kapcsolatos tapasztalataikat, vagy segítenének egymásnak eligazodni a mentálhigiénés ellátórendszer útvesztőiben. Még jó, hogy az összes függőt ismertem a környéken, és a rehabot megjárt formák néha meséltek ezt-azt a terápiáról. Láttam, rajtuk is segített. Már aki becsülettel végigcsinálta. Később utánanéztam a témának... a többit már ön is tudja. Mikor nálam bevált, igyekeztem minél több emberrel megosztani ezt a pozitív tapasztalatot. Pár hét múlva épp az egyik haverom legénybúcsúját ünnepeltük, amikor egyszer csak megjelentek a rosszlányok.hu területi képviselői. Valamelyik cimborám tervelte ki az akciót, viszont előzetesen nem szólt senkinek, nehogy a vőlegény elmeneküljön. Na, még nekik is az autogén tréning pozitív hatásairól áradoztam. Az egyik kiscsaj mondjuk meglepően jól fogadta a témát, egész jót dumáltunk "masszázs" közben, persze, így is elkérte a teljes óradíjat. Azt mondta, ő nem a szeretetszolgálat, hanem az altesti melóval egészíti ki az egyetemi ösztöndíját. Pedig simán adhatott volna egy kis kedvezményt, ha úgy vesszük, szívességet tettem neki, hiszen házhoz vittem a terápia evangéliumát. Szóval a lényeg, hogy próbáltam segíteni a környezetemen, aztán leszoktam erről, mert beláttam, hogy nincs rá igény. Rá kellett jönnöm, hogy a pszichológia, a változás és felépülés tematikája totál C-vágány, amíg hatnak a szerek, az emberek nem szívesen néznek szembe a legmélyebb fájdalmaikkal. Nem találtam a helyem, mai napig nehezen találok olyan közeget, ahol egyáltalán felfogják, hogy miről beszélek.

– Igen – helyeselt a *Dr. Úr* –, mesélte, hogy nehezen alakít ki új kapcsolatokat, mivel úgy érzi, kevesen értik meg őnt.

– Ez így van – vágta rá csípőből Tomi. – A múltam kimondottan hátrányos ismerkedés szempontjából. Minden társaságból kilógok. Ilyen múlttal macerás az integráció, ezért meg sem lepődök azon, hogy rengetegen feladják és visszatérnek a régi egységhez. Meg tudom őket érteni. Ezerszer éreztem hasonlót. Legtöbbször épp a magány, a kirekesztettség vagy szeretethiány elől menekülnek a drogokba, majd amikor végre kijózanodnak, ugyanabba a falba ütköznek. Mint egy végeláthatatlan szabadulós játék, amihez látszólag nincs megoldókulcs. A csajozásnál sem egyszerű a helyzet. A cuccnak és a bulikának százszor nagyobb rizspektje van a pszichológiánál. Nehéz úgy felszedni egy csajt, hogy elhívod egy Narcotics Anonymus gyűlésre vagy bemutatod a pszichológusodnak. *Helló, drága, akarsz beszélni a változásról?* Ugyan már.

– Na jó, de miért általánosít ennyire, hiszen nem minden nő egyforma, Tamás, nem gondolja?

– Mostanában kétféle típussal találkoztam: a projektmenedzser típus állandóan az igazit keresi, a biztos jövőt, házat meg gyerekeket akar és veri a víz, mert a barátnőihez képest késésben van a kivitelezéssel. Én viszont még nem tartok azon a szinten, hogy egy életre elköteleződjek vagy családot alapítsak. A másik a bulizós, aki állandóan kattog, be van tépve,

kizárólag cuccos körökben mozog-ismerkedik, valamint ott is éli a nemi életét. Vannak köztük jó csajok, de miattuk nem megyek vissza *afterezni*. Jelenleg ott állok, ahol a part szakad, de akkor sem kötök elvtelen kompromisszumokat. Addig maradnak az exbarátnők és a többit rábírom a véletlenre. Ha már itt tartunk, *Dr. Úr*, amennyiben vannak csinos női páciensei és nem túl kritikus a mentális állapotuk, nyugodtan adja meg nekik a számomat!

A *Dr. Úr* elmosolyodott.

– Erről már beszéltünk, Tamás, tudja jól, hogy ilyet nem lehet, nem adhatok ki semmilyen adatot a pácienseimről. Jó, jó csak vicceltem! Tudja, hogy a kettyős gádzsikra bukok. Le se tagadhatnám az elmúlt néhány évet.

-Meséljen ezekről a kapcsolatokról!

- Három hosszabb viszonyom volt a pánikbetegségem óta. Név szerint: Szandi, Kinga és Laura. Ami közös bennük: kellemes külső, vagány duma, magabiztos fellépés. Még a legnagyobb dílereket is kicsontozták. Hiába, az ötvenes bicepsz nem véd a személyiségzavar ellen. Az elején jól mentek a dolgok. Soha nem unatkoztunk, plusz a szexben is többet vállaltak be az átlagnál. Izgalmas és vad hétvégék következtek, aztán pár hónap múlva mégis majdnem kinyírtuk egymást. Lassan esett le, milyen durva titkokat rejtegetnek a tökéletesre sminkelt álca mögött. Súlyos gyerekkori, családi traumák kísértették őket. Ez minden pszichés diszfunkció melegágya, a cucc meg a drága ruhák pusztán a körítés hozzá. Alapból semmi nem volt az arcukra írva. Mindhárman csinosak és talpraesettek voltak, mégis hosszú éveken át el tudták palástolni a sok szenvedést, amin keresztülmentek.

– Hogyan ismerkedtek meg?

– Akkor vegyük sorjában: Szandi egy gazdag vállalkozó egyetlen lánya. Egy környéken laktunk, mielőtt összejöttünk, éveken át közös társasággal jártunk bulizni. Mindig is keményen toltá, jobban bírta a kábót, mint a többiek. Nem aggódtam miatta, soha nem kellett pátyolgatni. Tetszett benne, hogy határozott és kemény csaj. Egy évig összejártunk, de nem lett belőle komoly kapcsolat. Később egyre nagyobb hülyeségeket csinált, egyre durvább társaságba keveredett. Azt mondta, ne szóljak bele, mert semmi közöm az életéhez. Mondom, oké, legyen, ahogy akarod, szóval leléptem. Drogkarrierének utolsó szakaszában kis híján halálra cuccozta magát. Akkor már hónapok óta nem találkoztunk, csak hát az utcán híre ment, hogy mennyire atom kész a csaj. Amikor meghallottam, hogy nő létére többet tolt, mint én fénykoromban, tudtam, hogy ebből kurva nagy baj lesz. Ez már rég nem a szociális fogyasztásról vagy a hétvégi bulizásról szólt. Ráadásul kiderült, hogy újabban intravénásan nyomja. Annyi *speedet* szúrt be naponta, hogy attól még a halott is felült volna a koporsóban! A családjának meg sokáig nem esett le, hogy mi zajlik a háttérben. Szülők sokat dolgoztak, szinte alig látták egymást, a tesója pedig külföldön élt. Engem viszont nem ilyen könnyű átbaszni! Ránézésre már csak pár hete volt hátra, ezért tennem kellett valamit. Titokban írtam egy e-mailt a bátyjának, hogy ha nem viszik Szandit azonnal elvonóra, meg fog halni. – Tomi a fejét csóválva folytatta. – Tudtam, hogy meg fog utálni érte, és így is lett. Egyenesen gyűlölt. Elárultam volna? Szerinte igen! Utána kábé két évig semmit nem hallottam felőle.

Aztán megtört a jég, megkeresett és megköszönte, hogy megmentettem az életét. Belátta, hogy nekem volt igazam. Több, mint egy évig tartották bent a rehabon. Persze rá is fért, mert amikor először kijött, pár hét után visszaesett. Viszont hamar kapcsolt és nem tűnt el a sülyesztőben, hanem felhívta a mentorát és újrakezdte a terápiát. Most már több éve tiszta és van egy gyereke... Kingáról már meséltem önnek, ő szerepel a *Rejtett könyvtárban*. Azóta kigyógyult a rákból, lejött a cuccról és a nyugtatókról. Jelenleg az ország egyik legjobb pszichiáterhez jár. Nagy túlélő a csaj, csakhogy a kettőnk viszonya nem bírt el ennyi kihívást. Besokalltam a vele járó neurotikus hullámvasút függőleges zuhanásaitól, ami valahol érthető. Full para az egész. Néha a mai napig sem akarom elhinni, hogy ilyen létezik. Pedig létezik, de ennél többet most nem akarok erről beszélni, eléggé brenkó vagyok rá.

– Rendben, akkor térjünk át a harmadik hölgyre! – javasolta diplomatikusan a *Dr. Úr*.

– Oké. Laura totál más. Az irodában jöttünk össze. Öt nyelven beszél, külföldi magániskolába járt, komoly felsőfokú végzettséggel rendelkezik. Világ életében falta a könyveket, szereti a művészetet. Na, végre nem egy pornós-rehabos gádzsi, gondoltam naivan. Két hónapig fűztem a melóban, végül egyik hétvégén áthívott magához. Eleinte iszogattunk, dumáltunk, aztán egyszer csak kiment a szobából, és bugyi nélkül jött vissza. *Jackpot!* Hülye lettem volna kihagyni. Belátom, elég könnyen meg tudnak vezetni a nők. Akkoriban még nem sejtettem, hogy a nagy műgonddal felépített, strasszal, Bacardi kólával és proteinnel felturbózott kulcsín mögött örökletes *borderline* szindrómával súlyosbított belbecs húzódik. Ártatlansága ellenére vérprofin nyomta az ágyban, túlságosan is. Amikor szóvá tettem, zavartan hátrított, de nem hagytam annyiban a dolgot. Némi faggatózás után kiderült, hogy az előző csávója nem más, mint Hannibal Lecter padavanja. Egy kis BDSM az unalmas hétköznapiak ellen... Ez nem az a szint, amikor *anyu* megnézi *A szürke ötven árnyalatát*, utána ribancra rozézza magát és este kiteszi *apunak* a pink korbácsot az ágy szélére, hanem sokkal durvább. *Dr. Úr*, Laura nem divatból csinálta mindezt, hanem önkifejezésből. Vágásokkal és extrém fájdalommal büntette magát. Ez volt az egyetlen, amitől megkönnyebbült, mert a fizikai fájdalom elvonta a figyelmét a lelki szenvedéstől. Gyakorló szociopataként rendszerint tudta, hogyan viselkedjen a hétköznapiakban, hogyan tévessze meg a főnökét vagy a barátnőit, csakhogy a szavai és tettei mögül hiányoztak a valós érzelmek. Ha úgy vesszük, ez buktatta le. Végül sok veszekedés árán elment egy pszichológushoz, aki elég hamar továbbküldte egy pszichiáterhez. Pár hét alatt *borderline* személyiségzavart diagnosztizáltak nála. Persze ő úgy tett, mint aki meg se hallotta a diagnózist, nem akart szembenézni a betegséggel. Én elfogadtam, de addigra megtanultam, hogy ilyenkor nem tudok mit tenni. Ez az ő élete, az ő döntése! Elengedtem. Nem játszom a Terézanyát, nem babusgatok senkit, aki nem érett meg a változásra.

– Mi motiválta abban, hogy segítsen ezeken a lányokon?

– Nem azért segítettem, mert bármit elvártam volna cserébe. Én tudom, milyen szar egyedül, tudom, milyen, amikor az ember nem látja a kiutat. Annak idején az életemet adtam volna egy fikarcnyi segítségért, ezért fordított helyzetben, ha tudok, akkor segítek. Nem

hagyok cserben senkit, aki közel áll hozzám, de már nem is erőltetem mindenáron. Utólag mégis belátom, ez nem kizárólag róluk szólt. Részben kompenzáltam. Persze, jó dolog hatással lenni mások életére, közben hasznosnak érezheti magát az ember, simogatja az egót és táplálja az istenkomplexust. Ugyanakkor valahol pótcselekvés az egész, hiszen mindvégig mások problémáival és függőségével voltam elfoglalva, ahelyett hogy a saját hiányosságaimmal törődtem volna. Azóta leszoktam erről, és jóval többet foglalkozom magammal. Pontosan tudom, min mennek keresztül, viszont nem oldhatom meg helyettük az élet bonyodalmaikat. Legfeljebb röviden mesélek a saját tapasztalataimról, megmutatom, hol találhatóak egy jó szakembert és ennyi.

– Annak idején ön kapott bármilyen segítséget a környezetétől?

– Egy szart! Nekem soha nem segített senki. Csak osztották az észet, ami inkább hátráltatott, minthogy segített volna. Sokkot kaptam az ostoba emberektől. Nulla empátia a *drogosokkal* szemben, cserébe előítélet az van vastagon. Az könnyen pofázik, akinél otthon minden rendben van. Fontos az egészséges családi háttér, és én nem is irigylem tőlük, csak ne okoskodjanak állandóan. Kajak azt hiszik, amíg jól viselkednek, addig velük semmi rossz nem történhet. Na akkor akivel rossz dolgok történnek, azok tuti megérdemelték? Talán Szandi bevonzotta magának a tüt, vagy mi a faszom!? Ez ilyen primitív énvédő mechanizmus, igazságos világ-elmélet. Holott a depresszió nem pusztán rosszkedv, a pánik nem választás kérdése, hiszen nincs olyan ember, aki egyik napról a másikra ilyen tüneteket akarna magának. Hosszú évek és komoly sérülések vezetnek ideig, ezért olyan hosszadalmas a gyógyulás. Úgysem fogják átérzeni, amíg nem kerülnek hasonló helyzetbe. Néha úgy megfejejném az ilyeneket... Nagyon fel tud baszni ez a mentalitás. Kicsit elkalandoztam ismét, *Dr. Úr...*

– Igen, Tamás, ez kimerítő válasz. Sajnos lejárt az ötven perc, akkor várom jövő héten újra. Amúgy nincs kedve folytatni az írást? Szerintem jót tenne. Önnek és a terápiának egyaránt.

Tomi sóhajtva állt fel.

– Majd meglátom. Ha bármi eszembe jutna, ön tudja meg először. Mint mindig!

Dopamin Royal

Hazafelé Tomi agya tovább pörgött a kocsiban. Számára a terápia nem pusztán heti ötven percet, hanem százhatvannyolc órát jelentett. A heti egy alkalom rendszerint gyorsan eltelt, azonban a terápia során szerzett új impulzusok egész héten át ösztönözték agymenéseit. Mindvégig odafigyelt a tudatalatti áramlatokra, mivel megtapasztalta, hogy az elmetükrözés elengedhetetlen része a felépülésnek. Minden bevillanás fontos, ezért gondolatait, dilemmáit továbbra is állandóan feljegyezte. Az írás koncepciója hosszú ideje ott motoszkált a fejében, mint egy lehetséges ventilációs eszköz, amely felszínre hozhatná a felgyülemllett érzéseit, emlékeit, ráadásul a terápia szempontjából is valóban hasznos lehet.

Általában minden egyes cselekedetét megkérdőjelezte, állandó kételyeinek társbérlete volt a szürkeállományában, azonban többé nem engedte, hogy fenntartásai gátolják a cselekvésben. *Vajon tényleg megéri a terápia?* A válasz egyszerű: élete egyik legjobb befektetésének bizonyult. Főleg ahhoz a témérdek tanulópénzhez képest, amit a dílerok és pultosok zsebében hagyott. A különféle választási lehetőségek lehetséges következményeinek felmérése és a személyes célokhoz való viszonyítása rendkívül komplex és időigényes feladat. Ellenben a boldog tudatlanság a végtelenségig leegyszerűsített gondolkodást eredményez, bármilyen döntési helyzetet megkönnyít.

Környezete sajnálta a pénzt pszichológusra, holott pár év alatt egy kisebb ingatlan árát szívták vagy itták el. Évtizedes függőség kontra zéró pszichológia, ugyan kinek jó ez így? Tomi azonban tudta, ha létezésének terminális stádiumában nem talál rá a pszichológia bárkájára, elragadta volna az özönvíz.

Mialatt vezetés közben kocsija mp3 lejátszóját babrálta, különböző fogalmak suhantak át az elméjén, egyes mondatrészek a közlekedési lámpák ütemére villantak fel a lelki szemei előtt lévő kijelzőn:

Az elmúlt időszak egy félresikerült öngyógyító kísérlet, nyolc napon túl gyógyuló lelki sérülésekkel. A cucc pusztán rövid időre pótolhatja az anyai szeretet és gondoskodás érzését, hosszú távon anyagilag és egészségügyileg veszteséges. Fú, ez túl tárgyilagos. Na, kicsit lazábban, gyereink: Már akkor túlbasztam magam, amikor te járnai tanultál, tesó. Aha, ez kurva laza, csak hát hiányzik belőle a felelősségteljes attitűd.

A témát nem érdemes elviccelni, mivel adott esetben emberi sorsok is múlhatnak rajta. Másfelől ha a szöveg nem elég autentikus, a célcsoport pár perc után félredobja, vagy ott helyben kivágja a kukába. A függőség forgatókönyve nem hollywoodi stúdiókban készült, bemutatásához nem passzolnak léleksimogató idézetek vagy gyengéd körmondatok.

Tomi mégis hezitált, hiszen tanácsadás helyett egyelőre örült, ha saját magán tudott segíteni. Még csak nem is élt totál absztinens életet – attól, hogy a nagyüzemi cuccozást pár éve csekély mennyiségű alkoholra cserélte, az technikailag ugyanúgy függőségnek minősül. Egyáltalán nincs abban a helyzetben, hogy démonizálja a kábítószerket vagy kioktassa a népet, hogyan lehet *okosan* cuccozni. (Elvégre többen jutottak börtönbe vagy pszichiátriára, mint ahány sikeres író kitermelt magából a Coronita.) Az okos cuccozást firtató kérdésekre rendszerint azt válaszolta, akit komolyan érdekel, kérdezze meg Giovannitól, vagy járjon utána a területileg illetékes börtönben és rehabon, ott megtalálja a komplementer halmazt, ahogyan biztosan nem érdemes csinálni.

Baráti társaságban szívesen beszélt a terápiás tapasztalatairól, kvázi ismeretterjesztő jelleggel. Ha szükségesnek ítélte, felvette a harcot a függőségekkel kapcsolatos túlbujánzott tévhitekkel szemben, saját múltja alapján felismerte, mely ballépések vezettek tankönyvszerű bukásához. Ezek a tanulságok azóta egyetemes axiómákká cseperedtek.

Az elmúlt évek legfőbb felismerése, hogy addikciója gyökerei egészen a születésig, vagy még mélyebb rétegekig nyúlnak vissza. Bár az anyaméhben nem kínálgatták drogokkal, mire

tizenhárom éves korára döntési helyzetbe került, minden téren a függőségre volt kondicionálva. Ez a fajta korai elmeprogramozás természetesen nem egyenlő a determinációval, viszont túlságosan befolyásolta, egészen születése óta. Befolyásolta a genetika, a neveltetés, a család, a barátok, a megfelelési kényszer, a helytelen konfliktuskezelés, illetve a rengeteg agresszió és düh, amely benne lakozott. Befolyásolta a lelki hiányérzet, a belső üresség és a fájdalom.

Életéből kimaradtak a megfelelő pozitív impulzusok, melyek normális esetben a fejlődés korai, illetve kritikus korszakában vésődnének be. Hiányoztak a pszichés és biológiai immunrendszer kifejlődésének alapkövei. Fiatalkorában soha nem fordultak hozzá segítő módon vagy megértéssel, családjában a verés volt az egyetlen testi kontaktus, melyet tapasztalt. Személyiségfejlődése során a szeretet elmaradása a neurotikus szorongás nem kívánatos mellékhatását idézte elő. A pozitív lelki állapot eléréséhez létfontosságú a korai bizalmi kapcsolatok megléte, ennek hiányában az ember érzelmi analfabétává válik. A kódolt önbizalomhiány bármilyen stresszor esetén súlyos válaszreakcióhoz vezet, mivel újra és újra átéli a tudattalanba imprintált évszázados rettegést, tehetetlenséget és bizonytalanságot.

Tomí nem tudta kontrollálni az érzéseit, tele volt indulatokkal, melyet elsősorban önmagán, majd a későbbiekben a környezetén vezetett le. A kártékony erők destruktív hatása felnőtt korára súlyos lelki és kötődési zavarokat indukált. Ezen mély összefüggéseket soha nem tárta volna fel a pszichológusa nélkül, hanem továbbra is partra vetett halként vergődött volna a sors hálójában. Élettörténetére immáron nem egymástól leválasztható szakaszok láncaként, hanem a fogantatásától napjainkig összefüggő holisztikus rendszer komponenseiként tekintett. A pszichológiai, biológiai és szociális ökoszisztémában nem kizárólag az aktuális mindennapok történései játszottak döntő szerepet, hanem a múltbéli események multiplikátor hatást gyakoroltak a jelenére.

Döntései mindvégig magukba foglalták a fel nem dolgozott huszadik századot, a háttérben ott lappangtak az ősei, családjának minden szenvedése, a káros környezeti hatások és sok esetben a tudatmódosítók is. A cucc átmenetileg segített abban, hogy megvalósítsa gyerekkori álmait, elérje a közösség általi befogadás, elismerés, valamint a népszerűség pótolhatatlan élményét. Egy szorongás nélküli életet. Végül mégis jóval többet vitt, mint amennyit adni volt képes, ráadásul elragadta a jövőt is.

Tomí rengeteget tanult a jellegzetes függőségi mechanizmusok működéséről. Nem pusztán saját sorsának elemzése által, hanem az évtizedek alatt megjárt diszkók, bárok, kuplerájok, fesztiválok, játéktermek és kocsmák mélyén végzett reprezentatív mintavétel alapján. Miután saját tapasztalatait felnőtt fejjel összevetette a nyilvánosan elérhető tudományos kutatások eredményeivel, durván lesokkolta az átfedések magas aránya. A pszichológiai és addiktológiai modellek egzakt módon kiegészítették az általa megélt világ hiányzó kontúrját.

A függőség felvállalása környezete számára olyan egzotikum volt, mint a tudatos fogyasztó mítosza: noha mindenki hallott róla, de valójában nagyon kevesen találkoztak efféle jelenséggel. A köztudat mindvégig tabuként kezelte a függőség kérdését, a szakmai

szempontokat pedig jellemzően eleve kizárta eme témakör értelmezési tartományából. Az első terápiás üléseken egy-kettőre ráeszmélt, hogy amit addig természetesnek vélt, az tudományos berkekben a politoxikománia enciklopédiai definíciója. Feltétel és ellentmondás nélkül.

Felszabadult, amikor először kimondta az igazságot, többé nem kellett rejtjeleket kerestélnie a sorok között. Tulajdonképpen rengeteg szertől függött élete során. Függött a cigitől, a piától, az édességtől. Az érzelmi színtalpak mögött függött mások szeretetétől, visszajelzésétől, illetve emberi kapcsolatainak minőségétől. Függött a rá nehezedő fájdalom mértékétől.

Életének embrionális szakaszában ki volt szolgáltatva anyja stresszhormonszintjének, újszülöttként függött a rá irányuló figyelem mértékétől, a testi kontaktustól és gondoskodástól vagy éppen annak hiányától. Nem választhatta meg, hová szülessen, hogy depressziósok, alkoholisták vagy pszichológusok nevelik-e majd fel. Ezt a döntést a szülei hozták meg helyette, (kurva élet, hogy nem a pszichológusok nyertek). A genetikai hajlam köztudottan kiemelt szerepet játszik a függőségek, illetve más pszichés zavarok kialakulásában – családjában mindkettőre bőven akadt példa. Az epigenetika és neurális darwinizmus hatásait lehetetlen megúszni. Másképpen reagálunk az újdonságokra, különböző megküzdési stratégiákat hozunk otthonról és eltérő kockázatot vállalunk az élet ingerpalettájából. E tekintetben nincs két egyforma ember.

Tomí alapszemélyiségét az első hat-nyolc évben eltanult viselkedésminták negatív irányba sodorták, amitől önállóan nem tudott szabadulni. Élete során számtalan ideálnak próbált megfelelni, az ezzel kapcsolatos kudarcélmények menetrend szerint újabb érzelmi krízisbe hajszolták, azonban ez az ösvény kényszerpályát jelentett számára. Környezetében nem talált hiteles segítőt. Otthon sokat kritizálták és regulálták, jobbról-balról pofonokat kapott, a barátai pedig vigasztalásul vodkás üveget és jointot nyomtak a kezébe. Tizenéves fejjel ebből választhatott.

Konstans teljesítményfokozási kényszerét önbizalomhiánya, az állandó megfelelési vágy, illetve környezetének elégedetlensége táplálta. Felemésztette a félelem, hogy soha nem fogják feltétel nélkül szeretni, ezért tartósan arra vágyott, ami legbelül hiányzik: egy plusz löketre, melynek előállítására szervezete – ilyen mennyiségben – természetes úton nem képes. Mikor nehéz élethelyzetben nyúlt a kábítószerhez, teljesítménye érezhetően megnőtt, szorongása lecsökkent. Agya hamar összekapcsolta a kettőt, létrejött egy azonnali pozitív visszacsatolás, és amikor legközelebb örömszerzés céljából használt drogokat, agyában azonos folyamat ment végbe. Nem csoda, hiszen a jutalmazás és függőségek kialakulásának bölcsője egy és ugyanazon mezolimbikus agyi régióban található. *Tök mindegy*, hogy édességről vagy a kokainról beszélünk.

A dopamin-, szerotonin-, valamint endorfin neurotranszmitterek különböző létfontosságú feladatokat látnak el az emberi szervezetben: aktiválják a receptorokat, csökkentik a fájdalmat és a stresszt, fenntartják a motivációt, valamint szabályozzák a hangulatot és a testi funkciókat. Élvezetgenerátorként arra ösztönöznek, hogy egyre több jutalomhoz (vagy éppen

vigaszhoz) jussunk, a boldogság utáni konstans vágyakozás pedig a szerhasználat ismétlését generálja. Az addiktív viselkedésben részt vevő szinapszisok beégnek az agy limbikus hálózatába, míg az adott inger az eufória hamis szimbólumává nem válik.

Tom számára többé nem létezett buli kellő mennyiségű pia vagy motyó nélkül. Az agyi jutalmazó központ érzékeny rendszerének meg*hack*elése folytán kreált hamis emléknymokat a kilencvenes évek közepe óta nem sikerült kitörölnie. Jószerével az elfojtás sem bizonyult adekvát megoldásnak. Közérthető hasonlattal élve ez olyan permanens kísértés, mintha egy cölibátusra kényszerített embert megkerült elméje folyamatosan szexuális preferenciájának megfelelő pornóval és fantáziaképekkel bombázna.

Ekkor már nem tudta megkülönböztetni valós érzelmeit a tudatmódosítók mellékhatásaitól, a párhuzamos idősíkok egybefolytak a hétköznapokkal. Míg az élelem vagy a szex 50-100 százalékkal növelik az örömközpont dopaminszintjét, a kokain simán megtriplázhatja az emberi agy dopaminaktivitását. Egyes szerek - például az amfetamin - többszörösen túlszárnyalják a kokaint is, így a szexuális izgalomhoz viszonyítva akár tízszeres hatást érnek el. Egy ezerforintos adag nagyobb eufóriát vált ki az agyban, mint amire bármelyik természetes jutalomforrás valaha is képes lenne, nem csoda, hogy minimális ráfordítással bárki szupersztárnak haluzta magát a lakótelepen.

Hogy ennek megvolt az ára?

De még mennyire!

A túlzott ingerületátvitel sokkolja az idegrendszert, a dopamin *flash* kitörölhetetlen memórianyomokat hagy maga után. Számít ez, amikor bevesszük az első *exet*? Lófaszt! Az MDMA-nál nem létezik nagyobb szerelem. Mindig az első *flash* az igazi, a sejtek és neuronok legelső orgazmikus kisülése. Ez a *Dopamin Royal*, a mindent ütő kombináció.

Ezt hajszolta Tomi egy életen át. Többé nem érdekelte a továbbtanulás, a személyiségfejlődés vagy a saját jövőképe. Közömbössé vált az alkotás, a munka és minden egyéb hétköznapi örömforrás iránt. Az egyre növekvő szerhasználat miatt agyának dopaminérzékenysége csökkent, a receptor molekulák számának visszaesése következtében az eufória inverz folyamata játszódott le: lankadó motiváció és aktivitás, kevesebb energia, koncentrációzavar. Miután végigverette a hétvégét, hétfőnként egy nyolcvanéves öregember szottyadt testében ébredt. Módosult agyának kémiai struktúrája, megváltozott a viselkedése. Megjelentek az első elvonási tünetek: sóvárgás, levertség, depresszió és beszűkült tudatállapot, aztán minden héten egyre nagyobb adag kellett ahhoz, hogy ebből kirángassa magát. Így jutott el egyről a kettőre. Majd a négyre, hatra, tízre és így tovább. Spanglik, csíkok, bogyók, a kezdeti dózishoz viszonyítva tízszeres-húszszoros túladagolásban.

Az *after* nem terápia

Hogy végül miért hagytam abba?

Ugyanazért, amiért elkezdtem.

Félelemből.

Féltem, hogy tönkremegy az egészségem, viszont túl gyáva voltam ahhoz, hogy kilépjek. Aztán jött a nagy reccs. Felőrölt a folyamatos pörgés, kattogás, a depresszió és a másnaposság. Szervezetem mindvégig iszonyú terhelésnek volt kitéve, mellest az idegrendszer sem erre az igénybevételre fejlesztették az evolúció szélcsatornájában. A cucc olyan, mint az időutazás, melynek folyamán előre felhasználtam életem teljes dopaminkreditét. *Senki sem érdemel meg ennyi dopamint.* Nem véletlenül. Mert nem jár!

Minél jobban éltem, annál szarabbul éreztem magam, mert képtelen voltam elfogadni az életet olyannak, amilyen: néha rossz, néha jó, olykor elviselhetetlen. Mégsem nyugodtam bele egykönnyen. Sokáig erőltettem, amíg saját károm árán be nem láttam, hogy vannak egyéni korlátok, melyeket nem érdemes átlépni. Ha az ember kitartóan feszegeti a határait, előbb-utóbb eljut odáig, ahol nincs tovább. Ez a függő agy számára elfogadhatatlan érvelés, hiszen mindenképp egyre csak többet akar, és mindezt természetesen azonnal. Szörnyen nehéz visszacsöppenni az oly rég megtagadott valóságba.

A sóvárgás valójában egy biokémiai reakció, amely nem a fejben, hanem a testben kezdődik. Számptalan ismerős inger, dallam, ütem és helyszín emléke kísértett, melyek – még hosszú évek távlatából is – pár másodperc alatt felfokozott izgalmi állapotba hoztak, előhívták a melengető *flashback* érzését. Ebben a tekintetben kifejezetten jól jött, hogy az első józan éveket – számptalan betegségem miatt – nem az utcán és a régi társaságban, hanem leginkább otthon, az orvosnál vagy a munkahelyemen töltöttem. Ez az ingerszegény karantén segített abban, hogy mentálisan kitisztuljak és elvonatkoztatassak a vágyakozás berögzült mintázatától. Végül beláttam, hogy már semmi sem a régi: se a drogok, se a bulik, se a társaság.

A függő haverok kihasználják emberi kapcsolataikat, majd használat után eldobták azokat, mint egy műanyag zacskót. Függőségem elidegenített saját énemtől. A múlt iránti vonzalom csupán az illúziók tartósításáról, és nem a valóságról szólt. Ennek dacára nem törekedtem arra, hogy mindent elfelejtsek. Többszöri sikertelen próbálkozás után felismertem, hogy nekem ez nem megy. Helyette átkereteztem a történeteket. Amennyiben az ember megéri, mikor és hogyan tévedt el, könnyebb megtalálnia a helyes utat – akkor is, ha ezen jobbra egyedül kell végigmennie, szembehugyozva a régi spanok hangosan tivornyázó tömegével, akik profi módon összevágott partivideók, pixelenként kicentizett fesztiválreklámok és patikamérlegen adagolt boldogság-hormonkapszulák bűvöletében élnek.

Az egykoron közös nyelv elveszítette funkcióját, az alapvető fogalmak jelentése deformálódott. A köztudatot felváltotta a köztudathasadás. A tények helyes rögzítése és interpretációja helyett agyuk a kódolt vágyakat tudatuk szélesvásznára projektálta, melynek hatására alternatív valóságbuborékok képződtek. A szerhasználat egyaránt csereszabatos

vált a család, a szabadidő, a fájdalomcsillapítás, a lelki segély illetve a motiváció fogalmával. A szintetikus drogokkal oldott részeg kibeszélő *show* végérvényesen egybeforrt a terápia elsődleges jelentésével.

Hiába mondogattam, hogy az *after* nem terápia, az *afterre* mindaddig szükség van, amíg csak napszemüveg mögött mernek sírni az emberek. Ha nagy ritkán levették a szemüveget és benéztek életük fakó díszletei mögé, Isten helyett a gyermeki regresszió kellékeit találták a sarokban. Ez a bábeli fogalomzavar döbrentett rá, hogy a teljes környezetem hamis próféciaák bűvöletében vegetál. Hogy felmérjem a hazugságok általi befolyásoltságom mértékét, elsőként saját magamat világítottam át a pszichológia filterén keresztül. Miután elmém medencéjéből lecsapoltam a hazugság szennyvizét, egyszer s mindenkorra láthatóvá vált függőségem mentális kórképe. Egész idő alatt nem vettem észre, miféle roncsok és szemétdarabok rohadnak a medence alján! Hogy hányan szarták és hugyozták tele, amíg nem figyeltem oda! Évtizedek óta úszkáltam a híg fosban anélkül, hogy a terjengő bűz rávett volna egy alapos nagytakarításra. Idővel megszoktam a rothadás bukját – elvégre kicsit olyan, mint a termál. Nem jött senki, hogy megöleljen, vigasztaljon és kivezessen a szartengerből. Saját magamat kellett kiráncigálnom onnan.

Noha a cuccra piszok könnyű rászokni, az ezzel járó felelősséget már nem háríthattam másokra. Akkor sem, ha a külső körülmények kartellbe tömörültek ellenem. Harminc felett már nem az számít, ki követte el a hibákat, hanem az, hogy ki hozza helyre ezeket. Döntési helyzet előtt álltam: visszasírom a régi időket, vagy örülök, hogy túléltem, egyelőre maradandó következmények nélkül. Az utóbbi mellett tettem le a voksomat. A leszokás nem dicsőség, hanem csupán választás.

Felismertem, hogy mindvégig volt választásom.

Miután kilogoltam a kontans delíriumból, hirtelen odalettek a barátok. Tovaszállt a szeretet, a népszerűség, a *pumped* önbizalom. Védtelenné váltam, mint egy csecsemő, aki felnőtt testben kezd új életet, az élet minden területén totál lenulláztam magam. Mindent el kellett veszítenem ahhoz, hogy esélyt kapjak az újrakezdesre.

Az első nagyobb akadálnál korábban mindig visszamenekültem a megszokott hazugságok óvóhelyére, elbújtam a kifogásokkal dekorált alternatív valóságburkok falai mögé, ahol sokáig azt hazudtam magamnak, hogy jól vagyok – csak hogy ez egy percig sem volt igaz. Csernus szerint mindenkinek annyi józanság jár, amennyi munkát a józan életébe beletesz. Tudtam, hogy e téren kapitális hiányosságaim vannak, ezért megfeszített tempóban dolgoztam azon, hogy csökkentsem a hátrányt. Ez racionális szempontból sikerült, viszont érzelmileg hosszasan egy helyben toporogtam, ugyanis féltem a kemény lelki munkával járó fájdalomtól, a kudarc lehetőségétől. Nehezen fogtam bele új dolgokba. Görcsösen kapaszkodtam múltam vaskos mankóiba, melyeket tudatlanságomból fakadóan összekevertem a világ korlátaival. Ráadásul sokáig nem tudtam pontosan megfogalmazni az érzést. Sokáig nem vallottam be magamnak, hogy túlságosan gyáva vagyok, pedig a gyávaság régóta mardosott. Jobban féltem az élettől, mint a haláltól.

Születésem óta egy bazi nagy hátizsákot cipeltem magammal, tele szorongással és bizonytalansággal. Nem tudtam, hogyan könnyítsek ezen, bárhová is fordultam, nem kaptam rá érdemi választ. Hiába kerestem magamnak új példaképeket, hozzájuk viszonyítva még nyomorultabbnak éreztem magam. Irigyeltem a lelkes, motivált embereket, nem értettem, mitől olyan boldogok, honnan vannak céljaik, illetve hogyan jutnak el azok megvalósításáig. Évtizedeken át igazságtalannak éreztem az életem, mivel a szart mindig gratíszban kaptam, míg a jó dolgokért keményen kellett (volna) küzdeni. Valójában nem az élet hagyott cserben, hanem az emberek. Az élet csak tette a dolgát – elvégre senkinek nem az a fő szempont, hogy nekem mindig minden jó legyen.

Függőként széles élményspektrum állt rendelkezésemre, hogy véletlenül se vállaljak felelősséget a saját tetteimért, ehelyett kisodródtam a társadalmi perifériára. Az életem azért haladt rossz irányba, mert félrenavigáltak a félelmeim. Ez a teljes sejtállományt átható belső hang volt az egyetlen iránytűm, és túl későn mertem felülbírálni.

Végezetül eljött az idő, hogy minden kockázat ellenére bevállaljam a konfrontációt. A szenvedés zsákutcájából a küzdelem az egyetlen kiút, ugyanis tehetetlenségben megrohadni ezerszer rosszabb bármilyen halálnál.

Nem jár?

Tomí világa azért is vált ilyen könnyen önismereti katasztrófa sújtotta övezetté, mert környezetében soha nem beszéltek nyíltan az élet nehézségeiről. Bár a média beszámolt a tünetekről és az esetleges negatív mellékhatásokról, ritkán diskuráltak a függőség okairól vagy – úgy általában – az emberi szükségletekről. Kellő bizalom hiányában szőnyeg alá söpörték az igazságot. A permanens önmarcangolás, önbecsapás jelei nem mindig látszódtak a képernyő felszíni kérgén, azonban a tektonikus repedéseken át egy szorongással és függőséggel teli világkép zúdult a fiatalokra. Mindenki totál reccsen volt. Kizárólag a narcisztikusok és pszichopaták nem szorongtak, hiszen ők soha nem kételkednek magukban – erről könnyű őket felismerni.

Tomí nagyon kevés emberrel találkozott élete során, aki ki mert állni nagy nyilvánosság elé és hitelesen elmesélte saját történetét, kiteve magát a népharag mindent elsöprő viharának, hogy megbélyegezzék és *lebüdösdrogosozzák*, arról nem is beszélve, hogy ezzel automatikusan veszélybe sodorná saját egzisztenciáját és családjá jó hírnevét. Ezért óriási hálát érzett azon egy-két tucat ember iránt, akik ennek dacára felvállalták múltjuk minden mocskát és fájó tanulságait – ők zömében közismert magyar művészek, addiktológusok és pszichiáterek, akik nem tartottak attól, hogy elveszítik a multi vagy állami szférában betöltött állásukat. (Kevés munkaadó nézi jó szemmel, ha egy munkavállaló szenvedélybetegsége nyilvánossá válik, főleg miután ez az információ biztosan nem szerepelt az önéletrajzában.) Ezen független embereken múlt az ország sorsa, azaz hogy végül hányan mentek el pszichológushoz vagy addiktológiára.

Annak, aki ténylegesen le akart szokni, egyáltalán nem járt pozitív diszkrimináció. E tekintetben a család, az intézményrendszer és a cuccos haverok egy zárt láncot alkotva mereven elutasították őt, és relativizálták a pszichológia valamint az addiktológia jelentőségét. A többségi társadalom nem fogadta vissza a megtért drogosokat, a narkós réteg pedig automatikusan kivetette őket magából. *Aki valaha drogozott, megérdemli, hogy tönkremenjen az élete! Ne is akarjon felépülni!* Ez az általános közvélekedés. Ez a magányos, kirekesztett tudatállapot kergette Tomit a pánik, majd a halál és legvégül a pszichológia irányába. Esetében a pszichológia vált a leghatékonyabb tudatmódosítóvá, mivel ezen a területen a tudat módosítása nem végcél, hanem csupán egy eszköz, melynek segítségével – hosszas munka árán – hozzáférhet a gyermekkori, illetve prenatális fejlődési szakaszok emlékanyagához.

Egy jó terapeuta nem a páciens helyett, hanem a páciensért dolgozik. Egy jó terapeuta megfogja a páciense kezét és – ha ő készen áll – elvezeti tudatalattijának legmélyebb poklába, mindezt módszeresen, nyugodtan, sietség nélkül. Nem hazudik a pofádba, hogy egy csíktól vagy méregtelenítő kúrától megjavul az életed, hisz tudja, hogy az olcsó megoldásoknak köszönhetően még senkinek nem hullott ölébe a boldogság; annak elérése izzadtságos meló és sokszor rendkívül hosszú időbe telik.

Ideje kimondani: *a boldogság nem jár alanyi jogon.* Senkinek! Kizárólag annak jár, aki a legnehezebb körülmények dacára is képes a végsőkéig elmenni érte. Ez az üzenet egyáltalán nem trendi, és marketing szempontból eladhatatlan. Rengetegen lerövidítenék az utat, ahelyett hogy konfrontálnának az őket nyomasztó frusztrációk, elfojtott sérelmek és meg nem élt vágyak terheivel, noha ez a próbatétel a terápiás segítőknek köszönhetően kevésbé félelmetes, és sikeres küldetés esetén eszméletlenül felszabadító érzés.

A fájdalmat Tomi sem spórolhatta meg magának, de utána az elért pozitív személyiségváltozás felülmúlta a mindaddig elviselhetetlennek tűnő lelki gyötrelmek mértékét. A feltárt traumákat közösen hatástalanították, majd felülírták, mielőtt azok értelmetlen szenvedést okozva tovább mérgezték volna a hétköznapijait. Élete forгатókönyve transzformálhatóvá vált. Megtanulta, hogy a múltat megmásítani nem lehet, cserébe a jelent és a jövőt aktívan befolyásolhatja cselekedeteivel, hiszen a jövő nem törvényszerűen egyenlő a múltbéli szenvedés, kínlódás holtig tartó reprodukálásával.

A kellő lelki megnyugvás elérése folyamán a múlt rémületes emlékei lassacskán elinflálódtak. Megszűnt a tehetetlenség és kiszolgáltatottság érzése. Nem kellett újra ősei transzgenerációs traumáit átélnie, melyeket a történelem szikéje egy évszázadon át sem metszett ki természetes közege tudatalattijából. Többé nem ismételte ugyanazokat a rossz döntéseket. Többé nem kapaszkodott a mérgező családi és társas kapcsolatok romjaimba. Többé nem titkolta gyengeségeit, nem rejtegette a hibáit, hiszen az igazán erős jellem ezek felvállalásában mutatkozik meg. Ráadásul a fájdalom és önsajnálát érzetének leküzdését követően eljutott a mentális reinkarnáció utolsó stádiumába, ahol a kémiai rabszolgaság

végeztével egy saját élet várt rá. Immáron vágyai útját járta a belé programozott hiány mesterséges kielégítése helyett.

Az utolsó karácsony

A Nagyi két hónap alatt ment el. Karácsonykor még jóízűen ettünk az ünnepi vacsorából, vidáman beszélgettünk és borozgattunk bőséggel. Aztán február elején hirtelen rosszul lett és még aznap bekerült a kórházba.

Húsvét utáni héten temettük el.

Karácsonykor még nem tudtuk, hogy rákos, ahogyan ő sem tudhatta. Talán nem is baj, mivel ekkor láttam utoljára boldognak és felszabadultnak. Év közben eleve túl sokat foglalkozott a halál gondolatával, ami az ő korában nem csoda, ezért sem vettem rossz néven, ha gyakran felhozta a témát. Addigra barátai, rokonai, kortársai jelentős része elhalálozott, vagy már nem volt beszédképes állapotban, ő volt generációjának utolsó képviselője, aki majd a többiek után lekapcsolja a villanyt. Társalgás közben rendszerint én töltöttem be az ellenzék szerepét, *pro* érveket hoztam fel az életben maradás mellett, amivel párszor kizökken tettem őt a halál kontrasémájából, máskor pedig elvittem azokra a helyekre, melyekhez gyerekkori emlékek fűzték és még utoljára látni akart. Aztán karácsonykor átmenetileg jegeltük az aktuális halálhíreket, és nemes egyszerűséggel jól éreztük magukat.

Amikor februárban váratlanul elvitték a mentősök, munka után azonnal besiettem a kórházba. Anyám már órák óta ott rostokolt mellette, és az orvosok először vele közölték a rossz hírt. A hasnyálmirigy-rák ebből a szempontból kifejezetten sunyi betegség, tünetei általában csak előrehaladott stádiumban jelentkeznek. A mama hiába járt rendszeresen orvoshoz, az a rutinvizsgálatok során ebből semmit nem vett észre.

A mama nem panaszkodott, hiszen korához képest jól érezte magát, így nem futkostak utána CT-vel és ultrahanggal, hogy megröntgenezzék. A hasnyálmirigy-rák addigra olyan előrehaladott lett, hogy az orvosok sem tudták, vajon két hét vagy két hónap van neki hátra.

Hirtelen annyi gond és feladat szakadt ránk, amivel egy ember képtelen egyedül megbirkózni, a nagy kavarodásban és szervezkedésben azonban egy dolgról mindenki majdnem meglepetéssel: muszáj lesz időben elbúcsúzni a mamától, hiszen a legoptimistább prognózis alapján sem élheti meg a következő karácsonyt. Az egyik pszichológiai témájú könyvben olvastam, hogy a szereteteinktől való méltó búcsú mennyire fontos, akár szóban vagy levélben. (Ezt is egy könyvből kellett megtudnom, de legalább azonnal beugrott a rossz hírek hallatán.) Ösztönösen a levél formátumot választottam. Így előzetesen kellő idő állt a rendelkezésemre, hogy átgondoljam és összegezzem mindazt, amit utoljára el szeretnék mondani neki – hisz ha valamit kifelejtenek, aligha lesz egy következő alkalom.

Mivel nem tudtam, mennyi időnk maradt hátra, mindenképpen kihasználtam az első adandó alkalmat, amikor magánál volt. Eleinte csont hülyén éreztem magam, hiszen mi van, ha még hónapokig életben marad, én pedig úgy kezelem őt, mint akit rég eltemettek – mintha

neki nem járna a remény alternatívája! Egy belső hang viszont végig azt súgta, hogy ne halogassam tovább, azonnal írjam meg a levelet és a következő napon olvassam fel neki.

A filmekkel ellentétben a végső búcsú nem is olyan könnyű, pláne egy zsúfolt kórházban, ahol folyamatos a jövés-menés, valamint a meghitt, csendes pillanatok oly ritkák, mint reggel hétkor a hármás metró peronján. Ezért kizavartam a rokonaimat a kórteremből, hogy hagyjanak magunkra, illetve tervembe beavattam az egyik nővért, aki megértéséről biztosítva a testével őrizte a bejáratot, hogy ne szakítson félbe egy-egy random látogató. Hülyén venné ki magát, ha a búcsúlevél felolvasása közben a kórházi koszt minőségéről polemizálnak a szomszédos ágynál.

Drága Mama!

Te vagy az egyetlen élő személy, akit születésem óta szeretek. Ez a mai napig mit sem változott. Te vagy a legfontosabb ember az életemben, amióta Papa eltávozott közülünk. Feltételes mód nélkül! Nagyon fájdalmas lesz végignézni a szenvedésed, de mindketten tudtuk, hogy ez előbb vagy utóbb elkerülhetetlen. Most pedig nem tehetek mást, csak elfogadom az elfogadhatatlant és melletted maradok, amíg örökre itt nem hagysz minket. Talán hetek, talán hónapok múlva, de már nagyon kevés közös időnk maradt. Tudom, hogy jó helyre kerülsz, ahol végre találkozhatsz az elhunyt rokonokkal, barátokkal, kiket annyira szeretsz és mindvégig hiányoltál. Bízok benne, hogy Neked is jobb lesz így. Nem kell félned, mert mindent megteszünk annak érdekében, hogy lehetőleg keveset szenvedjél. Kérlek, ha találkozol odafent Papával, mondd meg neki, hogy nagyon hiányzik. Amíg élek, soha nem felejtetek el benneteket, hiszen mindent nektek köszönhetek! Több élet is kevés lenne ahhoz, hogy ezt megháláljam nektek. Ti vagytok a példaképeim! Sokkal messzebb jutottatok, mint ami normál esetben lehetséges lett volna. Erre legyetek nagyon-nagyon büszkék, mert én is nagyon büszke vagyok rátok! Örök hálát adok a sorsnak, hogy ti vagytok a nagyszüleim! Életem végéig őrizni foglak benneteket az emlékeimben és cselekedeteimben, hiszen „csak az hal meg, kit felednek, örökké él, kit igazán szeretnek”.

Ekkor megfogta a kezemet, majd egy rövid ideig együtt sírtunk. Szavak nélkül is tudtam, mit akar ezzel mondani. Azonban a megérzésem nem csalt – ahogy teltek a napok, egyre romlott az állapota. A következő héten hazaküldték a kórházból, mivel a fájdalomcsillapításon kívül nem tudtak rajta segíteni. Némi hezitálás után elvittük egy *hospice* házba, ahol napi huszonnégy órás ellátást, ápolást kapott, valamint minden szükséges feltétel adott volt a méltóságteljes halálhoz.

Egyre nehezebbé vált számára a párbeszéd, elszigetelődött a külvilágtól. Egyszer a kezébe adtam egy tollat, hátha írásban könnyebben fejezi ki magát, de csak összefüggéstelen kriksz-krakszokat rajzolt a papírra. Hiába a pedagógus életpálya és a vasdiploma – egyszerűen képtelen volt az írásos vagy verbális kommunikációra.

Ekkor értettem meg, hogy innen már nincs visszaút.

Noha a teste még funkcionált, szelleme napról napra távolodott, ahogyan a révész magával vitte az örökkévalóság birodalmába.

A papa halála idején egy emberi roncs voltam, viszont a mama utolsó tiszta pillanataiban nem a megtört *junkie*-t látta bennem, hanem az életképes verziót. Nagy kő esett le a szívemről, hogy így látott utoljára!

A mama utolsóként akkor adott magáról életjelet, amikor az egyik ápoló véletlenül túltolta a Fentanyl adagját. A Fentanyl az opioid fájdalomcsillapítók istállójának legerősebb versenyzője, a morfiumnál kábé százszor erősebb narkotizáló, fájdalomcsillapító szer. (Mielőtt bárki kedvet kapna hozzá, Magyarországon kizárólag kórházi célokból alkalmazzák a végstádiumban lévő rákbetegeken. Persze köztudottan rendelhető Kínából, illegálisan – komoly büntetés jár érte.) Mikor aznap beléptem a szobájába, épp az egyik katolikus csatorna ment a tévében. Jobban mondva üvöltött, mivel a mama hallása idős korára jelentősen leromlott. Alig ismertem rá, tekintete csak úgy szikrázott, mint gyertyafény a ravatalozóban. Teste erősen remegett, túhegyeni pupillái szinte felnyársaltak a kórterem közepén. Teljesen átszellemült, jobbára fel sem fogta, mi zajlik körülötte, nem voltam biztos benne, hogy egyáltalán észrevett. Aztán egyszer csak minden előzmény nélkül felém nyúlt, megragadta a kezemet és eközben vehemensen, bár alig érthetően kántálta a szentmise szövegét. Odafentről szólították – a tévé és a fájdalomcsillapító pedig az összeköttetést biztosította az égiekkel. Receptorai befogadták a vallásos áhítatot, teste nem a saját gondolatait közvetítette, hanem a túlvilági üzenetek hordozójává vált. (Azóta sincs kétségem, hogy a magyar egészségügy bárkit egy perc alatt médiummá változtathat.)

Soha nem felejttem el, milyen iszonyatos erővel szorította ujjaimat, két kézzel kapaszkodott belém. Hitének természetfeletti ereje az utolsó pillanatig elkísérte őt. Áldott lelke sugárzott és beragyogta a szobát. Szürreális, mégis megindító látvány volt. A tudata feloldódott a Fentanylben, mint Krisztus teste és szent vére az elsőáldozókban.

Nem tudtam, hogy akkor látom élve utoljára.

Másnap dél körül beállt az agónia, majd a rákövetkező hajnalon, nyolcvanhét éves korában, örökre megtért az Úrhoz.

A temetésig egyáltalán nem sírtam. Nem sírtam, mivel tudtam, a mama jó ember lévén biztosan jó helyre kerül. Sőt, ha valóban létezik mennyország, ő addig jár az Isten nyakára, amíg engem is beprotezsál valahogy.

Aztán eljött a temetés napja. Jobban mondva a momentum, amikor leeresztették a koporsót, és ráhantolták az első adag földet. Ekkor számomra megszűnt a külvilág, az egyre nyúló másodpercek sorozata a végtelenhez konvergált, magatehetetlenül néztem a sírboltra, ahogyan a koporsó elsüllyedt a felhantolt anyaföld két partja közti légüres térben. Ekkor könnyekben törtem ki a fekete napszemüveg mögött. Lesújtott rám a visszavonhatatlan és végleges búcsú pallosa, hiszen nem akárkiket veszítettem el, hanem a legfőbb támaszomat.

Adta magát az elkeserítő kérdés, mi lesz velem ezután. Mi lesz velem egyedül? Azonban nem engedtem teret az elmúlástól való félelem mételyező gondolatának. Nem rohantam a

dílerhez, sem a kocsmába, hogy önsajnálattól a szenvedélybetegség maskarája mögé bújjak. Ehelyett hálát adtam a sorsnak, hogy nagyszüleim mindaddig elkísértek az utamon és formálták személyiségemet, átadtak minden tudást és életbölcsséget, ami szükséges, és haláluk sem maradt mélyreható tanulságok nélkül.

Utólag belátom, pozitív értékrendjük erősebb, mint a drogok utóhatása. A Megváltóba vetett hitük erősebbnek bizonyult az xtc generáció tudatmódosítóba vetett hiténél. A történelem, mely oly sokszor kegyetlenül bánt velük, ezúttal őket igazolta.

A hit elég sokrétű fogalom. Vannak, akik a pénzben, mások a sorsban, esetleg a karmában, a szerencsében vagy egy felsőbb hatalom megtestesítőjében hisznek. Számomra nem lényeges, kinek van igaza, illetve hogy mi zajlik odafent – vagy talán odaát. Annak megértése motivál, hogy gondolataim és cselekedeteim milyen kihatással vannak a földi életemre. (A földön túli létezés kérdése jelenleg nem aktuális. Mindent a maga idejében.)

Bőven elmúltam harminc, mire beláttam, hogy a dopamin mesterséges felhajtó ereje nyomába sem érhet azoknak, akik napjainkban minden nehézség ellenére pozitívan befolyásolják a világ alakulását. Bár eddigi életem során – spirituális értelemben – egyelőre nem találkoztam Istennel, rengeteget köszönhetek a követőinek, olyan földi képmásainak, akiknek cselekedetei nyomokban isteni molekulákat tartalmaznak.

Mindannyiunk elemi érdeke, hogy még időben rátaláljunk a megfelelő segítőre. Míg hívőknek krízis esetén a vallás nyújthat támaszt, másoknak egy családtag, tanár, edző, addiktológus, felépült narkós vagy terapeuta. Az inspirációhoz elég egyetlen példakép, és onnantól kezdve nem számít, előtte hányan hagytak cserben! A lényeg, hogy a legnagyobb szükség közepette megfontoljuk javaslataikat és még időben kirántjuk magunkat a szarból.

Ugyanakkor a legnehezebb élethelyzetekben mindig egyedül vagyunk – és leszünk. Én legalább is mindig egyedül voltam, amióta csak az eszemet tudom. Bármennyire is szerethet valaki, nem veheti át tőlem a fájdalom átélését, a függőség megoldását vagy a boldogság elérése érdekében folytatott próbatétel küzdelmeit. Úgy, ahogy én sem tudtam átvállalni Mamától a rák terhét, a barátok, barátnők és a pszichológusok sem képesek erre. Nem is ez a dolguk. Azonban vannak az életnek olyan aspektusai, melyek kizárólag extrém helyzetekben, például a kórházi ágy vagy egy sírkő mellett látszódnak igazán.

Tudja, Doktor Úr, gyerekként más világról álmodoztam. Nem úgy képzeltem az életemet, hogy kórházakba és temetésekre fogok járni. Nem vágtam, hogy milyen lehet a túlادagolás vagy a halálfélelem. Nem voltam tisztában a toxikológia, a pánikbetegség vagy a börtön valódi jelentésével. Nem sejtettem, hogy egyszer majd én is magatehetetlenül fekszem egy kórteremben. Nem tudhattam, milyen lesz, amikor szemem láttára temetik el azt az embert, akit egész életemben a legjobban szerettem.

Sokáig egyáltalán nem érdekelt, hogy bármikor meghalhatok. Az sem, hogy milyen szájjal fogok meghalni. Megtört vagy büszke emberként? Miután elkerülhetetlenül összeomlott a régi életem, kaptam egy második esélyt, hogy megbarátkozzak a józan énemmel – ha már az első próbálkozás oly szarul sült el. Végül megkaptam a választ a rég

elfeledett kérdésre, hogy ki is vagyok valójában, milyen vagyok, amikor nem fuldoklom, nem menekülök, illetve nem a padlón fekvé várom a kivégző osztagot. Amikor nem túléltem, hanem *megélem* az eseményeket.

Jobb híján megtanultam, pusztán annyit kapok az élettől, amennyit kiharcolok magamnak. Az álmaim megvalósításáért kizárólag én vagyok felelős. Amióta nem várom a csodát, hanem aktívan megdolgozom érte, a világ és én egész jól kijövünk egymással.

A transzformáció akkor kezdődött, amikor a halál közelsége földre vitt egy váratlan ütése kombinációval. Amikor a zebrán megtettem az első métert, amikor lement rólam az első kiló hár, amikor lefutottam az első kilométert, amikor először beléptem a pszichológushoz, amikor felismertem az első nemes igazságot, amikor újra felültem a kibaszott repülőre, vagy amikor leírtam az első sorsdöntő mondatot.

Nem az első csík, nem az első bogycó, hanem az első bizonytalan lépés és az utolsó mondat határoz meg egy életen át. Vajon kérdőjel vagy felkiáltó jel lesz az utolsó mondat végén? Kurvára nem mindegy!

Epilógus

A tudattalanba internált traumák sodrásában eltávolodik minden külső zaj. Lecsendesedik a belső küzdelem morajlása. Egész testem elnehezedik és magával ránt az örvény. Elborít a fájdalom, mégsem kapkodok mentőöv után. Nem tudhatom, meddig tart ez az állapot, és ez így van jól. Mindegy, hogy milyen mélyre süllyedek, mivel hitem szerint a traumákból való felemelkedés definiálja lelkem acélos izomzatát. Nem gondolkodom előre. Nem pánikolok. Nem félek többé! Nem félek, mert ezúttal bízik magamban. Elengedem magam, belül szabad vagyok. Erre vágytam egész életemben!

Ha pokolra jutsz, legmélyére térj: az már a menny. Mert minden körbe ér. - Weöres Sándor

THE END

Outro, azaz segítség az útkereséshez

Kedves olvasó! Most kötelező jelleggel fel kellene hívnom a figyelmedet, hogy amit a regény főhőse túlélt, abba te minden bizonnyal belehalnál. Én azonban lemondok a megfélemlítés bazári eszközéről. Ehelyett inkább gondolkodásra invitállak, illetve ahol csak lehet, megingatnám a tudatmódosítóba vetett fals hiedelmeidet. Gyorsan leszögezném az elején, a valós életben egy húzósabb drogkarriernek mindig komoly ára van és aligha úszható meg néhány karcolással.

Ne áltasd magad feleslegesen.

Ahogy az idő előrehaladtával nő a tolerancia, úgy exponenciálisan csökken az élvezet, beszűkül a mozgástér, elkopik a boldogságfaktor, egyidejűleg sokasodnak a tartozások, a rendőrségi ügyek és az elvonási tünetek. Pár éven belül a sok buli viszi a pénzed, az egészséged, a hobbid, a karriered, a szociális kapcsolataid és a mozgásenergiád legjavát. Ez egy olyan túlélőtábor, ahonnan kevesebben térnek vissza ép elmével, mint ahányan ott ragadnak életfogytig. Feltételezem, Neked se mindegy, hogy mindvégig a túlélésre játszol, vagy netalán többre vágysz ennél. Hiszen az állandó túlélés nem lehet konstruktív életcél, ráadásul már oly sokan jártak az elvetélt illúziók fantomzónájában, akik a világ összes nyelvén megírták, hogy értelmetlen szenvedésen és halálfélelmen kívül nincs ott semmi látnivaló. Azonban a fiatalság jelentős hányada természeténél fogva egyszerűen nem vesz tudomást a legális és illegális szerhasználattal járó kockázatokról, ugyanis meggyőződésük szerint jóval okosabbak idősebb társaiknál. Némelyik egészséges önbizalommal és némi romantikus naivitással megáldott tizenéves bárkinél különbnek hiszi, és rendszerint azzal nyugtatja magát, hogy ő biztosan nem szokik rá a piára vagy a drogokra, csak párszor brahiból kipróbálja a haverokkal. *Elvégre mi bajuk lehet?* Majd az akarat, az önkontroll és az erős jellem együttesen mindent megold. Aztán csodálkoznak, amikor ez mégsem megy ilyen könnyen. Ekkor jellemzően beüt a tagadás keserű pirulája: csípőből háρίtanak, rutinosan relativizálnak, ösztönből másokat hibáztatva, miközben lövésük sincs a genetikai, környezeti, pszichés tényezők meglétéről, valamint az addiktív cuccok hatásmechanizmusáról. Nem hibáztatom őket emiatt, végtére a tagadás és kettős mérce terén mi felnőttek vagyunk a legjobb tanítómesterek. Sőt, olykor a legnagyobb függönyök is. Minden változás, így a leszokás is, egy hosszadalmas, akár több éves belső munka eredménye, amire a legtöbb nagykorú embertársunk nem képes, ugyanezt mégis elvárja a fiataloktól. Kioktatás helyett segítő kézre lenne szükség, minden korcsoport számára, főleg ott, ahol az ego magasabb az IQ-nál.

Nem könnyű közhelymentesen, egyúttal felelősségteljesen írni erről a témáról. Akik jártasak a közügyekben, tudhatják, hogy a szenvedélybetegséggel kapcsolatos közbeszédet manapság racionális érvek helyett érzelmek és előítéletek uralják. Mire mindez megváltozik, addig a soron következő nemzedék belebetegedhet a tévhitekbe. Ráadásul a függőséget

boncolgató könyvekkel szemben sokszor megfogalmazódik egy irreális elvárás, hogy tartalmazzanak egy tuti receptet, azt a bizonyos varázsigét, ami távol tart téged a gonosz drogoktól. Amennyiben a túlzott drog- és alkoholfogyasztással szembeni immunitás egy mondattal elérhető lenne, annak végtelenül örülnék, viszont nem vagyok motivációs tréner, aki egymondatos Facebook- vagy Insta-idézetekkel kiűzi belőled az *aftert*, illetve amúgy sem hiszek a varázsigékben. Én a szakirodalomban és a profi segítőkben hiszek, mivel tapasztalatom szerint az információhiányon kívül a legnagyobb problémát a hozzá nem értés okozza. A hozzá nem értés annyival rosszabb a tudatlanságnál, hogy miközben megrögzötten hiszel abban, amit csinálsz, valójában *full* szarul csinálod és óhatatlanul másokat is magaddal rántasz. Számos esetben családok, párkapcsolatok, barátságok, és ezáltal értékes évek mennek a levesbe.

Ha komolyan foglalkoztat a drogok általi befolyásolhatóságod illetve veszélyeztetettséged mértéke, ne várj a csodára, se másokra, hanem vedd saját kézbe sorsod irányítását. A személyiséged kibontakozását korlátozó megküzdési stratégiák fejlesztése jóval hatékonyabb alternatíva, mint a genetikába és a környezetedbe kódolt függőségi motívumok fonalának permanens újrarahorgolása. Ne húzd tovább az időt, ne baszakodj, és legfőképpen ne kamuzz magadnak, tudniillik az sem véd meg a negatív következményektől, ha a menet közben jól betanult kifogások páncéljával vértetted fel magad. A valóság idővel minden védőpajzson áthatol, és minél inkább húzod-halasztod, annál fájdalmasabb lesz a becsapódás. Saját tapasztalat! Szerencsére van választásod, még akkor is, ha ennek legtöbbször nem vagy tudatában. Önbecsapás helyett választhatod a korrekt diagnózist, kifogások helyett pedig választhatod a lehetőséget és bármikor kérhetsz szakmai segítséget! Akár még ma! Ne feledd, ha valami önerőből nem megy, soha nem ciki segítséget kérni. Elvégre nincs veszíteni valód, csak akkor, ha meg se próbálsz!

A többi olvasó jó eséllyel betekintés nyert egy számukra eddig ismeretlen világ (vagy alternatív valóság) színpalái mögé, és ezután kevésbé ítéli el a szenvedély és pszichés betegeket. Szerettem volna felhívni a figyelmet ezekre a karakterekre, mert ők ugyanúgy megérdemlik a segítséget, mint egészséges társaik, sőt nagy részük talán soha nem vált volna ilyenné, ha mindezt kellő időben megkapta volna. A különféle hatóságok, nevelők, addiktológusok és pszichológusok együttes munkájának a közösségek minden napi életébe való konzekvens integrációja rengeteget javíthat a túlzott szerfogyasztás mögött lappangó pszichés problémákon. Minél fiatalabb korosztállyal kezdik és minél széleskörűbb az együttműködés, annál nagyobb az egészséges életvezetésre való esély. Noha az üzleti életben világszerte milliárdos összegű tanácsadói szerződések kötődnek, sokak szerint magánemberként a mai napig ciki professzionális segítséget kérni, holott a megfelelő szakemberrel évek megspórolhatók. Legsúlyosabb esetben akár életek is.

Legjobb tudásom szerint ezekhez a szervezetekhez érdemes fordulni:

MRE KIMM Drogterápiás Otthona <http://www.drogterapia.hu/> Cím: 2465 Ráckeresztúr, Rákóczi F. u. 45. Telefon: 06 25/522-100

MRE KIMM Fiatalok Drogterápiás Otthona <http://www.tinirehab.hu/> Cím: 2465 Ráckeresztúr Központi telefon: 06 (25) 522-101

Válaszút Drogkonzultációs Iroda <http://valaszutiroda.hu/> Cím: 1122 Budapest, Csaba u. 3. Telefon: +36 1 224 0122, +36 30 639 5362

Megálló Csoport Alapítvány megallo.org Cím: 1084 Budapest, József utca 49. Telefon: +36 1 303 65 74

Kék Pont Alapítvány <http://kekpont.hu/> Cím: 1095 Budapest, Gát u. 25. I/8. Telefon: 06-1-215-78-33, 06-70/607-49-69

Egészségdokk Közhasznú Alapítvány <http://www.egeszsegdokk.hu/> Cím: 8000 Székesfehérvár, Mártírok u. 2. I. em. Telefon: 06 (30) 9837 470

Leo Amici Alapítvány <http://www.leoamici.hu/> Cím: 7300 Komló, Bajcsy-Zs. u. 30. Telefon: 06 (72) 482-903, 06 (30) 560-5277

addikt.hu Cím: Teréz krt. 41. Budapest Telefon: 06 (20) 446 3751

Narcotics Anonymous <http://www.na.info.hu/>

(A lista 2019-ben készült, a teljesség igénye nélkül)